

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

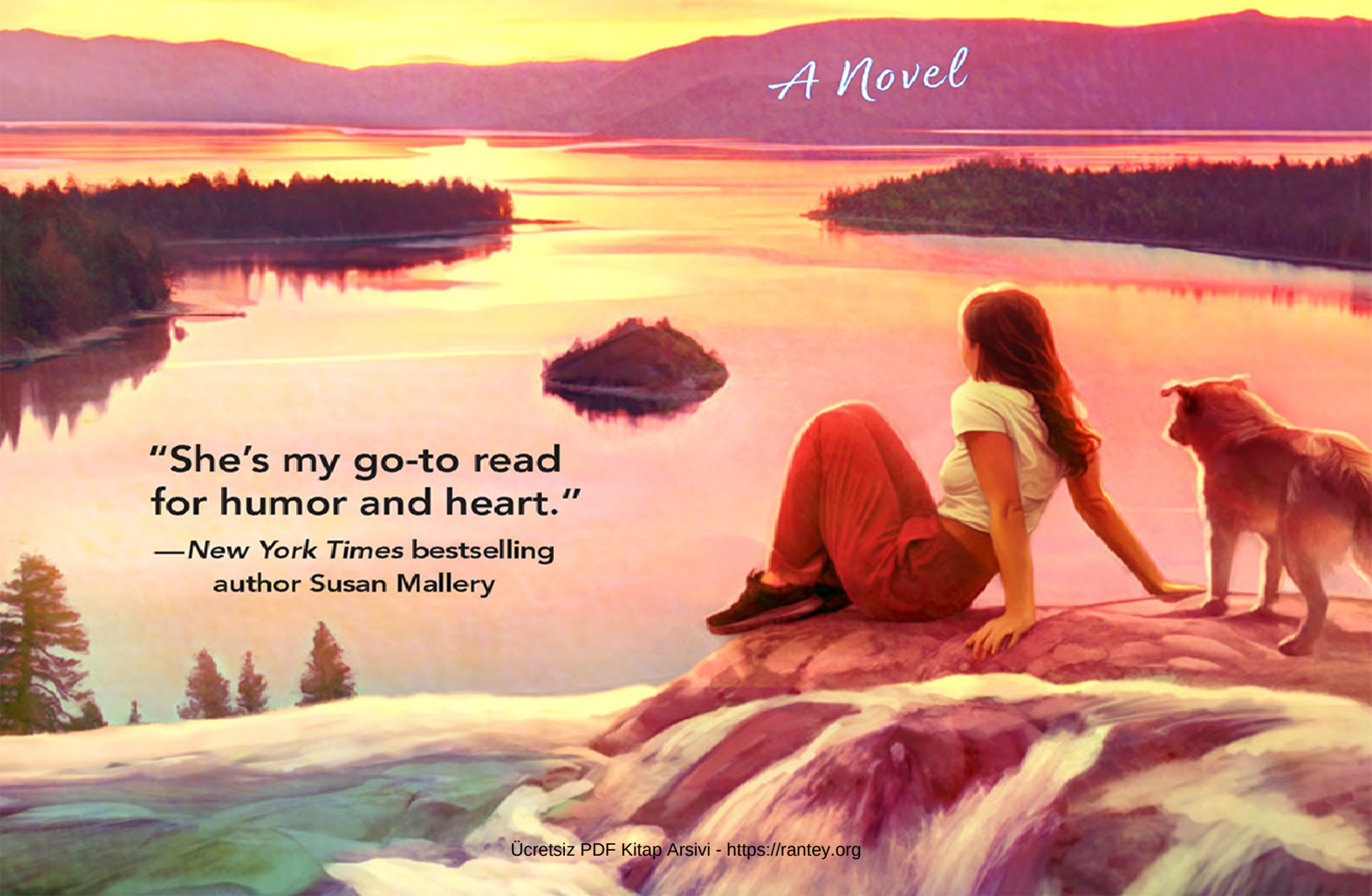
JILL
SHALVIS

The Love Fix

A Novel

"She's my go-to read
for humor and heart."

—New York Times bestselling
author Susan Mallery

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Aşk Düze İtmes i

Bir Roman

UİLL
SHALVIS

An Imprint of Harper Collins Publishers

İçindekiler

Kapak
Başlık
Sayfası

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Yazar Ayrıca Jill

Shalvis Hakkında

Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

Bölüm 1

Ölmek için berbat, korkunç, iyi olmayan, çok kötü bir gündü. Bir kere, Lexi Clark'ın tüm varlığı aylar önce kovulduktan ve terk edildikten sonra hâlâ boşa akıp gidiyordu. Hayatını düzeltmeden önce ayak parmaklarına kadar gitmek gerçekten berbat olurdu.

"Bayanlar ve baylar, kaptanınız konuşuyor," diye bir ses geldi baş üstü hoparlörlerinden. "Greensboro'dan ayrıldığımızda Reno'da hava durumu iyi görünüyordu, ancak yaklaşırken şiddetli rüzgârlar ve düşen sıcaklıklar var. Kemerlerinizi bağlayın çiçeğim, biraz sarsıntılı olacak." Sesi kapattı ve hemen ardından tekrar açtı, hoparlörler cızırdayarak herkesi inletti. "Neredeyse iyi tarafı unutuyordum; sol taraftakiler Empire State Binası'nı kaplayacak kadar derin olan Tahoe Gölü'nün muhteşem manzarasını görecekler. Gölün tamamı taşacak olsa, Kaliforniya eyaletini on dört inç su altında bırakır. Ama endişelenmeyin, iki milyon yıl sonra bunun gerçekleşme ihtimali oldukça düşük. Sıkı tutunun, hızla geliyoruz."

Uçak düştüğünde daha cümlesini bile bitirmemişti, Lexi'nin midesi de öyle.

"Bir şeyler atıştırmam lazım," diye sızlandı solundaki kadın. "Bütün o lanet ülkeyi bir şeyler atıştırmadan uçtuk ve şimdi de aç öleceğim. Neden sadece yiyecek almadım ki?"

"Çünkü bir paket cips yedi dolar tutuyor," diye homurdandı Lexi, kolçağı beyaz parmaklarıyla sıkarak.

Kadın nefes nefese bir kahkaha attı ve uçak tekrar alçaldığında bu kahkaha soluğa dönüştü.

Yolcular. Ter içinde kalan Lexi, koltuk arkadaşıyla aynı anda uzandı ve elleri birbirlerine sıkıca kenetlendi.

"Belki de bunu uyuyarak atlatmaya çalışmalıyım," dedi kadın. "Uyumakta gerçekten iyiyimdir."

Lexi bir insanın bir kriz sırasında nasıl uyuyabildiğini hiç anlamamıştı. Bütün bu panikleme ve fazla düşünme işini ne zaman yapmışlardı?

Etraflarında, kabin bir kasırgaya dönüştü, hava uçan kuşlarla doldu. enkaz ve daha fazla çığlık. Uçağa bindiğinde, birinci sınıfın önünden kıskançlıkla geçmiş, ruhunu rahatlatmak için biraz domates çorbasına hayır demeyeceğini düşünmüştü. Özellikle de soğuksa. Buz üzerinde. Kereviz sapıyla birlikte.

Ve votka.

Ama şimdi, uçakları gökyüzünden düşer gibi olurken içeceklerin ve tepsilerin sağa sola savrulduğunu görmek midesinin yön değiştirmesine, boğazına takılmasına ve yemek yemediğine sevinmesine neden oluyordu.

Uçak tekrar o kadar sert düştü ki vücudu havaya kalktı ve emniyet kemeri onu geri çekene kadar ipte asılı bir balonmuş gibi sinir bozucu bir his verdi.

"Evren bizi güvende tutacak. Evren bizi güvende tutacak," dedi yanındaki kadın yumuşak bir sesle ve Lexi'nin elini kemiklerini çatlatacak kadar sıkı. "Benimle birlikte söyle."

Lexi küfretmek istemiyordu ama evrenin onu önemseydiğine aşka inandığı kadar inanıyordu.

"Söyle!" diye yalvardı kadın.

İyi. Bu noktada kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. "Evren bizi güvende tutacaktır."

Birkaç saniye sonra uçak düzleşti ve kadın dönüp Lexi'ye zaferle bakarken herkes rahat bir nefes aldı. "Bu işte iyisin."

Ha. Yaklaşamadım bile. Bunu kanıtlarcasına, uçak derhal dişlerini takırdatacak ve neredeyse takla attıracak kadar sert bir şekilde sağa yattı ve sonra ... serbest düşüşe geçti.

Dehşet çığlıkları Lexi'nin, kendisinin ve diğer herkesin kulaklarını deldi. Aşağıya, aşağıya, aşağıya, tam dibe doğru gidiyorlardı, zaten hayatının oturduğu yer de orasıydı.

"Hayır!" diye bağırdı koltuk arkadaşı. "Böyle bir şey olmayacak! Ölmeyeceğiz. En az bir aydır insan yapımı tek bir orgazm bile yaşamamışken olmaz."

Bir ay mı? Bu hiçbir şeydi. Lexi en son ne zaman orgazm olduğunu bile hatırlayamıyordu.

Uçak Lexi'nin organlarıyla birlikte tekrar düştü. . . tam piste inerken. Sert bir şekilde.

Birkaç kez zıpladılar, kabin artık tamamen sessizdi, pistin en sonunda durmak için gıcırdarken yerçekimi kuvvetlerine karşı mücadele ediyorlardı.

Hâlâ Lexi'nin elini tutan kadın titrek bir nefes verdi. "Gördün mü? Başardık! Ben Summer, bu arada." Cebini karıştırdı ve bir kartvizit çıkardı.

Summer Roberts, CPO

ŞEF PROFESYONEL MANIFESTER

"Arkadaşlar ve aile için yüzde on beş indirim," dedi Summer. "İstediğiniz zaman bana ulaşın. Kartınız var mı?"

Altı ay öncesine kadar vardı, o zamanlar hâlâ emlak kapatma işleriyle uğraşan bir şirkette çalışan, aşırı başarılı, naif bir sanat eseri değerlendirme uzmanıydı.

Şu anda hayatı, tıpkı uçağın yaklaşması gibi serbest düşüşteydi.

İnsanlar uçaktan inmek için çabalarken pilotları konuşuyor ve sert iniş için özür diliyordu. Lexi el çantasını kaptı ve kalabalık terminale doğru koşuşturan sürüye katıldı, kalbi hala

Gözlerinin arkasında baş ağrısı vardı. Son yarım saattir, neden burada olduğunu unutmuştu, ama kapıdan içeri doğru ilerlerken her şey aklına geldi. İnsan kalabalığının arasında, iki kat aşağıya, zemin seviyesine doğru sürünerek inen yürüyen merdivene adım attı. Ama bir kez olsun sabırsızlığı kalmamıştı, şiddetli bir gerginliğe yenik düşmüştü, uzuvları çok fazla kafein tüketmiş gibi titriyordu.

Gelmemeliydi. Ama Lexi'nin yirmi dokuz yaşına karşılık yirmi üç yaşında olan üvey kardeşi Ashley, son aylık görüşmelerinde ona yalvarmıştı.

Ve Lexi'nin üzerinde fazla düşünmek istemediği nedenlerden dolayı, Ashley de kabul etmişti.

Yıllar boyunca, Tahoe Gölü'ne ve kuzey kıyısındaki Sunrise Cove'daki çocukluk evine, on yaşındayken babasıyla birlikte ayrıldıktan sonra sadece birkaç kez geri dönmüştü.

En son dört yıl önce Ashley'nin babasının cenazesi için gitmişlerdi. Kısa bir yolculuk olmuştu ama Ashley -ve Daisy- gerçekten mutlu olmuşlardı.

ona sahip olmak. Yine de Daisy'yi görmek her zaman karmaşık duygulardan oluşan bir girdabı harekete geçirirdi.

Daisy artık yoktu ve Lexi'nin ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir araç çağırmak üzere Uber uygulamasına erişmek için telefonunu çıkardı. Yürüyen merdiven onu yavaşça aşağı indirirken, elinde kocaman bir buket çiçek ve üzerinde "DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN FRED!" yazan balonlar tutan kızıl saçlı minyon bir kız kardeş gördü. Lexi, zavallı Fred için duyduğu ikinci el utançla yüzünü buruşturdu ve kimsenin Lexi'yi çiçekler ve balonlar türünden bir kızla karıştırmayacağı için minnettar oldu. O bir daha çok "lütfen bana dikkat çekme" kızıyım.

"Lexi!!" Ashley heyecanla bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Eve hoş geldin!" Oh be. Yürüyen merdiven bitti ve tökezleyerek indi, gözlerini kız kardeşinden ayırmadan uzanıp onu sabitleyen adama teşekkür etti. Hala beyaz atleti ve çiçekli eteğiyle etrafta zıplıyordu. "Ash? Burada ne işin var?"

"Seni almaya geldim, şapşal!"

Lexi balonlara baktı. Ne doğum günüydü ne de adı Fred'di. "Onları sen mi çaldın?"

"Gerek yoktu. Bakkal onları bana bedavaya verdi. Tezgâhtar bana kadının bunları kocası için sipariş ettiğini ama onu aldatırken yakaladığını söyledi. Penisi olan biriyle çıkmamam için bir neden daha." Ashley sırtıttı ve kendini Lexi'ye attı, ona sıkıca sarıldı, onları ileri geri sallarken pamuk şeker ve unutulmuş rüyalar gibi kokuyordu, küçük mutlu sesler çıkardı. "Merhaba! Gerçekten sensin! Buradasın, gerçekten buradasın!"

Duygularını uzun zaman önce gömdüğünü düşünen Lexi, sarılmaya karşılık vermek için kollarının yukarı kalktığını fark etti. Gözlerin üzerinde olduğunu hissederek başını kaldırdı.

Ashley'nin yanında duran, Lexi'yi yürüyen merdivenden indiren adam onu izliyor, sessizce değerlendiriyor ve ... eğleniyor muydu? Uzun boylu ve zayıf kaslıydı, kot pantolon ve kolları dirseklerine kadar sokulmuş, düğmeleri açık bir bluz giymişti. Dalgalı koyu kahverengi saçları kesilmişti ve yüzünde birkaç günlük yıpranmadan fazlası vardı ama onu tutan, o şok edici mavi gri gözlerindeki muziplik parıltısıydı.

Çocukluk düşmanını görünce içindeki her şey durdu ve Bir kez aşık oldum, tamam, iki kez aşık oldum, ama kim sayıyordu ki? Kahretsin, o sayıyordu. Ayrıca kendine yalan söylüyordu, çünkü bu devam eden bir aşktı. Hala güncel olduğu gibi.

Heath Bowman, gözleri her seferinde onu yakalıyordu, o yakıcı, bilgili gözler ve o ukala sırtışı-

"Kız morarmaya başladı Ashley," dedi hafifçe. "Tutmayı bırakmak isteyebilirsin."

Ses tonundaki rahat şefkat Ashley'i ne kadar önemsediyini ele veriyordu. Ashley'le tanışmış olan herkes onu derinden önemserdi. Önemsememek imkânsızdı.

Heath, Lexi'nin yüzünde ne gördüyse, ağzı bir tarafa doğru kıvrıldı, yanlarından geçen iki kadının birbirlerine takılıp düşmelerine yol açacak kadar sevimli bir ifadedeydi bu. "Uzun zaman oldu, Lex."

Yeterince uzun değil. "Ve sen neden buradasın?"

"Ah," dedi Ashley. "O benim duygusal desteğim olarak burada."

Lexi kız kardeşine dönerken kalbi tekledi. "Neden? Sorun ne?"

Ashley ifadesini toparladı ve hızla başını salladı. "Bir şey yok, endişelenme."

Artık çok geçti. Ayrıca profesyonel bir endişeci idi. Ama Lexi bunu ondan daha sonra, özel olarak öğrenecekti. Ama eğer biri Ashley'in yıllardır kurtulduğu depresyonunu yeniden tetiklemişse, Lexi ona karşı savaşmaya hazırды. Bugünlerde pek kullanmadığı en yumuşak sesiyle, "Beni almaya gelmene gerek yoktu," dedi. "Uber'i planlamıştım. İkinizin de işinizden uzaklaşmanıza gerek yoktu."

"Gerekmiyordu," dedi Ashley. "Okullar yaz tatiline girdi. Ekstra maaş için yaz okulunda öğretmenlik yapmayı çok isterdim ama anaokulunda böyle bir imkân yok."

Lexi Heath'e döndü. Heath geniş bir omuz kaldırdı. "Dokuzdan beşe çalışmak bana göre değil."

Bir zamanlar ona *her şey* kolay gelmişti; arkadaş edinmek, öğretmenlerinin kalbini eritmek, okul ödevleri... ve Lexi ona fena halde aşık olmuştu. Çocukluğundan yetişkinliğine kadar bu cazibe ve karizmanın üzerinde kaymaya devam etmişti, son duyduğuna göre avukattı. "Duruşma hukukuna ne oldu?"

Bir omuz silkme daha. "Bana göre değildi."

Ashley kolunu Lexi'ninkinin içine kaydırdı. "Neden burada olduğumuza gelince, geldiğin zaman seni seven insanlarla çevrili büyük bir karşılama komitesi olsun istedim."

Lexi burada sadece iki kişi olduklarını söyleme isteğini bastırdı ve son dolarına bahse girerdi ki, uzun boylu olan sürüklenmişti

onun isteği dışında. Son karşılaşmalarından sonra isteyerek gelmesine imkân yoktu.

"Ziyaret için çok meşgul olduğunu biliyorum, ama ..." Ashley Heath'e baktı. "Seni bilgilendirmemiz gereken bazı şeyler var."

"Biz" kelimesi son derece rahatsız ediciydi. Lexi onlar konuşurken spor çantasını düşürmüştü, ama şimdi onu almak için uzandı ve Heath ile bir halat çekme savaşına girdi.

Ashley güldü. "Annem her zaman ikinizin gökyüzünün rengi konusunda tartışabileceğinizi söylerdi. Ona inanmazdım."

Lexi'nin, Daisy'nin ikinci kocasından olan üvey kızı, altı yaş küçük Ashley'e kızacak kadar çürümüş olduğu zamanlar olmuştu. Ama bu daha çok Lexi'nin Daisy hakkındaki karmaşık duygularının bir yansımasıydı ve gerçek tatlılığı ve şefkati Lexi'nin duvarlarını her zaman şok edici bir kolaylıkla yıkmış olan Ashley'e karşı bir şey değildi. "Bunların hepsi uzun zaman önceydi. O zamanlar aptal çocuklardık."

Kız kardeşi gülümsedi. "Eğer geçmiş geçmişte kaldıysa, o zaman seni tekrar görmek için kucaklaşmak nerede kaldı?" Lexi'yi adamın içine doğru itti. İğrenç, dedi kendi kendine, ama bu da başka bir yalandı. Adamın sıcak, sağlam gövdesine sürtündüğünde, sanki içinde bir şey varmış gibi karnında sıcak bir şey açıldı.

Aralarında canlı bir tel vardı. Heath'i huzuru için fazla seksi olmakla suçladı. Kendisini daha iyi hissetmesini sağlayan tek şey, Heath'in ona bakışıydı, neşesi gitmiş, bakışlarında dalgın bir şey kalmıştı.

Ha. O da hissetti. İyi, çünkü o acı çekecekse, o da çekecekti. "Seni görmek güzel," diye mırıldandı.

Sözler karşısında gözlerini kırptırdı, adamın şaşırtıcı derecede samimi tonu onu şaşırtmıştı. Onu daha önce kaç kez gördüğünü bir elin parmaklarıyla sayabilirdi.

Çocukluk rekabetinden bu yana, her seferinde kendini aptal durumuna düşürmeyi başarmıştı ve bunu bir daha asla tekrarlamak niyetinde değildi. Onun için yeterli bant genişliğine sahip değildi. Bunun şu anda boş olan güven deposundan mı yoksa yorgunluğundan mı kaynaklandığı önemli değildi.

Ama sonra adam iyice yaklaştı ve kadın kendini uçağın sert inişi sırasında olduğundan daha nefessiz buldu. Adam güzel kokuyordu, kahretsin, ve onun kolay gücünü hissedebiliyordu. Bir baykuş gibi yavaşça göz kırptı, başi dönüyordu, çünkü o gözler, sıcak ve nazikti ve kendi gülümsemesi tamamen yasaklandı.

O sırada adam fısıldadı, sıcak nefesi kulak memesini zar zor sıyrırıyordu, "Av tüfeği ..."

Bölüm 2

Havaalanından arabayla kırk beş dakika uzaklıktaydı ve Lexi her gününü Heath'e bakmayı reddederek pencereden dışarı baktığı dakikalar. Tahoe Ulusal Ormanı'nın ne kadar büyüleyici olduğunu unutmuştu, alçak sırtları kaplayan koyu yeşim çamları, masmavi gökyüzünde tembelce süzülen kabarık beyaz bulutların içinde kaybolan pürüzlü, granit yüzlü zirvelere yol açıyordu.

Daisy'nin, Lexi'nin çocukluğundan kalma, eski püskü 72 model Chevy kamyonetindeydiler. Çatlak bir ön camı, sekiz kanallı bir müzik çaları, açılmayan bir yolcu penceresi ve sadece çok nazikçe sorarsanız dönen bir kontağı vardı. Ashley ve Heath'in arasındaki bankta ezilmiş bir şekilde oturuyordu.

Her sola dönüş Lexi'yi Heath'in vücuduna yapıştırıyor ve arka dişlerini gıcırdatmasına neden oluyordu. Daisy'nin evine varana kadar toz olacaktı.

Tahoe Gölü'nün kuzey kıyısına varıp Sunrise Cove adlı küçük dağ kasabasına girdiklerinde Lexi'nin karnı sinirden titriyordu. Ana caddede, göl sağında beyaz dalgalarla parıldıyordu, şirin Sol tarafındaki dükkanlar ve kafeler İsviçre Alpleri'ndeki bir köyü andırıyor. "Pek değişmemiş."

"Hey," dedi Ashley. "Artık *iki* marketimiz var. *Ve* bir de döner kavşak."

Bir dönüş daha yaptı, bu seferki sıkıydı, bunu yapmak için çok fazla kas gerekiyordu. Bu hareket Lexi'yi Heath'in üzerine düşürdü, dirseği Heath'in karnına saplandı.

Bu *neredeyse* bir kazaydı.

Ön koltukta oturdukları için, daha önceki "pompalı tüfek" yorumuyla onu kızdırmaya çalıştığı belliydi, ama Lexi'nin ona bir haberi vardı - *zaten* kızgındı.

Sadece burada olmak bile bunu yapıyordu.

Ashley kamyonu çocukluklarının geçtiği evin önünde durdurdu ve aynı anda cep telefonundan U2'nun "With or Without You" şarkısı çalmaya başladı.

"Bu şarkıya bayılıyorum," dedi Ash ve telefonu çıkarıp birkaç şarkıya eşlik ettikten sonra cevap vermeden cebine geri koydu.

"Önemli biri mi var?" Lexi alaycı bir tavırla sordu. "Kesinlikle hayır."

Lexi küçük kız kardeşinden çok şey öğrenebileceğine karar verdi.

Ashley, içinde zaten iki araba olan araba yoluna bakıyordu.

Ashley paralel park etmeye çalışırken, "Sokağın karşısındaki Ramos ailesinin gençleri ve çok fazla arabaları var," dedi. "Garaj yolunu kullanmam için bana para ödüyorlar." Direksiyonu kırdı ve sonunda iki tekerleği kaldırıma çıktı. "Kahretsın."

"Neden garajı kullanmıyorsun?" Lexi sordu.

"Annemin bir sürü eşyasıyla ağzına kadar dolu ve hepsini tek başıma halletmek istemedim." Ashley direksiyonu diğer tarafa çevirdi ve araba bir sarsıntıyla kaldırımdan düşerken inledi. "Sakın söyleme," diye uyardı ellerini teslim olmak istercesine kaldıran Heath'i.

Ashley bütün aynaları inceledi ve bir kez daha denedi. Ve yine dişleri titreten bir kesinlikle kaldırıma çıktılar.

"Kahretsın." Ashley Heath'e dönmeden önce başının arkasını birkaç kez koltuk başlığına vurdu. "Kalkmışsın."

"Hayatta olmaz. Seni bir daha park cehenneminden kurtarmayacağıma dair bana söz verdirdin.

Mayhem'in hayatı üzerine serçe

parmağımla yemin etmek zorunda

kaldım." "Mayhem kim?" Lexi sordu.

Ashley kamyondan indi ve Heath'e bir parmak salladı. "Serçe parmağımla ettiğim küfrü geri alıyorum."

"Serçe parmağı yeminini geri alamazsın."

Ashley ona ters ters baktı. Küçük, sevimli köpek yavrusu, sivri dişlerini çıkarmıştı.

Isırılmayı umursamadığı anlaşılan Heath ona bakmadan Lexi'yi işaret etti. "Sıra onda olmalı."

"Oh, hayır," dedi Lexi. "Ben de paralel park etmem."

Heath kaşlarını kaldırdı. "Ya park edilebilecek tek yer orasıysa ve mesela bir dişçi randevusuna geç kalırsan?"

"O zaman dişçi randevusunu kaçıtırırım."

Başını sallayarak kamyonetten indi. "İyi şanslar," dedi ve hangi kız kardeşiyle konuştuğu anlaşılmadan uzaklaştı, Ashley'i sokakta, Lexi'yi de kamyonette yalnız bıraktı.

Ashley, Heath'in arkasından bağırırken elleri mükemmel küçük kalçalarının üzerinde duruyordu, "Nereye gittiğini sanıyorsun? Üçümüzün bir toplantısı var!"

"Öğretmen sesin bana sökmez. Ve siz ikiniz konuşana kadar toplantı falan yok." Ve yürümeye devam etti.

"Hiç komik değil!"

Heath Ashley'e bunu çok komik bulduğunu belirten bir sırtış fırlattı.

"Buraya gel!"

"Dizüstü bilgisayarına ihtiyacım var, prenses." Sonra da garaj yolunun diğer tarafına *mükemmel* bir şekilde paralel park etmiş olan çok *çok* daha yeni bir kamyonete bindi ve eve doğru yola koyuldu.

Ashley çaresizlikle Lexi'ye baktı.

"Hayır," dedi.

Kız kardeşi alt dudağını ısırды ve gözlerinde akmayan yaşlar mı vardı? Lanet olsun. Homurdanarak bank koltuğuna kaydı ve direksiyonu kavradı.

Ashley'nin gülümsemesi o kadar hızlı geldi ki Lexi gözlerini kıstı. "Benimle oynadın."

"Başka bir ceza alamam. Sigortam yine yükselecek. Zaten her ay Peter'ı soyup Paul'e ödeme yapıyorum."

Lexi'nin kalbi sıkışmıştı. Ve kamyonu vitesine taktı. *Enayi*.

On uzun dakika sonra terliyordu ama kamyon düzgün bir şekilde park edilmişti. Ve sadece birkaç yüz deneme yapmıştı. Ashley'i Daisy'nin evine kadar takip etti.

Yıllar içinde pek bir şey değişmemişti, bu da her zamanki gibi on yaşındaki haline geri döndüğü bir portalda yürümek anlamına geliyordu. Daisy'nin mobilyalar yıpranmıştı ama davetkârdı, ama aynı zamanda bir sürü ... şey, eşya da vardı. Daisy eşyaları *severdi*. Çocukken bu durum Lexi'nin klostrofobik hissetmesine neden olmuştu ama bir yetişkin ve profesyonel bir değer biçici olarak etrafına genç Lexi'den farklı gözlerle bakıyordu. Yine de burada değerli bir şey varsa bile uzun zaman önce kat kat çöpün altına gömülmüştü.

Ashley utangaç bir tavırla, "Tam bir karmaşa," dedi. "Ama hiçbir zaman Ne isteyebileceğini bilmeden eşyalarını rahatça gözden geçirip atabilirsin."

Suçluluk duygusu onu vurdu. "Bunu yapmak zorunda değildin. Yani beni beklemek. O gideli bir yıl oldu."

"Biliyorum, ama beklemeyi umursamadım." "Peki ya hiç gelmeseydim?"

Ashley çantasını fuayedeki masaya bırakırken şaşkınlıkla arkasını döndü. "Tabii ki eninde sonunda gelecektin, ben istememiş olsam bile. Değil mi?"

Lexi o kara mayınına dokunmadan Ashley'den yana döndü ve odayı değerlendirdi. İşi gereği, genellikle biri öldükten kısa bir süre sonra, yas tutan bir ailenin tam kalbine, ölen kişinin eşyalarına fiyat etiketleri koymak için evlere giderdi. Etkili olabilmek için şunları yapmayı öğrenmişti ayrılmak ve ayrışmak. Ama anlaşıldığı kadarıyla bu, kolayca geri açabileceği iki yönlü bir anahtar değildi. Derme çatma danteli işaret etti.

Perdeler odanın bir köşesini tamamen kapatıyordu. "O da ne?"

"Annemin eşyalarından oluşan kutu yığınlarını örtme yöntemim, böylece her gün onlara bakmak zorunda kalmıyorum." Ashley, Lexi'nin bakışlarıyla karşılaşmadı. "Kutular beni endişelendiriyor."

"Neden dairene geri dönmüyorsun? Çok zorsa neden burada kalıyorsun?"

"Burası bedava ama benim dairem değildi. Bu arada park etme konusunda iyi iş çıkardın. Sadece ilk iki denemede kaldırırma çarptın. Heath çok etkilenirdi."

Lexi kabaca güldü. "Bundan şüpheliyim. Ve güzel konu değişikliği."

"Ve işte başka bir konu. Heath'le aranızdaki bu gerginlik de neyin nesi?"

Lexi gözlerini kaçırdı. Heath onu her şeyde yenen çocuktı: anaokulundaki kayak yarışında, birinci sınıftaki heceleme arısı turnuvasında, üçüncü sınıftaki sınıf başkanlığı seçiminde - oy için şeker dağıtarak hile yapmıştı.

Ve yıllar sonra, yirmili yaşlarının başında Ashley'nin doğum günlerinden biri için geri dönmüş, onunla yavaşça dans etmiş ve bir şekilde ona duyduğu çocukça kızgınlık bir aşka dönüşmüştü.

Tek yönlü bir aşka. Bu yeterince utanç vericiydi ama yirmili yaşlarının ortasındaki bir sonraki karşılaşmalarında ona asılması kadar utanç verici değildi.

Ve kalbi ezilmişti.

Gerçi böyle bir şeyi hiç kabul etmemişti. "Heath'le aramızda hiçbir gerginlik yok. Sen neden bahsediyorsun ki?"

"İkinizin de her şey yolunda olmadığı halde yolundaymış gibi davranmanızdan söz ediyorum. Her şey beş yıl önce, lise mezuniyetime geldiğinde başladı."

"Yeniden konuşmamıza gerek yok-"

"Oh, ama biz biliyoruz. İkinizi öpüşürken buldum."

Gerçek hikaye.

"Çok heyecanlıydım," dedi Ash. "İkiniz de evde olduğunuz o hafta boyunca birlikteydiniz ve sonra ondan ayrıldın. Nedenini sorduğumda bana berbat öpüştüğünü söyledin. Aranızda şahit olduğum öpüşmeye bakılırsa bunun yalan olduğunu biliyorum. Belli ki bu konuda konuşmak istememişsin. Ama nedenini bilmiyorum."

Lexi'nin en iyi anı olmadığı kesindi. Mezuniyet töreninden sonra, göl kenarında bir partiye gitmeye ikna olmuştu. Gece çöktüğünde, Ashley ve arkadaşları müziğin sesini açmış ve bir ay parçasının ve trilyonlarca parıldayan yıldızın altında dans etmeye başlamışlardı.

Çok zayıf bir anında Lexi de kendini dans ederken bulmuştu.

Heath ile.

Müzik yavaşlayıp baştan çıkarıcı, seksi bir ritme dönüştüğünde saat çok geç olmuştu. Onun kollarında bulduğu kolay güçle, o yatak odası gözleriyle kendini kaptıracak kadar aptaldı ve ... gah, bu hala çok utanç vericiydi ... onu öpmüştü.

Şok içinde hareketsiz kaldı ve onu yanlış tanıdığı için utanç içinde kaçamadan Ashley tarafından yakalandılar. Ashley, en sevdiği iki insanın birlikte olmasını her şeyden çok istiyordu. Heath'in yüzündeki dehşeti gören Lexi, onun kötü öpüştüğü hikâyesini uydurmuştu. Yüzünü kurtarmak için yapmıştı ama geri tepmişti çünkü Ashley, Heath'i "incittiği" için Lexi'ye kızmıştı.

Heath, tüm bu olanlar karşısında sessiz kalmıştı.

Lexi bu yüzden ona hâlâ çok içerliyordu, çünkü Heath gül gibi ortaya çıkmıştı ve bir şekilde kötü adam o olmuştu. "Tartışmadık çünkü *tartışacak* bir şey yok."

"Peki o zaman, ertesi yıl babamın cenazesi için geldiğinizde ne oldu? Dört yıl önce. İkiniz birbirinizi buzlamıştınız."

Tam olarak doğru değil. Heath biriyle çıkıyordu ama Lexi'ye karşı arkadaşça ve açık davranıyordu.

Buz gibi olan tek kişi oydu ve açıkçası bu da bir yıl önceki utanç duygusuydu.

düşünmemek için çok çaba sarf ettiği bir ilişki. "Eski tarih. Şimdi lütfen bana anlatmadığın her neyse anlatır mısın?"

Kız kardeşi alt dudağını ısırды. "Şarap? Biraz şaraba ne dersin?"

"Belki sonra." Kesinlikle daha sonra. "Peki daha önce bir toplantımız olduğunu söylerken ne demek istemiştin?" Kendini Ashley'le uğraşmaya hazırlamıştı. Sadece Ashley'le. Heath'le de uğraşmak için önceden haber vermek isterdi.

Yazılı olarak.

Kızkardeşi şömineye doğru ilerlemişti. Aman Tanrım. "Bu ... Daisy mi? Daisy mi?"

Ashley şöminenin üzerindeki vazoya başıyla işaret etti. "Yakılmak istedi ama onunla ne yapacağımızı hiç söylemedi. Sanırım orada mutlu, her şeye göz kulak oluyor."

Lexi vazoya baktı. Babası onu ne zaman Daisy'yi ziyaret etmesi için Sunrise Cove'a gönderse, ki bu çok sık olmuyordu, buna içerlemişti.

Verdiği hemen her sözü tutmayan annesiyle vakit geçirmek zorunda kalmasına içerlemişti. Ama buraya yaptığı ziyaretler sırasında Daisy'nin yeni kocası ve kızıyla da vakit geçirmişti. Ash'in babası iyi bir adamdı ve Ashley ... Lexi o kızı hemen sevmemek için kimseye meydan okumuştı ama Lexi yine de burada kendini hep bir yabancı gibi hissetmişti. Hâlâ da öyle hissediyordu. Babası sekiz yıl önce vefat etmişti. Bunu biliyordu.

Ailenizden daha uzun yaşamak doğaldı, ama gerçekten kan bağıyla bağlı olmamak Akralar tuhaf hissediyordu, hiçbir yere ve hiç kimseye ait olmamak. Buna alışması biraz zaman almıştı. Peki o ne yapmıştı? Kalbini başka birine vermişti, *o da* tutmadığı sözlerle dolu biriydi.

Belki biraz ağırdan almıştı ama sonunda mesajı almıştı: Kalbini sıkı sıkıya kilitli tutmalıydı.

"Yorgun görünüyorsun." Lexi'nin bakışları kendi bakışlarına kayınca Ashley hafifçe gülümsedi. "Neden eşyalarını odana bırakmıyorsun? Kutlamak için biraz şarap doldurayım."

"Neyi kutluyoruz?"

"Eve dönüşünü tabii ki."

"Sadece bir haftalığına burada olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Ashley bir anlaşma mırıltısı çıkardı, ama aynı zamanda sözsüz bir *Göreceğiz*.

"Bir hafta, Ashley. Elimdeki tek şey bu." Başka bir yalan daha, ama bu konuya girmek istemediğinden, resimlerle kaplı koridorda ilerledi.

Lexi'nin resimleri. *Lexi'nin resimleri* ve şok onu olduğu yerde dondurdu. İşte, ortaokul mezuniyeti. Bir diğeri de birinci sınıfta geçirdiği ve zatürreye dönüşen mono hastalığından sonra hastanede çekilmişti. Sonra ehliyetini alırken kocaman sırtırken. Lise mezuniyeti. Üniversite mezuniyeti. Hepsi Greensboro'da ya da yakınlarında. "Bu resimler nereden geldi?" diye seslendi Ashley'e.

"Annemin eşyaları arasında buldum."

Daisy bu etkinliklerin hiçbirine katılmamıştı. Lexi, çok gençken Greensboro'da ziyaret etmek için verdiği tüm sözlerin tutulmamasından bıkmış, annesini davet etmeyi bırakmıştı. Hatta ona gelmemesini açıkça söylemişti.

"Onları baban gönderdi. Görmek istersen mektupları da getirdim."

Lexi'nin ne istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Arka kapı açıldı ve dayanılmaz derecede tanıdık boğuk bir erkek sesi, "Hiçbir şeyin patladığını duymadım, bu yüzden haberi iyi karşıladığımı varsayıyorum," dedi.

Heath. Ve . . . *haberler*?

Ashley, "Ona henüz söylemedim," dedi.

Ardından, Lexi'nin Heath'e ait olmadığından emin olduğu ağır nefes alıp vermelerin eşlik ettiği, mutfak zemininde koşuşturan patilerin sesi geldi.

Heath öyle sakın bir otoriteyle, "Mayhem, otur," dedi ki Lexi neredeyse oturacaktı. "Aferin oğlum." Sonra muhtemelen kız kardeşiyle konuştu, sesi sitemkârdı. "Ash."

"Biliyorum! Ama Lexi iyi değil, Heath. İyi değil."

"Nasıl anladın?"

Ashley, "Çok komik," dedi. "Ama ben haklıyım. Bir sorun var ve ben onun yükünü artırmak istemiyorum."

"Ash, bu ikinizin de taşıması gereken bir yük, sadece senin değil."

Bu kulağa hiç hoş gelmiyordu. Biraz zamana ihtiyacı olan Lexi, çocukluk odasının kapısını sessizce açtı ve içeri süzüldü.

NSYNC posterinden birinci sınıftaki heceleme yarışmasında kazandığı ikincilik kupasına kadar her şey hâlâ yara bere içindeki sunta masanın üzerinde duruyordu.

Çocukluğu için bir tapınak.

Çantasını yatağın üzerine bıraktı, arkasından tırmanıp gözlerini kapatmayı ve gelecek yıla kadar ya da daha iyisi, ne kadar sürerse sürsün hayatı düzelene kadar uyanmamayı arzuluyordu.

Bir hafta. Bir hafta kalacağına söz vermişti. Bu süreyi, dünyasının ne hale geldiğini itiraf etmeden sessizce yeniden toparlanmak için kullanacaktı. Abla olarak, her şeyi yoluna koymasđ gereken kişi oydu. Tek yapması gereken onları bulmaktı.

Bölüm 3

Heath sabırla doğmamıştı. Hayır, bu ona yavaş yavaş, acı çeke çeke, zaman içinde gelmişti. Lexi'nin oturma odasına dönmesini mi bekliyordu? Yeterince basitti. Ashley'i sakın tutmak? O kadar kolay değildi. "Zemini yıpratıyorsun. Her şey yoluna girecek, biliyorsun."

Oturma odasında volta atmayı bıraktı ve elleri önünde kenetlenmiş bir halde dönüp ona baktı. "Bunu bilmiyorsun."

"Sana hiç yalan söyledim mi?"

Kaşlarını kaldırdı. "Birkaç kez." "Bir tanesini söyle."

"Bana dolaptan çıkabileceğimi ve hiç arkadaş kaybetmeyeceğimi söylediğin zaman."

Yüz ifadesi karardı. "Senin yanında durmayan insanlar hiçbir zaman arkadaşın olmadı."

Ashley bunu onaylarcasına başını eğdi. "Peki, doğrudan üniversiteye gitmek yerine bir yıl boyunca Avrupa'yı sırt çantamla gezmek istediğimde ve sen kesinlikle yapmam gerektiğini söylediğinde. O koca bir yalandı."

Omuz silkti. "Daha çok ters psikoloji gibi. Ve rica ederim. Üç yıl içinde eğitimci diplomanı aldın ve öğretmeyi seviyorsun."

"Seviyorum," diye itiraf etti. "Ama bu Lexi'yle ilgili. Şimdiye kadar neden gelmesini istediğimi ona söylememek mi? Bunun nasıl iyi olacağını anlamıyorum."

"Bu *senin* yaptığın bir seçimdi," diye hatırlattı ona nazikçe, her *zaman* küçük kız kardeşi olarak gördüğü Ashley'e karşı nazikti, son ilişkisinde incindikten sonra kendine gelememişti.

Ashley iç çekti. "Ona her şeyi en başından anlatmalıydım. Lütfen bana her şeyin nasıl yoluna gireceğini söyle."

Gülümsedi. "Çünkü sen her zaman her şeyi yoluna koyarsın."

"Kalıp açıklamama yardım edecek misin?"

"Neye ihtiyacın olursa." Ve bunda ciddi idi. Daisy, Heath'e hiç istikrarı yokken istikrar, kendi gücünü bulamazken güç ve kurduğun ailenin güvenlik ağını vermişti. Yani evet, bu yüzden

Ashley'e her zaman elinden geldiğince yardım ederdi.

Çünkü çok iyi bildiği gibi, herkes hata yapabilirdi. Kız kardeşler arasında köprü olmak için tam da bu gerçeğe güveniyordu.

Koridordan gelen ayak seslerini duydular. Heath'in ayaklarının dibinde uyuyan Mayhem doğruldu ve yeni biriyle tanışmanın heyecanı ile kuyruğunu salladı. Bu genellikle burnunu kasıklarına dayamak anlamına geldiğinden, Heath onu kayışından yakaladı.

Ashley gergin bir nefes aldığı anda, Mayhem heyecanla yerinde dans ederken, "Sadece sen ol," diye mırıldandı.

Lexi kapı aralığında durdu. Kan bağı olmayan kız kardeşler birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Ashley ancak omzuna kadar geliyordu, yumuşak, sıcak kıvrımları vardı, genellikle özgür ruhuna ve sırtından aşağı sarkan vahşi kırmızı dalgalara uygun giyinirdi.

Lexi'nin en az on santim boyu vardı, düz bal-kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu, bal-kahverengi gözleri kız kardeşine bakınca yumuşuyor ama ona bakınca soğuyordu.

Hiç şaşırmadım. Bu soğukluğu hak etmişti.

"Kimmiş bu tatlı şey?" Lexi, Heath'in onu ölesiye yalamaktan alıkoyduğu iri sarı Labrador'a sordu.

Heath ona gülümsedi. "Beni sevimli bulduğunu *biliyordum*."

Lexi etkileyici bir göz devirmesi yaptı ve o da güldü. "Bu Mayhem. Resmi olarak Büyükbaba Gus'a ait ama çoğunlukla benim sorunum."

"Arkadaş canlısı mı?"

"Psikotik olarak öyle."

Dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini uzattı. Eriyen Buz Kraliçesi karşısında afallayan Heath, Mayhem'i bıraktı. "Uslu dur."

Lexi, "Denerim, ama söz veremem," diyerek onu güldürdü. Onun sert dış görünüşünün altında sıcak, seksi, komik bir ruhun yaşadığını nasıl unutmuştu?

Mayhem kıpırdanarak odanın öbür ucuna geçti, kendini yere, Lexi'nin dizlerinin dibine attı ve göbeğini okşamak için ayak parmaklarını yukarı kaldırdı.

Lexi, Heath'in çocukluklarından beri duymadığı rahat bir kahkahayla, "Şu haline bak," dedi. "Kimmiş iyi çocuk?"

Mayhem'in hayatında uslu bir çocuk olduğu tek bir gün bile olmamıştı ama Lexi seksen beş kiloluk köpeğin kucağına tırmanabilmesi için yere oturdu ve ona "*Ne kadar uslu* bir çocuk" dedi.

Mayhem onu çenesinden alnına kadar yaladı ve sonra sesli bir şekilde osurdu. Bu da etkileyici bir osuruktı, beş saniye kadar sürdü ve köpeğin boynunu büküp kendi arka tarafına bakmasına neden oldu.

Lexi homurdandı ve bir elini havada sallayarak osuruğu uzaklaştırdı.

Heath'in bir zamanlar tanıdığı genç kız, şımarık, her şeyi bilen, öfkeli, cılız bir çocuktü.

Şimdi hiç de öyle değildi.

Hayır, onu geç. Muhtemelen hâlâ kızgındı.

Ama geri kalanı? Gitmişti. O küçük çocuğun yerinde, güzel ama sessiz sakın bir kadın, o havaalanı yürüyen merdiveninden sanki oranın sahibiymiş gibi inmişti.

Birini tanıyamaması pek sık rastlanan bir şey değildi. İnsanları okumak üzerine bir kariyer yapmıştı. Avukat olarak onu bu kadar etkili kılan şey buydu. En azından hızlı şeritte yaşamak onu o kadar nefret ettiği birine dönüştürene kadar, her şeyi arka planında bırakmıştı.

Ama bu Lexi'yi bir türlü çözemiyordu.

Lexi ayağa kalktı, Mayhem'in tüm ağırlığını ona verdiği düşünülürse bu biraz çaba gerektirdi. Köpek şimdi onun yanında durmuş, hayranlıkla ona bakıyor, dilini sallıyordu.

"Konuşmamız gerek," dedi Ashley.

Lexi başını salladı, önce sandalyedeki Ashley'e, sonra da kanepedeki Heath'e baktı, ikisine de doğru bir hareket yapmadı. "Ne oldu?"

"Annem hakkında."

Lexi'nin gözleri vazoya kaydı. "Pekâlâ. Ne olmuş ona?"

"Bir tören ya da yaşam kutlaması yapmadık." Ashley zorlukla yutkundu. "Her zaman bunu istemediğini çünkü kimsenin gelmeyeceğini söylerdi ve bizden bu isteğini yerine getirmemizi istedi."

Lexi başını salladı. "Avukat bize geçen yıl vefat ettikten sonra söyledi." "Kumar yüzünden pek çok köprüyü yakmıştı," diye devam etti Ashley.

"Arkadaşlarından borç alıyor, kimseye geri ödemiyor ama aynı zamanda kumar oynamaya devam ediyordu..."

"Bütün bunları bilmediğimi mi sanıyorsun? Bu yüzden birbirimizi pek görmedik."

Ashley endişeyle ayaklarının üzerinde kaydı. "Bu konuda kendini çok kötü hissediyordu, her şey hakkında."

Lexi omuz silkti. "Spekülasyon."

"O yaptı." Heath, Lexi'nin kendisini ilgilendirmedüğünü düşündüğü bir konuda sözünü kesmesinden duyduğu rahatsızlığın ağırlığını hissetti. "Aslında bu konuda hastaydı."

Lexi muhtemelen onu azarlamak için ağzını açtı ama Ashley ayağa kalktı. "Lotoyu kazandı. Ölmeden kısa bir süre önce."

Lexi sustu. "Kazandı mı? Ne kadar kazandı?" "Bilmiyorum, sadece büyük kazandı."

"Hayır." Lexi başını salladı. "Bu olamaz. Sen vasisin, sen sahip olduğu tek varlığın bu ev ve kamyon olduğunu herkesten iyi biliyordu."

Ashley zorlukla yutkundu ve Heath'e hızlı bir bakış gönderdi. "Aslında, vasiyeti yerine getirme sorumluluğunu ben devrettim. Annem vasiyetinde istersem bunu yapabileceğime dair bir hüküm koymuştu. O kadar bunalmıştım ki

İşi hakkıyla yapabileceğimden emin olduğum için Heath'e verdim." Lexi'nin kaşları kalktı ama bir şey söylemedi.

"Anlaşılan avukatın annemden sakladığı bir şey varmış. "dedi Ashley. "Başlangıçta, vefatından bir yıl sonrasına kadar bilinmemesi için ayrı bir hüküm konulmuştu. Nedenini bilmiyorum ve ben de geçen hafta öğrendim. Bu yüzden seni buraya gelmen için çağırdım. Loto kazancını altı parçaya böldü, her biri şu ya da bu nedenle geri ödemek istediği birine gidecekti. Bu iş bitene kadar haftada bir kez, her seferinde bir tane olmak üzere, teslim etmemiz için bize altı mühürlü zarf bırakıldı."

"Biz mi?"

"Sen ve ben."

Lexi başını salladı. "Altı hafta boyunca burada öylece kalamam. Geri dönmem gereken bir hayatım var."

Bu son cümlede doğru olmayan bir şeyler vardı ama Heath, Lexi'nin bu halini gerçekte ne düşünüyor olabileceğini tahmin edecek kadar bile tanııyordu.

Ashley onun sıkıca kenetlenmiş ellerine baktı. "Sadece bir haftalık izin aldığını biliyorum, ama umarım bunu uzatmaya gönüllü olursun."

"Bunu bana buraya gelmeden önce söylemeliydin. Ama söylemedin, Çünkü . . ." Kız kardeşini inceledi. "Çünkü hayır diyemeyeceğimden emin olmak istedim."

"Doğru," diye fısıldadı Ashley.

Lexi buna inanamıyormuş gibi şaşkınlıkla başını salladı. Mayhem gerginliği hissederek mızımlandı ve Lexi uzanıp güven veren elini başının üstüne koydu. "İşten daha fazla zaman isteyemem. Daisy'nin bize haber verme nezaketini bile göstermediği bir şeyi yapmak için önümüzdeki altı hafta boyunca her hafta gidip gelmeyi de göze alamam."

"Aslında," dedi Ashley, "sanırım annem hep burada kalmanızı istiyordu. Öldüğünde bize neden haber verilmediğine gelince, sanırım Bir yıl beklemek istedi, böylece kederimiz bunu yapmayı kabul etmemize yetecek kadar hafıfleyecekti."

Lexi, "Bunu yapmayı kabul etmem için beni kastediyorsun," dedi. "Bu adil olmayan bir talep."

"Ne olursa olsun, kabul ediyorum." Heath ayağa kalktı ve Lexi'nin öfkeli bakışlarıyla karşılaştı. "Bu haksızlık. Ama bunu yaptı. Sanırım şimdi bir seçeneğin var. Ya onun dediğini yapacaksın ya da kuyruğunu kıstırıp kaçacaksın."

Lexi'nin gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Ben kaçmam." "O zaman sen de varsın."

"Ben öyle bir şey demedim."

Başını salladı. "Peki, o zaman, eğer kararsızsın, işte sana potu tatlandırarak bir şey. Siz ikiniz zarfları teslim ettikten sonra onun kazancından ne kalırsa ikiniz arasında eşit olarak paylaşılacak."

"Ne kadar?"

Bu poker suratıyla mahkemede çok değerli bir rakip olabilirdi, tabii bir daha mahkeme salonuna adım atmaya niyetli olduğundan değil. "Zamanı gelene kadar bunu açıklamayacağım."

Lexi bir süre onu inceledi. "Zarf alıcılarının hepsi yerel mi?" "Hayır, yola çıkmamı gerektirecek birkaç tane var."

Bunu düşünüyor gibi görünüyordu. "Neden onları postalamıyoruz?"

"Daisy böyle yapılmasını istemedi. Daisy bu şekilde yapılmasını istemedi."

alıcılar önceden uyarılıyor. Teslimat yapılmaya çalışıldığında evde değilse, başka bir çözüm buluruz."

"Neden umursuyorsun? Bunda senin çıkarın ne?" "Bir söz verdim," dedi.

Kadın etkilenmiş görünmüyordu. "Yani? Annem sözünü tutmama konusunda ustaydı."

"Bana göre değildi."

Gözleri dondu. Kukuletalı. "Aferin sana."

"Lexi," dedi Ashley usulca. "Kızgın olduğun kişi annem, o değil."

Heath kısık bir kahkaha attı. "O da bana kızgın, inan bana." "Ne için?" Ashley bilmek istedi.

"Bir kere, ben aşağılık bir çocuktum."

Lexi omuz silkti. "Ben de öyleydim."

Onun bakışlarını tuttu. "Seni çocukken severdim."

"Çocukken *kimse* beni sevmezdi. Ve bu uzun zaman önceydi. O zamanlar tanıdığın kişi, benim ilk sezonumdu. İptal edildim, yeniden yazılmam gerekti."

Kısık bir kahkaha attı. "Aynen."

Ashley, "*Bütün* çocukların böyle anları olur," dediğinde hâlâ onu düşünüyordu. Bir öğretmen olarak bu konuda otoriteyim. Yıllar önce ikinizden biri ne yaptıysa artık geçmişte kaldı."

"*Hepsi* uzak geçmişte kalmadı," diye mırıldandı Lexi.

"Bugünden önceki her şey uzak geçmişte kaldı," dedi Ashley. "Bugün yeni bir gün."

Ve bu. *İşte bu* yüzden Ashley'i nefesi tükenene kadar savunacaktı, gerekirse kız kardeşine karşı bile. Ashley genç olabilirdi ama aynı zamanda yaşlı bir ruhtu.

Ama Lexi... Onunla tamamen farklı bir bağı vardı, her zaman tanımlanmamış bir bağ. Ta ki beş yıl önce Lexi'nin dünyasını sarsıp onu alt üst etmekle tehdit ettiği o öpücüğe kadar. Ona karşı olan hislerini yok etmek için elinden geleni yapmıştı. Ve sonra bugün oldu. O sarılma Havaalanında. Göz açıp kapayınca kadar aralarındaki kimya geri gelmişti ve Lexi'nin de bunu hissettiğini biliyordu.

Lexi kollarını kavuşturdu. "Yani bu altı zarf, buraya gelmemi istemenin gerçek nedeni mi? Beni özlediğin için olduğunu söylemiştin."

Heath bu ifadede acı duyuyordu. Şüphesiz Ashley de duymuştu, ama kız kardeşinin bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı. "Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin. Bu sefer buralarda ol, belki o zaman anlarsın."

Lexi bunu anladı ama konuşurken Ashley'in söylediklerini duymazdan geldi, ya inanmak istemiyor ya da inanamıyordu. "Yani gerçekten de bu mektupları onun için teslim etmemizi mi bekliyordu? Şimdiye kadar bizden sakladığı mektupları."

Heath bu konuda en az Lexi kadar sinirlenmişti ve bu ironik bir durum değildi. Nadiren bir konuda hemfikir olurlardı.

Lexi, "Bunu neden yaptığını anlamıyorum," dedi. Heath'e baktı. "Ya da senin neden bunun bir parçası olduğunu."

Nasıl açıklayacaktı? Büyükbabasının evi Daisy'ninkinin bir sokak arkasıındaydı. Arka bahçeleri birbirine bitişikti. Heath on yaşındayken annesi ölmüştü. Babası başa çıkmak için alkolü kötüye kullandığından ve kendini kötü, tehditkâr bir sarhoşa dönüştürdüğünden beri, Heath ve küçük kardeşi Cole zamanlarının çoğunu büyükbabalarında geçiriyorlardı. Daisy onlara güveç getirirdi.

Akşam yemeklerinde ve okul öğle yemeklerinde yanlarında götürmeleri için sık sık kurabiye pişirirdi. Daha sonraki yıllarda, Heath çok uzun saatler çalıştığına ve Cole kendi sağlık kriziyle karşı karşıya kaldığında, Daisy gerektiğinde yardım etmişti.

Heath'in o olmasaydı Cole'la nasıl geçinecekleri konusunda hiçbir fikri yoktu. "Loto ikramiyesini kazandığında konjestif kalp yetmezliği vardı ama kimseye söylememişti. Birkaç ay daha yaşayabileceğini biliyordu. daha fazla yıl, ama belki de değil. Küçük bir hayat sigortası poliçesi vardı. Bir vakıf kurdurmuş ve kazancının yanı sıra ödemenin lehtarını da bu vakıf yapmış." Durakladı. "Tröstü onun için ben yönettim. Bu benden istediği son şeydi ve ona hayır diyemezdim."

Lexi sadece homurdandı. "İronik, çünkü insanlara hayır demekle ilgili bir sorunu yoktu. Bana sayamayacağım kadar çok kez hayır dedi."

Ashley öne doğru eğildi. Ciddiydi. Tatlı. Bunu daha iyi hale getirmek istiyordu ama bunu yapamayacağını henüz fark etmemişti. "Değişiklikler yaptı Lexi. O senin tanıdığın kişi değildi."

"Benim tecrübelerime göre, insanlar beneklerini değiştirmezler." Heath'e baktı. "Bay *Shotgun*."

Elinde olmadan güldü. Her zamanki gibi alıngan ve inatçıydı. Onunla her konuda rekabet etmek hoşuna gidiyordu.

Ve görünüşe göre hâlâ da seviyordu.

"Hepsi bu mu yani?" Lexi sordu. "Toplantı sona erdi mi?"

"Henüz değil." Heath kanepeyi işaret etti. Çenesi gerildi, ama uzun bacak bacak üstüne atarak oturdu. Ashley gibi içine kapanmadı. Hayır, omurgası kaskatı kesilmişti. Bununla ilgili her şeyden nefret etmeye hazırdı.

Ve gerçekten de bununla ilgili her şeyden nefret edecekti. Aslında bu evdeki çocukluğu hakkında birkaç bilgi dışında pek bir şey bilmiyordu. Ashley ve Daisy yıllar boyunca dağıtmışlardı. Babasının bir pislik olduğunu ve Lexi'nin onun tarafından büyütölmek üzere ülkenin öbür ucuna taşındığını biliyordu.

Daisy, bağımlılığının eski sevgilisinin Lexi'yi almasına yol açtığı için ne kadar pişman olduğunu yıllar içinde birden fazla kez itiraf etmişti.

Lexi'nin bu konuda ne hissettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama geldiğinden beri ne kadar kapalı olduğu göz önüne alındığında, burada olmanın ona pahalıya mal olduğunu biliyordu. "Ashley'nin dediği gibi, altı zarf var, Daisy'nin arasını düzeltmek istediği ama zamanının tükendiği altı kişi." Bir zarfı sehpanın üzerine itti. "Bu ilki."

Lexi ona bakmadı bile. "Sanırım Ashley ve beni birlikte vakit geçirmeye zorlamak istiyordu ama bunu mezardan dikte edemez." Tekrar vazoya baktı. "Düzelteyorum: Şömine rafından. Öylece kalamam ve bunu benden istemesi yanlış."

"Seni anlıyorum," dedi Ashley. "Ve neden böyle istedi bilmiyorum ama istedi. Belki patronunla konuşabilirsin. Belki iznini uzatmana ya da buradan çalışmana izin verirler."

Lexi'nin bakışlarında yine Heath'in tanımlayamayacağı kadar hızlı bir şey gelip gitti. Başını çevirdi, çenesini kaldırarak Heath'in onu bu işe zorlamasına meydan okur gibi baktı. Ama bu onun işi değildi. Ya bunu yapacaktı, annesi için, Ashley için, ya da ... yapmayacaktı.

"Özür dilerim," dedi sonunda. "Yapamam. Bu hafta zarfları teslim edelim, sonra kalanı aramızda bölüşelim ve kendi hayatlarımıza geri dönelim."

Ashley ağzını açtı, sonra ayağa kalkıp odadan çıkmadan önce kapattı.

Mayhem kanepeye atlayıp onun yerini aldı ve koca kafasını Heath'in omzuna koydu.

Lexi, Ashley'nin ortadan kaybolduğu boş kapı aralığına baktı. "Ben "Sanırım," dedi sessizce, "bana nankör ve korkunç bir kız kardeş olduğumu söylediğin yer burası."

Başını iki yana salladı. "Hayatını, geçim kaynağını korumak zorundasın. Bunu anlıyorum. Bunun gerçekten haksız bir istek olduğunu da anlıyorum. Ama şunu söyleyeceğim. Kız kardeşin buraya onun kız kardeşi olmak için geldiğini düşünüyordu ya da öyle umuyordu. Önüne gelen parayı alıp gitmek için değil."

Gözleri kısıldı, bir damarı kesip açabilecek ya da birden fazla kez yakaladığı gibi, derinliksiz, gizli bir acıyı açığa çıkarabilecek gözlerdi bunlar. Yine de şu anda ona hiçbir şey vermiyordu.

"Ziyaretinize kadar gün sayıyordu," dedi. "Tek konuştuğu şey senin burada olman. Senden tek istediğim onun kalbini kırmamak için elinden geleni yapman."

"Neden umursuyorsun
ki?" "O benim ailem."

Ayağa kalktı. "O zaman belki de zarfları onunla birlikte teslim etmelisin."

"Daisy beni istemedi. Seni istedi." Durakladı, onun bunu sindirmesini izledi. "Sen ilk gittiğinde," dedi, "Ashley bir kardeş için çok yalnızdı, beni ve kardeşimi takip ederdi. Üçüncü silahşör oldu."

"Ben gitmedim."

"Ne?"

"Ben gittiğimde' dedin ama öyle olmadı." Gözlerini kaçırdı. "Bu benim seçimim değildi."

Gençlik yılları en hafif tabirle üzücü geçmişti ve üniversiteyi bitirmenin, baroyu geçmenin ve kendine bir isim yapmanın bir yolunu bulmak da öyle. Kalbinin etrafına bir duvar örmeyi öğrenmişti. her zaman mantık, duygu değil. Şu an hariç, Lexi'nin sözlerini ve arkasındaki acı dolu acıyı kabul ederken. "Özür dilerim."

Omuz silkti.

Uzanıp elini tutmayı o kadar çok istemişti ki, onun yerine arkasına yaslandı.

"Ashley buraya neden geldiğim konusunda bana gerçeği söylemeliydi," dedi.

Anlaştıkları bir başka konu daha vardı.

"Ashley'i incitmemi istemiyorsun," dedi. "Bunu ben de istemiyorum. Yapılması gerekeni yapacağım ve sonra gideceğim."

"Kalacaksın," dedi şaşkınlıkla.

"Başka bir seçenek göremiyorum. Ashley'e bunu yaptırmak doğru değil kendisi." Oturma odasının penceresine doğru ilerledi, kollarını kavuşturmuş, sert bir duruşla dışarı bakıyordu.

Bu evden göl manzarası yoktu, sadece kendi hikayelerini anlatan vahşi, görkemli dağlar vardı. Ayrıca ruhu sakinleştiren, sıkıntıyı yatıştıran bir yönleri de vardı. En azından Heath için hep böyle yapmışlardı. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Odayı paylaşmak istemiyor musun?"

Bu da ona bir omuz silkme daha kazandırdı. "Bunu kişisel algılama. Güvenle işim olmaz."

Gülümsedi. "Sonunda biraz dürüstlük."

Ona dönmedi, ama gözlerini devirdiğini hissetmesi için dönmesi gerekmiyordu ve bu ona isteksiz bir gülümseme verdi. Onun tüylerini diken diken eden, onu zorlayan, kıskırtan, gerçek benliğini ona göstermesi için ona meydan okuyan şeyin ne olduğu, onda *her zaman* ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sonra döndü ve onu bakarken yakaladı. Ve eğlenmek yerine gözleri buz kesti. "Bunu yapmayacağız, bu sefer olmaz."

"*Bu mu?*" diye tekrarladı adam.

"Evet, bu." Aralarında eliyle işaret etti. "Öpüşmek yok. Sahte ilişki yok. Hiçbir ilişki yok. Sen sadece Daisy'nin elçisisin, değil mi? Yani kafamda neler döndüğünü bilmene gerek yok. Ya da hayatımda. Benim de seninkini bilmeme gerek yok, biriyle görüşüyor olsan da olmasan da. Bunun bir önemi yok."

"Bir ilişkim yok," dedi, "bir ilişkim var. Ve herhangi bir zamanda hayatımda neler olup bittiğini bilmek istediğine karar verirsen, sadece sor."

Kadın uzun bir süre ona baktı ama konuşmadı.

Sessizlikte, Mayhem yine osurdu. İstifa eden Heath ayağa kalktı. "Üzgünüm, burayı dezenfekte etmek zorunda kalmadan önce onu dışarı çıkarmalıyım."

Heath neredeyse kapıya gelene kadar bekledi. "Ashley arkasında sen olduğun için çok şanslı." Ve böylece, koridorda gözden kayboldu ve onu en son ne zaman birinin *ona* arka çıktığını merak etmeye bıraktı.

Bölüm 4

Bir horoz derisini soyacak kadar yüksek sesle öttü ve Lexi sarsılarak uyandı ve neredeyse kendi bedeninden çıkacaktı. Nefes nefese, kalbini göğüs kafesinin içinde tutmak için bir elini göğsüne koydu ve gözlerini zorla açtı. Duvardaki eski posterden kendisine gülümseyen NSYNC'nin genç üyelerine tekrar bakmak için şafağın ışığı yeterliydi.

"Cock-a-doodle-dooooo!"

Bir iniltiyle yastığı başının üzerine çekti. "Bu da ne-" "Onun adı Cluck Norris."

Lexi yastığı başından çekip aldı ve kapının girişinde duran Ashley'e baktı, Ashley için fazla neşeli ve derli toplu görünüyordu.

Şifonyerin üzerindeki 1990'lardan kalma dijital saatin kırmızı rakamlarına baktı. "Aman Tanrım. Saat altı olmuş. *Sabahın altısı.*"

"Evet." Ashley, Lexi'nin bir sonraki nefesinden daha fazla kullanabileceği kahve gibi görünen ve kokan bir fincandan yudumladı.

"Neden?" diyebildiği tek kelime buydu.

"Çünkü heyecanlıyım." Ashley, kafeinli arı sürtük, sırtıttı. "Buradasın. Gerçekten buradasın."

Dün gece geç saatlere kadar oturmuşlardı, sadece ikisi, mutfakta yeterince dondurma (sütsüz, ama dilenciler seçme hakkına sahip değildi) ve çok fazla şarap içmişlerdi, eğer baş ağrısının bir anlamı varsa. Hayatları boyunca olduğu gibi, sorunlu konulardan uzak durdular, bunun yerine en sevdikleri TV şovları, kitaplar ve hangi ünlülerin gelecekteki eşleri olduğu üzerine konuşular.

Lexi Idris Elba'yı iddia etti.

Ashley ise Emily Blunt'ı.

İkisinin de zaten evli olması önemli değildi. Ashley nihayet yattığında, Lexi hâlâ yorulmamıştı. Şifonyerin üzerindeki küçük televizyonu açtı. Uzaktan kumandayı bulamayınca Ted Bundy hakkında bir belgesel izlemek zorunda kalmış ve kendi kendine kâbuslar görmüştü.

Belki de bu, önümüzdeki altı hafta boyunca burada kalmayı kabul etmesinden kaynaklanıyordu. Delilik, gerçekten. Geçen ay beş kişiyle birlikte büyük bir evin bir odasını kiralamıştı. Hepsi de çalışkan insanlardı ve biraz mesafeli olsalar da iyi davranıyorlardı.

Tamam, belki de mesafeli olan kendisiydi.

Her halükarda, kira gelecek ay artacaktı ve o da haber vermişti. Bu da hayatındaki diğer her şeyin üstüne yakında evsiz kalacağı anlamına geliyordu.

Cluck Norris yine o çılglık atma şeyini yaptı ve neredeyse yataktan düşüyordu.

Ashley o kadar çok güldü ki kahvesini komodinin üzerine koymak zorunda kaldı. Lexi oturduğu yerden kalkıp kahveyi kaptığında ve kendi kahvesi olduğunu iddia ettiğinde hâlâ kıkırdıyordu.

"Kaba," dedi Ashley.

"O lanet horoz da öyle. Onu ne zaman aldın?"

"Oh, Cluck Norris benim değil. Ev yapımı marullarımı yemek için çitimizdeki aralıktan içeri giriyor."

Lexi gözlerini kırıştırdı. "Marul mu yetiştiriyorsun?"

"Pek çok şey yetiştiriyorum. Şu arkadaki ağaçlar var ya? Onlar yengeç elması ağaçları. Verdikleri meyvelerle yaptığım yemeklerin tadına bakmalısın."

Bir zamanlar Ashley'nin yediği tek şey abur cuburdu. Şekerin kendi başına bir besin grubu olduğuna inanırdı. Şimdi mutfakta hiç abur cubur yoktu -evet, Lexi bakmıştı- hindistan cevizli dondurma hariç, ki o da pek sayılmazdı. "Sen kimsin ve kız kardeşime ne yaptın?"

Ashley "kız kardeş" yorumuna küçük ama samimi bir gülümseme verdi ama sadece omuz silkti. Bu alışılmadık bir şey değildi. Ama göz temasının kesilmesi olağandışıydı. "İnsanlar değişir," dedi Ashley sonunda.

"Benim deneyimlerime göre değil, en azından önemli olan şekillerde değişmiyorlar." Lexi durakladı. "Solgunsun. İyi hissediyor musun?"

"Tabii ki iyiyim. Ben iyiyim. Neden?"

"Çünkü çiçek gücü eteklerinden biri yerine büyük, bol bir sweatshirt giyiyorsun."

"Bugün amaşır günü." Ashley yine omuz silkti. "Ayrıca, sweatshirtleri severim. Styen giyiyor muyum? Kim bilir. Altına yatarken ne giydiysen onu mu giyiyorum?"

Belki de . . . Kim bilir." Durakladı. "Ciddi miydin?"

Lexi'nin açıklama yapmasına gerek yoktu. "Evet. Kalacağım ve yapmamız gerekeni yapacağım." "Peki ya işin? İznini uzatabilecek misin?"

İzin alma konusunda yalan söylediği için Lexi ifadesini boş tutmaya çalıştı. Düpedüz kovulmuştu. Ama bu başka bir günün hikyesiydi. Ya da asla. "Bir yolunu bulacağım." Ve daha fazla soru gelmeden, "Ben sözümden dönmem," diye ekledi.

"Doğru," dedi Ashley. "Bir kez olsun ziyaret sözünden dnmedin. Çünkü nadiren söz verirsin. Ya da ziyaret etmedin."

Lexi bu sözlerin bir-iki yumruğunu hissetti. "Gelebildiğim zaman geldim. Ortaokul mezuniyetime geleceğine söz verip gelmeyen annem olmak istemedim. Dans resitalime geleceğine söz verip gelmemek. Söz verip-"

"Anladım." Ashley kendine sıkıca sarıldı. "Onsuz büyümenin senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum ama-"

"Bana elinden gelenin en iyisini yaptığını söyleyeceksen, nefesini boşa harcama." Ashley kızardı.

Ve bu. *İşte bu* yüzden Ashley ile derin duyguları değil, şarap ve dondurmayı paylaşıyorlardı. Birdenbire yeniden bitkin düşen Lexi yastığının üzerine yığıldı. "Sanırım uykuya geri dönmek olmayacak."

Ashley cevap olarak yatağın üzerine bir zarf attı. İlk teslimatlarıydı.

"Saatin işlemesini isteyebileceğini düşündüm," dedi Ashley. Lexi zarfın üzerindeki ismi okudu. "Margo Schutz."

"Placerville'de yaşıyor. Aşağı yukarı iki saatlik bir yol. Önümüzdeki yarım saat içinde gitmek istiyorum, öğleden sonra bir dersim var."

"Ders mi?"

Ashley kapıdan arkasını dönüp şöyle dedi: "Geçen yıl öğretmenlik yapmadığım zamanlarda hayatımdan sıkıldığımı söylediğimde bana ufkumu genişletmem gerektiğini söylemiştin. Ben de öyle yaptım."

"Ne tür bir ders?" Lexi sordu ama kapı çoktan kapanmıştı.

abucak dş aldı. İstediği için değil, dört dakika sonra sıcak su bittiği için. Tahoe'da yaz olabilirdi ama

Sabahları kendini Kuzey Kutbu'nda gibi hissediyordu ve bugün de durum farklı değildi.

Ev sessiz ve boştu, bu yüzden dışarı ıktı.

Hâlâ Ashley yoktu ama kamyonetin yan camından içeri baktığında anahtarların kontakta olduğunu gördü. Kapıyı açmak için kola uzandı ama kola yuvalanmış örümcek karşısında dondu kaldı.

Düzelteyorum: *kocaman bir örümcek.*

Bir gıcırtyla geri sıçradı, elini çarpan kalbine götürdü. "Neden bu kadar büyüsun?" Kimse cevap vermeyince ya da mucizevi bir şekilde onu kurtarmak için ortaya çıkmayınca, örümceği yerinden oynatacak bir şey bulmak için etrafına bakındı. Ön bahçedeki tek yüksek çamın altındaki yabancı otların üzerinde duran bir sopayı kaparak çok bacaklı, kıllı rakibine tekrar baktı. Yeni sorun. Sopa yeterince uzun değildi. Muhtemelen hiçbir sopa yeterince uzun olamazdı. Bu yüzden örümceği devirmek yerine sopayı ona doğru fırlattı.

Iskaladı ama örümcek havaya uçtu ve ... kayboldu.

Lexi şaşkın bir çığlık atarak ellerini tüm vücudunda gezdirdi, örümceğin üzerinde süründüğünden emindi-

"Ah, örümcek dansı."

Neden? Onu bulmak için neden o olmak zorundaydı ki? "Eğer gülersen, örümceği bulup yatağına koyarım."

"Hayır, yapamazsın. Ona dokunman gerekecek."

İç çekerek gözlerini açtı ve Heath'e döndü.

Üzerinde yine seksi bir kot pantolon, yıpranmış koşu ayakkabıları ve siyah bir tişört vardı.

Omuzları ve dümdüz göbeği -ki düşünmek istemediği nedenlerden dolayı bu onu çok rahatsız ediyordu.

Gülümsedi. "Benim yatağım, ha?"

"Yatak demedim. Kafa dedim. Onu kafana koyacağım." Adam gülünce, kadın kollarını kavuşturdu. "Ne istiyorsun?"

Bir parmağını kaldırarak bu soruya tutunmasını istediğini gösterdi. Sonra da kamyonetin kapı kolundaki fark etmediği örümcek ağına vurdu. "Dinleyin örümcekler," dedi sabah havasına. "İyi şeyler yaptığınızı biliyorum ama gözlerden uzak durmalısınız yoksa minicik bir sopayla ölmeyi göze alırsınız."

Lexi iç çekti. "Tekrar soruyorum, *ne istiyorsun?*"

Yüzündeki gülümsemeyi silmek için çaba sarf edecek kadar zeki bir şekilde onunla yüzleşti. "Sadece gitmeden önce bir şeye ihtiyacınız olmadığından emin olmak istedim.

"

"Aslında bir şeye ihtiyacım var," dedi.

"Adını söyle."

İsim mi? Delirmiş miydi? "Utanç verici bir şey yapma sırası sende." Ellerin kot pantolonunun ceplerine soktu. "Ben utanç verici şeyler yapmam."

Tabii ki yapmazsın. "Tamam, bu çok eğlenceliydi. Güle güle." Binmek için kamyonu döndü, sonra tereddüt etti çünkü hâlâ tüyleri diken dikendi. Kapı koluna dokunmak için kendini zorlayamadı.

"Örümceğin geride bir eş bırakmasından mı endişeleniyorsun?"

"Hayır." Alt dudağını ısırды. "Örümcek bitleri konusunda endişeliyim."

"Doğal olarak." Yaklaşarak kapıyı onun için açtı ve boştaki eliyle eliyle büyük bir jest yaptı ve bu sırada alaycı bir selam verdi. Yanlışlıkla kolunu onun koluna çarptı ve ... Adam neden bu kadar güzel kokuyordu? Saçları nemliydi ve ensesine doğru kıvrılıyordu. Duştan yeni çıkmıştı. Ve bunun neden zihnini döndürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Ona bakmadan önce çantasını sürücü koltuğunun arkasına fırlattı ve onu başını arkaya yatırmış, yüzü tepedeki güneşe dönük, gözleri kapalı, hafif esinti saçlarını hışkırtırken yüzünde bir miktar memnuniyet ifadesi buldu.

Lanet olsun.

Neyse ki, salyaları akarken yakalanarak kendini daha fazla küçük düşürmeden önce, Ashley evden çıktı ve onları görünce kısa bir süre durdu. "Biraz daha kavga mı edeceğiz, yoksa ..."

Lexi Heath'e baktı ve ne kadar yakın durduklarını fark ederek geri sıçradı.

Ashley'e sadece gülümsedi. "Kavga yok."

Ashley yolcu koltuğuna tırmanırken ona gülümsedi.

Tamam, belli ki ikisi de Ashley'e hayrandı ve aynı şekilde belli ki bu Lexi'nin Heath'e iyi davranması gerektiği anlamına geliyordu - en azından kız kardeşinin önünde. Emniyet kemerini taktı ve anahtarı çevirdi.

Hiçbir şey olmadı.

"Zoru oynamayı seviyor," dedi Ashley.

Lexi anahtarı tekrar çevirdi. Bu kez kamyon biraz tekleyerek ve bir sürü duman çıkararak kükredi. "Uh"

"Betty sadece üşümüş," dedi

Ashley. "Betty mi?"

"Onun adı bu. Tekrar dene."

Lexi'nin şüpheleri vardı, ama arabayı vitese takıp gaza bastı, Heath yoldan çekilmek ya da ayağının ezilmesini göze almak zorunda kaldığında sadece yarı yarıya üzüldü.

"Bunu bilerek yaptın."

Lexi Ashley'e masum bir bakış attı.

Ashley homurdandı. "Her neyse, bunu mahvetmene izin vermeyeceğim. Eğlenceli olacak." Koltuğunda dönerek Heath'e el salladı.

Eğlenceli mi? Şaka mı yapıyordu? Sokağın sonunda Lexi direksiyonu çevirdi ve ... hiçbir şey olmadı.

"Bu canavarı dün park ettin, hidrolik direksiyon olmadığını biliyorsun. Gerçekten marşa basmalısın," dedi Ashley.

Yüce Tanrım. Kamyonu dönüşe sokmak için iki kolunu ve vücudunun hemen hemen her yerini kullanması gerekti. Kasabaya vardıklarında Ashley en az beş kişiye el sallamıştı. Her durakta, geçiş hakkı kendilerinde olsa bile diğer arabalara önce gitmelerini işaret etti. Lexi, "Böyle devam edersen dersini *kesinlikle* kaçıracaksın," diye mırıldandı.

"Bize güveniyorum."

İyi ki içlerinden biri yaptı.

Bölüm 5

Tam iki buçuk saat sonra Lexi, zarfın üzerinde yazan adresten birkaç ev ötede arabayı kenara çekti. O ve Ashley sessizlik içinde küçük kulübeye baktılar.

"Arabayı sen kullandığına göre, zarfı ben teslim edeceğim," dedi Ashley.

"Kamyonu ben sürdüm çünkü-"

"Betty."

Lexi sabırlı olmak için derin bir nefes aldı ama o nefes de gelmedi. "*Betty*'yi ben götürdüm çünkü araba kullanman beni hasta ediyor."

Ashley'in nefesi kesilmişti. Eğer yaşlı bir kadın olsaydı, incilerine sarılırdı.

"Benim sürüşüm mükemmel."

"Bunu Betty'nin tüm eziklerine söyle."

"Hey, o bir savaş gemisinden daha büyük." Ash gösterge panelini okşadı.

"Boyut önemli değil. Bu kadar yaşlı olmana rağmen çok güzelsin."

"Her şeyden önce eski şeyleri severim." Çoğu zaman onları insanlardan daha çok severdi. "Ayrıca, güzel biraz abartılı. Ve şoförümüz olma kararımın arkasındayım."

"Sen de Heath kadar kötüsün."

Lexi'nin ağzı açık kaldı. Mecazi incileri tutma sırası ondaydı. "Sözünü geri al. Ben Heath gibi değilim."

Ashley güldü. "Şaka mı yapıyorsunuz? İkiniz de inatçısınız, her şeyde en iyi olmayı seviyorsunuz ve-"

"Siz ikiniz çok yakınsınız."

"Çok." Ashley'nin neşesi azaldı. "O benim için bir kardeş gibiydi."

Lexi bunu zaten biliyordu. Her telefon konuşması "Heath şöyle", "Heath böyle" ve ... ve kahretsin. Kıskanıyordu. İlişkilerini değil ama

en başta ilişki kurma becerileri.

Ash onun çok düşündüğünü görüyordu ve sesine alaycı bir ton katarak, "İkiniz de ben-söyledim-sen-böyle-insanlarsınız-" dedi.

"Ben sana anlatacak biri *değilim*!"

Verdiği yanıtın memnun olduğu belli olan Ashley güldü. "Pekâlâ. Şuna ne dersin? Kendini ne zaman gözlerini devirmek ya da birine yanlış yaptığını söylemek üzereyken bulsan, kafanda küçük bir onay işareti yap. Günün sonunda hepsini topla ve *sonra* bu konuşmayı bitirelim."

Lexi gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Peki." Durakladı. Endişeliydi. "Bekle. Heath'le benim hakkımda hiç konuşuyor musunuz?"

"Hayır ve bunu bilerek yapıyorum çünkü özel bir insan olduğunuzu biliyorum. Sanırım birkaç kez işinizden bahsettim ama hepsi bu kadar."

Artık var olmayan bir iş. İşini kaybettiğinden beri geçen altı ay içinde yapabildiği tek şey orada burada küçük, kısa süreli işler bulmaktı ve sadece bunu ve banka hesabının durumunu düşünmek bile neredeyse panik atak geçirmesine neden oluyordu.

"Heath ile aranızda sorunlar olduğunu biliyorum, her ne kadar ikiniz de olanlar hakkında konuşmak istemeseniz de. Ama burada olmanın sana iyi geleceğini düşünüyorum."

"Nasıl yani?"

"Kendini işinden soyutluyorsun. Ve anlıyorum, nesneleri inceliyorsun, geçmişlerini bir araya getiriyorsun. Bu çok güzel ama nesneler seninle konuşamaz ya da sana arkadaşlık edemez. İnsanların eşyadan ne kadar daha ilginç olabileceğini bir düşün Lexi. Düşünsene, eğer gerçekten kişisel bağlantılar."

"Heath ile bağlantı kurmamı mı istiyorsun? Böyle bir şey olmayacak." "Neden?"

"Çünkü ..."

Ashley kaşlarını kaldırıp bekledi.

Lexi bir nefes verdi. Onunla her zaman bağ kurmak istediğini ve geri adım atanın kendisi olduğunu nasıl söyleyecekti? "Bak, belli ki bir şeyi bilmemi istiyorsun. Sadece söyle."

"Bu hile yapmak olur. Tek söylediğim onu tanımaya çalış-" "Onu tanıyorum."

"Şu anda olduğu gibi," dedi Ashley. "Ve sesin çok savunmacı geliyor. Bağlanmak istemediğini iddia ettiğin birinin arkasında durmak için çok fazla enerji harcıyorsun."

"Ona karşı olan enerjimin tamamı kayıtsızlıktan ibaret."

"Uh-huh. Bugünlerde bütün çocuklar buna böyle mi diyor?"

Lexi gülmek zorunda kaldı. "Hey, ikimiz arasında çocuk olan sensin. Sen söyle. Gel hadi." Emniyet kemerini çözdü. "Hadi şu işi bitirelim." Ön

kapıyı çaldılar ve kapıyı elli yaşlarında bir adam açtı.

Kot pantolonlu, eşofman üstü ekose ceketli, kapüşonlu, elinde balta tutan bir kadın.

Lexi ve Ashley büyük bir adım geri attılar.

Kadın onları inceledi. "Buraya gelip Rab ve Kurtarıcı hakkında konuşmak isteyen insanlar siz misiniz?"

"Hayır, hanımefendi," dedi Ashley. "Baltalı katil misiniz?" "Hayır."

"Siz Margo Schutz musunuz?"

Kadının gözleri şüpheyle kısıldı. "Kim soruyor?"

"Ben Ashley Fontaine." Tatlı tatlı gülümsedi. "Daisy Fontaine'in kızı. Bu da Lexi, kız kardeşim. Sizinle konuşabileceğimizi umuyorduk."

"Daisy'nin kızları mı? Eğer bu her şeyi yenmezse." Margo onlar için geri çekildi.

ve Lexi'nin dehşetine rağmen Ashley tam da bunu yaptı.

"Buraya geri dön," diye fısıldadı Lexi. Kadının elinde lanet olası bir balta vardı ve onu nasıl kullanacağını da biliyormuş gibi görünüyordu. "*Ne yapıyorsunuz?*"

"Annemin bizden istediği şeyi." Ashley Margo'ya gülümsedi. "Senin için bir şeyimiz var. Biraz oturabileceğimiz bir yer var mı?"

"Siz aynı zamanda sanatçı olan bir öğretmensiniz."

Lexi dönüp Ashley'e baktı. "Sen bir sanatçı mısın?"

Ashley omzunu kaldırdı. "Uğraşıyorum."

Bunu nasıl bilmez? *Çünkü bağ kurmuyorsunuz, çünkü onunla ilişkinizin sadece yüzeysel olmasına izin veriyorsunuz, çünkü duygusal bir korkaksınız ...*

"Annen ölmeden hemen önce doğum günüm için bana resimlerinden birini vermişti." Margo'nun gülümsemesi soldu. "Bunu her zaman yapardı.

arkadaşlara küçük hediyeler. Çalışma odamda

asılı duruyor." "Görmeyi çok isterim," dedi

Ashley içtenlikle. "Elbette! Beni takip edin."

"Ciddiyim," diye mırıldandı Lexi, kız kardeşinin elini tutarak. "Tek bir korku filmi bile izlemedin mi sen?"

Margo bilmiş bir bakışla geri döndü. "Annen de senin hakkında her şeyi anlattı Lexi."

Lexi donakaldı, kendini yeniden on yaşındaymış gibi hissetti. On yaşındaydı ve sorunlu, çalkantılı, dağınık bir avuçtu.

Margo, Lexi'nin yüzündeki ifadeye gülümsedi ama sesi nazikti. "O havalı diplomayı aldığında seninle çok gurur duydu."

İronikti, çünkü Lexi'nin neredeyse hiç üniversiteye gitmemesinin nedeni Daisy'nin hatasıydı.

"Ve sonra, hayalindeki işe girdiğinde Çok mutlu oldu."

Yanlış kişiye güvenerek kendi aptallığı yüzünden kaybettiği bir iş. Belki de elma gerçekten de ağaçtan uzağa düşmemişti. Hayatındaki kargaşadan kurtulmak için çok çalışmıştı ama diğer pek çok şeyde olduğu gibi bunda da başarısız olmuştu. Annesinin hayatı her zaman çılgın bir kaos içinde geçmişti ve

Lexi'nin bir şekilde kendi özelliği olarak benimsediği ve her şeyden çok nefret ettiği tek şey buydu.

Margo'nun sıcak bakışları hem Lexi'yi hem de Ashley'i sararken bir elini göğsüne götürdü, diğerinde hâlâ baltayı tuttuğu için sadece bir elini. "İkinizle de o kadar gurur duyuyordu ki patlayabilirdi."

Lexi, Daisy'nin evinin duvarlarında asılı olan resimleri düşündü. Annesi ona tahmin ettiğinden daha fazla ayak uydurmuştu, belli ki babası da ona yardım ediyordu. Çok çalışıyordu ve Lexi gençti, kolay kolay açılmayan içe dönük bir çocuk olduğundan bahsetmiyorum bile. Ya da hiç. Onun tarafından hayal kırıklığına uğratıldığını düşündü, ama belki de yanılıyordu. Her iki durumda da, tanıdığı ebeveynleri ile nasıl uzlaştıracığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Son iki günde öğrendiği şeyler.

Margo onları küçük bir çalışma odasına götürdü ve gururla bir tabloyu işaret etti, kumun üzerine dökülen bir dalganın havadan görünümü, suyun çarpıcı mavisi, deniz köpüğünün beyaz dalgası, kumun tanecikliliği Lexi'nin orada, tam orada durduğunu, okyanus havasını kokladığını hissettirdi. Ağzı açık kaldı.

"Nasıl bu kadar ... üç D yaptın?" "Bir spatula ve sünger," dedi Ashley.

"Gözlerimi ondan alamıyorum."

Margo gülümsedi. "Ben de öyle."

Lexi resme işlenen duyguları hissedebiliyordu ve orada durdukça taş kalbi daha da eridi. "Bu harika. *Sen de harikasın.*"

Ashley gülümsedi. "Teşekkür ederim." Margo'ya döndü. "Ve işimi ziyaret etmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Gittiklerinde onları özlüyorum." Ve sonra

Zarfı Lexi'nin parmaklarından nazıkçe aldı ve baltalı katile uzattı.

Margo onun adına baktı. "Bu annenin el yazısı." Ashley gülümsedi ve başını salladı.

"Lütfen otur," dedi Margo ve kanepeye çöktü, zarfı açmadan önce bir süre daha baktı ve yüksek sesle okuduğunda Lexi'yi şaşırttı.

Sevgili Margo,

Merhaba, sevgilim! Teşekkür etmek istemediğini biliyorum ama bana katlanmak zorundasın. Dostluğunun benim için her şey demek olduğunu bilmenizi isterim. Tıpkı nezaketin ve Cömertlik. Bunların karşılığını almayı beklemediğini biliyorum ama zor.

Hayatımın "ya büyük oyna ya da evine dön" sloganıyla yaşadığım bir döneminde tanıştığınızı biliyorsun. Büyük oynadığımı ve kaybettiğimi de biliyorsun. Eve gitmek istiyordum ama otobüs param bile yoktu. Sonra bu büyük tır yanıma yanaştı ve ben buz gibi yağmurun altında

bir kumarhanenin önünde durduk ve sen atlayıp beni bırakmayı teklif ettin. Çocuklarımız hakkında konuştuk ve onların ailenizde üniversiteye giden ilk çocuklar olmasını istediğinizi, ancak bunu nasıl ödeyeceğiniz konusunda hiçbir fikriniz olmadığını söylediniz. Umarım bu zamanı geldiğinde ihtiyaç duyabilecekleri her şeyi karşılar. Teşekkür ederim, dostum.

*Sevgiler,
Daisy*

O zaman baltalı bir katil değil. Margo bir kamyon şoförüydü. Şu anda gözyaşlarını yutmaya çalıştığı ve başaramadığı belli olan biri. Sonunda zarfın içine baktı ve bir çek çıkardı. Bir solukta, sıcak patates gibi yere attı.

Lexi eğilip zarfı aldı ve tepki vermemek için kendini zor tuttu.

Bir sürü sıfır vardı. Ashley'nin görebileceği şekilde çevirdi.

Kız kardeşinin nefesi kesildi.

"Evet," dedi Margo şaşkınlıkla.

Lexi Ashley'e doğru eğildi. "Daisy ne kadar kazandı demiştin?"

"Bilmiyorum. Bana hiç söylemedi. Ama lanet olsun. Onun adına sevindim. Margo için de."

Lexi kimsenin ekmeğine yağ sürmek istemiyordu ama içinde hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı. Kıskançlık mı? Hayır, bu pek uymuyordu. Dürüst olmak gerekirse Margo'dan hiçbir şey kıskanmıyordu. Ne olmuş yani? Derinlere gömdüğü o anı, üniversitenin ilk çeyreğindeki harç parasını ödemeye gittiğinde, anneannesinin onun için kurduğu fonun boşaltılmış olduğunu fark ettiği an geldi. o hesaba erişim.

Daisy.

Yıllar önce kumarda kaybetmişti ve tek kelime etmemiştir. Belki de Çünkü o zamana kadar Daisy'nin tutmadığı sözlerden bıkan Lexi, annesinden ziyaret sözü vermeyi bırakmasını istemiştir, çünkü Daisy gerçekten gelmeyecekti. Yapmayı bırak

Aramayı planlıyor, çünkü aslında aramazdı. Her şeyi durdur.

Ve Daisy yapmıştı. Lexi'nin istediğini yaptığı ilk ve tek seferdi.

Lexi Ashley'i ziyaret etmek için batıya geldiğinde birbirlerini görmüşlerdi ve Daisy'nin özür dilemeye çalışmasına ve daha değersiz sözler vermesine izin vermediği sürece her şey yolunda gitmişti.

"Bunu kabul etmiyorum." Margo çeki Lexi'ye doğru itti.

"Ne?" Lexi başını salladı. "Hayır, bu senin için. Almak zorundasın." Margo o kadar çok güldü ki gözyaşlarını yüzünden silmek zorunda kaldı. "Tatlım, Senin iki katın yaşındayım. İstemediğim şeyleri yapmak zorunda değilim. Annenin parasını da almak istemiyorum. Sonunda beni düşündüğü için bile inanılmaz derecede duygulandım, ama ben ve benimki iyi. İkinizde kalmasını istiyorum."

"Yapamayız-"

Margo omuz silkti ve artık katlanmış olan çeki Lexi'nin kot pantolonunun ön cebine soktu. "O zaman ihtiyacı olan birine ver. Öde bakalım."

Lexi afallamıştı. Birinin Daisy'nin teklifini geri çevirebileceği hiç aklına gelmemişti. Heath'in açıkça belirttiği gibi, Daisy'nin onlara bıraktığı bu görevin altından kalkabilmeleri için önce zarfların her birini teslim etmeleri gerekiyordu. "Ama sen-"

"Tatlım, gerçekten istemiyorum." Gülümsemesi sözlerini yumuşattı. "İkinizi de şahsen görmek çok güzel. Umarım dışarı çıkmanızın bir sakıncası yoktur, hareket edemeyecek kadar rahatım."

Lexi tartışmak için ağzını açtı, ama Ashley ikisine de hoşça kalın diye mırıldandı ve onu çalışma odasından dışarı çekti. Lexi bir lamba görüp nefesini içine çektiğinde oturma odasının yarısına gelmişlerdi.

"Ash," diye fısıldadı. "Bu bir porselen masa üstü Lladro lamba. En nadir bulunanlardan biri."

"Yani?"

"Yani . . . Araştırmam gerekecek ama bu haliyle elli bin dolar eder."

Ashley ona baktı. "Margo'nun annemin parasını almak istememesine şaşmamalı."

Lexi başını salladı. "Parayı almadı çünkü o eski bir arkadaşından faydalanmayı reddeden iyi bir insan." Arkasını döndü ve çalışma odasının kapısına doğru gitti. "Margo? Biliyorsun o güzel Oturma odanızdaki masa lambası? Kanepenin yanındaki mi?"

"Tabii ki var. İkinci el eşya satan bir dükkandan bir şarkıya aldım. Neden, beğendin mi? Al onu. Senin olsun."

"Hayır, yapamam," dedi Lexi. "Çünkü seni soymuş olurum. Eğer düşündüğüm şeyse, çok para eder."

Margo gülümsedi. "Sıçmak yok mu?" "Hayır."

"Düşündüğün şey olup olmadığını nasıl anlayacaksın?" "Bir telefon edebilirim," dedi Lexi.

"Ara o zaman."

Lexi telefonunu çıkarıp rehberine göz attı ve belirsiz bir şekilde kovulduğu şirkette çalışan Elaine'i aradı. Aslında, Elaine doğrudan Lexi'nin eski sevgilisi için çalışıyordu. Hiç konuşmamışlardı.

Kapı gösterildiğinden beri, ama birkaç yıldır öğle yemeği arkadaşlarıydılar ve yakındılar. Her şey yoluna girecek, dedi kendi kendine. Elaine yeniden görüşmekten mutlu olacaktı... diye umuyordu. Ama telefon çaldığında nefesi kesildi ve sinirleri sarsılmaya başladı. İkinci çalma başladığında, sesli mesaja yönlendirildi.

Midesi bulandı ama hem Margo hem de Ashley ona umutla bakınca gülümsedi. "Şu anda bir toplantıda. İsterseniz biraz araştırma yapıp size geri dönerim."

Margo elini salladı. "Dürüst olmak gerekirse, benim yüzümden kendini sıkıntıya sokma."

Ashley bir şey söylemedi ama Lexi yüzündeki ifadeden bunu anlayabiliyordu bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu. "Ne yaparsan yap," dedi Lexi, "nakde çevirmeden önce tam değerini öğrenmek için saygın bir yere götür. Yerel bir uzman tanımıyorum."

"Sen," dedi Ashley. "Sen bir uzmansın."

Lexi artık kendine bile inanmazken Ashley'in bu kadar kolay inanması kalbinin soğuk ve karanlık köşelerinden birini ısıttı ama yine de başını salladı. "Hem iyi hem de adil olmalarıyla bilinen büyük müzayede evlerinden birini deneyebilirsiniz."

Margo ayağa kalktı ve Lexi'ye doğru yürüyerek yüzünü avuçladı. "Beni kazıklayabilirdin ama yapmadın. Sen iyisin, dosdoğru." Gülümsedi. "Sadece annen gibi."

Lexi sesini bulduğunda dışarıdaydılar. "Daisy muhtemelen Margo'yu çeki saklamaya zorlamadığımız için bize musallat olacak."

"Neden para kötü bir şeymiş gibi davranıyorsun?"

"Tam tersine, para kötü değildir." İnsanlar öyleydi. "Ama sence Daisy lotoyu nasıl kazandı? Sizce bir benzin istasyonunun önünden geçerken kazanan loto bileti eline mi geçti? Hayır. Yine de kumar oynuyordu."

Ashley biraz kızardı. "Dürüst olmak gerekirse, bunu hiç düşünmedim. Annemin beş yıllık çipi vardı. Onu her gün cebinde taşır ve dinleyen herkese gösterirdi. Bir daha kumar oynamadı."

"Ash... büyü artık." Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz Lexi yüzünü buruşturdu ve az önce bir köpek yavrusunu tekmelemiş gibi hissetmekten nefret etti. "Daisy baştan aşağı bir bağımlıydı. Eğer ölmeseydi, para göz açıp kapayıncaya kadar yok olurdu, çünkü o-"

"Hayır. Dur. Sadece dur." Ashley ağlamaya yakın görünüyordu. "Sana temiz olduğunu söylemiştim. Geçmişini ona karşı kullanmayı bırak."

Kamyona bindiklerinde ilk kez aralarında düşmanca bir sessizlik vardı.

Ashley kollarını kavuşturdu. "Biliyor musun? Bunu seninle bir daha yapmayacağım."

"Bunu mu?"

"Geri kalan zarfları teslim etmek."

Lexi okun tam göğsünün ortasına isabet ettiğini hissetti. "Eğer yapmazsak, kalan parayı alamayız."

"Güzel. Zaten istemiyorum."

Lexi buna bir şey demedi. Günün sonunda, ne kadar az olursa olsun, geriye kalan kırıntılara *ihtiyacı varken* değil - ki bu yüzden kendinden kesinlikle nefret ediyordu. "Ash-"

"Kendine sakla. Bunları birlikte yapmazsak kimse bilmeyecek, o yüzden ne yapman gerekiyorsa yapmaktan çekinme."

Eve sessizce gittiler ve Ashley arkasına bakmadan eve girdiğinde, Lexi kendini tek başına yürürken buldu. Bir kavga başlatmak istememişti. Tıpkı Heath'e kaba davranmak istemediği gibi. Neden hiçbir şeyin geçmesine izin vermeyen bir zırh giydiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Gerçekten de istemiyordu, özellikle de burada, Gündoğumu Koyu'nda olması gerekiyorsa, yanlış bir başlangıç yapmak istemiyordu. Kısmen etrafından dolaştığını fark edince

Sokağı geçtikten sonra, Heath Bowman'ın oturduğu verandalı bir evin önünde durdu.

Telefonunda bir şeyler yapıyordu ama kız yaklaştığında başını kaldırdı, gözleri hem şaşırmış hem de eğlenmişti.

Adam konuşmayıp sadece tek bir kaşını kaldırdığında, bu eğlence bir şekilde kızgınlığının yeniden kabarmasına neden oldu.

İyi o zaman. Önce o konuşacaktı. "Söylemek istediğim birkaç şey var." Küçük bir gülümseme ağzını kavislendirdi.

"Seni durdurumama izin verme."

"Artık büyüdük. Düşman olmaya devam etmek zorunda değiliz."

"Düşman," diye tekrarladı.

"Tamam, düşman."

Yine sadece ona baktı. Sessizliği doldurmak için, "Bak. Her zaman çok iyi olmadığımı biliyorum ..." Sözüünü kesti. Suçlamak davasına yardımcı olmayacaktı.

Bu ona bir gülümseme daha kazandırdı. "Oh, orada durma."

"İyi. Ashley'e berbat öpüştüğünü söyledim. Her neyse. En başta seni öptüğüm için dehşete düşmüş gibi görünerek başlattın."

"Dehşete düşmek' yanlış kelime." "Doğru kelime ne o zaman?"

Ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı. Başını salladı. "Artık ne önemi var ki? Birbirimizin içindeki kötülüğü hep ortaya çıkardık. Boş ver gitsin."

"Ertesi yıl Ashley'i ziyarete geldiğimde senin doğum günün olduğundan mı bahsediyorsun? Yemin ederim, pasta tabağını suratına çarpmak istememiştim. Sadece yanından geçiyordum ve ayağım takıldı.

Ayrıca, o sahte göğüslü esmerle çıkıyordun. Beni hiç fark etmedin bile."

Gülümsedi. "Brandy. Hoş bir kızdı."

"Uh-huh." Lexi kendini gülünç hissederek kollarını kavuşturdu. "Peki ya biz çocukken?"

Doğru ya. O zamanlar daha da kötüydü. "Julia Benson'a ondan hoşlanmadığını söylediğim zamanı mı kastediyorsun?"

Bir elini göğsüne götürdü. "Kalbimi kırmıştı."

Gözlerini devirdi. "Sen yaşadın."

"Peki ya beşinci sınıftaki fen projesinde kopya çektiğimde beni ispiyonlamana ne demeli? Her şeyi yeniden yapmak zorunda kalmıştım."

"Mahallenin büyük kızlarından birine yaptırmıştın!" Sırıttı. "Burada bir düzen görüyorum. Sen kıskanç küçük bir şeysin."

Bir an için dondu kaldı, çünkü ... bu korkunç, aşağılayıcı bir şekilde doğuydu. Ellerini havaya kaldırarak gitmek için döndü, çünkü hafıza şeridindeki bu küçük gezintinin hiçbir yanı eğlenceli değildi.

"Arkadaşlar," dedi.

Kadın geri döndü. "Ne?"

"Düşman değildik. Düşman da değildik. Arkadaştık." Ve böylece ondan çok daha olgun olduğunu kanıtlayarak eve girdi ve kapıyı kapattı.

Bölüm 6

İki gün sonra Heath, Bayan Yates'in akan çatısını onarmayı bitirdi. Büyükbaba kadına aşıktı ve Heath tamir edemezse merdivene tırmanıp kendisinin yapacağını söylemişti.

Böylece Heath Bayan Yates'in çatısını tamir etti. Şimdi üç kıymığı, morarmış bir omzu ve ağrıyan bir sırtı vardı ama iş bitmişti.

Ve gerçek şu ki, bazen kötülerin kazandığı ve iyilerin kaybettiği, çoğu zaman hiçbir şeyin olmadığı bir mahkeme salonunda geçen onca yıldan sonra Fiziksel emeği severdi. Elleriyle çalışmayı severdi. Dışarıda olmayı ve elle tutulur bir şeyler başarmayı seviyordu.

Büyükbabasının arka bahçesindeki hamağa uzanmış, bira içiyor ve gökyüzündeki birkaç kabarık bulutu seyrediyordu. Bayan Yates'in çatısı, Sunrise Cove'a döndüğünden beri üstlendiği uzun yenileme işlerinin sadece sonuncusuydu. Aslında şu anda da avukatken olduğu kadar meşguldü. En son ne zaman düşünmek için kendine otuz dakika ayırdığını ya da bir an bile huzur bulduğunu hatırlamıyordu bile. Ya da kendi başına kaldığı Hidden Hills'de bir yer. Büyükbabası hastalandığında hemen herkes seferber olmuştu. Bu neredeyse iki yıl önceydi. Büyükbabası daha iyiydi -kötü davranışları sayılmazsa- ama yine de tek başına yaşayamazdı. Heath'in merdivenlerini de idare edemezdi.

Sol tarafındaki bir hareket dikkatini çekti ve "Kargaşa, hayır-" diye bağırmak için yeterli zamanı oldu.

Çok geç.

Köpek uçarcasına bir sıçrayış yaptı, tüm ağırlığıyla Heath'in karnına indi, ama devrilmemek için kendini düzleştirecek kadar akıllıydı.

Yine de Heath'in ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. "Ah. Diyet yapmalısın."

Mayhem çenesini yaladı, büyük, ağır başını Heath'in göğsüne koymadan önce sıcak köpek nefesini Heath'in yüzüne üfledi, o çikolata kahverengi Gözleri o kadar sevgi doluydu ki ona bakmak neredeyse acı veriyordu. "Bana böyle bakmak hile yapmaktır."

"Sana öyle bakıyor çünkü sen onun başına gelen en güzel şeysin." Cole mutfaktan çıkıp arka verandaya geçti. "Ötenazi yapılacağı gün onu o barınaktan kimin çıkardığını ve duygusal destek köpeği olarak büyükbabama verdiğini hatırlıyor."

"Bu köpeklik yıllarında çok uzun zaman önceydi."

Mayhem Heath'in kulağını yaladı ve Cole gülümsedi. "O asla unutmaz." Heath'e dolu dolu bir bakış attı. "Hiçbirimiz unutmadık."

Heath içini çekti. Oraya gitmiyorum. "Senin yapacak bir işin yok mu?"

"Tabii ki var." Cole sırttı. "Karım."

"Yirmi dört saat çalışıyorsun ve kendini vahşi bir kurt yavrusu sanan bir bebeğin var. Karınla ilgilenecek vaktin yok."

"Zaman yaratıyorum. Bir çocuğum var ve bir diğeri de yolda, sence nasıl yapıyorum?" Heath yüzünü buruşturunca Cole sırttı. "Ne yani, sağlıklı ilişkilere karşı mısın? Oh, bekle. . ."

"Ukala herif." Heath büyükbabasının geniş bahçesine baktı, Ashley'le birlikte sıkı çalışmalarının meyvelerini toplamak için tam bir yaz bahçesi modundaydılar. Çitin her iki tarafında, her iki bahçelerini de kullanarak çilek, brokoli, bezelye, marul, çeri domates ve daha fazlasını yetiştirdiler. Yıpratıcı bir işti ama bir şekilde aynı zamanda en ödüllendirici işlerden biriydi. Yaptığı şey, bir mahkeme notu ya da özeti yerine elleriyle yiyecek gibi gerçek bir şey yetiştirmekti.

Cole bahçeyi inceledi ve hayretle başını salladı. "Bunu nasıl başardınız bilmiyorum, ama boktan, aşırı büyümüş bir bahçeyi alıp olağanüstü bir şeye dönüştürmeyi başardınız. Sadece huzur ve sessizlik bile inanılmaz."

"Huzur ve sessizlik mi? Dalga mı geçiyorsun benimle? Büyükbabamla tanışmıştın, değil mi?" "Hey, Misty ve ben onu eve almayı teklif ettik."

Heath gülerken, "Doğru," dedi. "Matty yeni doğmuştu ve eşiniz doğum sonrası dönemden geçiyordu. Pantolon giymeyi reddeden ve en yüksek sesle futbol izleyen inatçı bir ihtiyar çok büyük bir sorun olurdu."

yardımcı olur. Ayrıca pişirdiğim her şeye söyleniyor ve sinirlendiğinde bana bir şeyler fırlatıyor - ki bu çok oluyor bu arada."

"En azından önünde duran bir ahır vuramazdı." Heath homurdandı. "İşte bu kadar."

"Demek istediğim," dedi Cole, şimdi daha yumuşak bir sesle, bütün şaka belirtileri kaybolmuştu, "sana borçlu olduğum."

"Hayır, borçlu değilsin."

"Misty borçlu olduğumu söylüyor ve ölmek istediğim tepe bu olmadığı için karımın tarafını tutuyorum."

"Peki. Bir iyiliğe ihtiyacım var. Bu akşam basketbol maçım var." "Yaşlı erkekler ligi mi?"

"Ha ha. Mayhem ve dedemi izlemeni istiyorum."

"Tabii." Cole cebinden bir köpek bisküvisi çıkardı. Mayhem Heath'in göğsünde ayağa kalktı.

"Hayır-" Çok geç. Mayhem hamaktan uçarak atladı. Heath yan ipleri boşuna tutmuştu. Birkaç kalp atışı boyunca vahşi sallanmaya dayandı ve sonra ...

Mayhem yardımsever bir şekilde kulağını yalarken yüzüstü toprağa uzandı. Köpeğe bir bakış attı. "Senin adın Menace olmalıydı."

Bu ona bir salyali öpücük daha kazandırdı.

Heath kendini dört ayak üzerine itti ve durumu değerlendirdi. Kendisi iyiydi ama birası iyi değildi. Mayhem'i iterek uzaklaştırdı ve kardeşine öfkeli bir bakış fırlattı, o da eğilmiş, ellerini dizlerine koymuş, bir soytarı gibi gülüyordu. Heath ayağa kalkarak tozunu aldı ve cebinden bir şey çıkardı. Ailedeki tek ukala ağabeyi değildi. Heath, Mayhem'in dikkatini çekmek için ıslık çaldı, köpek bisküvisini Cole'a fırlatmadan önce salladı, kardeşinin atlamak zorunda kalacağı kadar yükseğe. Elinde ödül mamasıyla aşağı indiğinde, Mayhem ön pençeleriyle Cole'a bir yumruk attı.

Cole dizlerinin üzerine çöktü, ellerini kasıklarına götürdü. Tatmin edici.

"Ciddi misin Heath?" Misty paytak paytak evin arka kapısından çıktı. Lisede koşu yıldızıydı ama şu anda yaklaşık iki yıllık hamileydi. Yanlarına vardığında, elleri kalçalarında, lise aşkı kocasını dürttü. Ayağıyla. "Her şeyden önce ..."

Heath yüzünü buruşturdu. Cole'a, "Koşmalısın," diye önerdi. "Koşmak mı?"

"Her şeyden önce' dedi, yani araştırmaları, verileri, çizelgeleri hazırladı ve seni yok etmek üzere."

Misty gözlerini devirdi. "Beni güldürme. Çok kızgınım." "Yine mi, yoksa hâlâ mı?" Cole sordu.

Misty içini çekti. "Boş ver." Cole'un şu anda tuttuğu vücut parçasına baktı. "Ya bir gün üçüncü bir çocuk istersem?"

Cole inledi ve kıyıya vurmuş bir balık gibi sırt üstü düştü. "Bu çocuktan sonra işinin bittiğini söylemiştin." Uzanıp hafifçe karnını okşadı. "Vücudunu mahvettiğimi ve sana hemoroid yaptığımı."

Heath, "Bir de neden çocuk istemediğimi merak ediyorsun," dedi ve dramatik bir şekilde elini avuç içi yukarı *bakacak* şekilde uzattı.

Misty onu işaret etti. "Ve sen. Sana dünyaca ünlü, gezegendeki en iyi çikolatalı kurabiyelerimi yaptığımı bir daha unutabilirsin."

"O başlattı."

"Başlatmadı," dedi Cole.

"İkiniz de çocuksunuz." Eve geri döndü. "Matty kanepede uyuyor. Eğer ikinizden biri onu uyandırırsa, sizi kör bir bıçakla hadım ederim." Sonra sendeleyerek içeri girdi.

Cole yüzünü buruşturarak doğruldu. "Şaka yaptığından oldukça eminim. En azından hadım etme konusunda."

"Peki ya kurabiyeler?"

"Oh, kesinlikle onu kastetti." Cole gözlerini ovuşturdu. "Çok yorgunum."

"Çocuk sahibi olduğunuzda neye bulaştığınızı biliyordunuz."

"Biliyor muydum? İki yaşındaki bir çocukla insanların ayaklarını yalamayacağımızı tartışacağımı biliyor muydum? Kakaya dokunmadığınızı? Hava karardığında uyuduğumuzu?" Heath'e baktı. "Yorgun olan benim, ama sen bok gibi görünüyorsun."

"Sağ ol, dostum."

"Hayır, ciddiym," dedi Cole, gözleri ciddiydi. "Çok fazla çalışıyorsun. Yine."

"Daha kötü şeyler de var."

Cole başını salladı. "Avukatlık işini yaparken, işinin tüm hayatını ezip geçmesine izin verdin ve bu süreçte sağlığını da mahvettin."

"Yapmadım."

"Yaptın." Kardeşinin gözleri artık ciddiydi. "Her gün göğüs ağrıları çekiyordun. Hatta birkaç kez bayıldın. Doktor hepimizi kalp krizi geçirmediğin konusunda temin etti ama stresin de senin için neredeyse aynı derecede kötü olduğunu söyledi. O kadar da hafif olmayan bir şekilde hayatındaki stresi azaltmanı önerdi."

"Ve yaptım da."

Cole başını salladı. "Biraz. Talia'dan ayrıldın çünkü senden verebileceğinden daha fazlasını istiyordu. Seni yavaş yavaş öldüren işini bıraktın. Geri taşındınız ve tüm bunlarla işimin bittiğini söylediniz."

"Bitirdim de. Hâlâ buradayım, değil mi?"

"Evet, ama tam olarak yavaşlamadın." Cole başını salladı. "Şimdi Bebek gelmeden önce evimi onarmamda bana yardım ediyorsun ve bu mahallenin yarısına da yardım ettiğini bilmediğimi sanma. tadilat-"

"Çoğunlukla sadece önerilerde bulunuyorum."

"Öyle mi? Bayan Tyler için bir ev içi asansör inşa ettiğinizde buna böyle mi diyorsunuz? Ya da Wes Scott için tekerlekli sandalye rampası yaptığınızda Oğlum?"

"Yani ellerimle çalışmayı seviyorum," dedi Heath.

"Ve bazı yerel işletmelere çeşitli yasal konularda yardım ettiğini çok iyi biliyorum."

"İhtiyaç duyduklarında yasal yardım alamayan insanlar için orada burada danışmanlık yapıyorum. Bunun için özür dilemeyeceğim. En zor anımızda bize yardım eden bu kasabaya ve insanlarına geri verdiğim için."

Cole onun bakışlarıyla karşılaştı, gözleri çoğu kötü olan anılarla gölgelenmişti. Bu anıları tekrar canlandırdığı için kendini bir pislik gibi hisseden Heath başını arkaya eğerek tekrar gökyüzüne baktı. Bulutların süzülüşünü seyretmek, işi artık onu yavaş yavaş öldürmediği için bıraktığı anksiyete ilaçlarından daha iyiydi. Gezegende onu kardeşi gibi etkileyebilecek biri var mıydı? Hayır. Ama daha fazla güvendiği kimse de yoktu. "Ben iyiyim," dedi usulca. "Ve yardım etmeyi seviyorum. Kendimi değerli hissetmeyi seviyorum-"

"Heath." Cole'un sesi sessiz ve acılıydı. "Bundan nasıl şüphe edersin? Bekle. Buna cevap verme." Heath'in Mayhem'e sarılmak için yere oturduğu yere yaklaştı. "Bu yine babamın hayaleti, değil mi?"

Heath gözlerini kapadı, güneşin onu ısıtması için başını arkaya yasladı. Mayhem yumuşak bir inilti çıkardı ve olabildiğince yaklaştı. "Sanki sana da musallat olmamış gibi."

"Tabii ki ediyor. Öfkeli, pislik bir sarhoştur." Heath başını çevirip onun ciddi bakışlarıyla karşılaşana kadar Cole durakladı. "Beni koruduğun biriydi. Onun şiddetinin yükünü çeken sendin."

"Bunun hakkında konuşmuyorum."

"Bana uyar. Sadece şunu bil. Seni her gün değerinden şüphe eder hale getirdiğini anlıyorum ama birkaç ömür yetecek kadar birikmiş paran var. Bana ve Misty'ye ödeyebileceğimiz bir ev kredisi almamızda yardım ettin. Evliliğimi kurtarmak için büyükbabamla ilgilendin. Sana ihtiyacı olan herkes için oradasın. Kendini fazlasıyla kanıtladın, bu yüzden Süpermen kompleksinden vazgeçme zamanı-"

Heath burun kemiğini sıktı. "Cole?" "Evet?"

"Kapa şu lanet çeneni."

Cole hafifçe güldü ve ikisi de Daisy'nin eski kamyonetinin sokakta arkalarından geldiğini duydular. Başlarını eğdiklerinde, Ashley yolcu tarafından atlayıp Lexi'ye, "Sana söyledim, yardımına ihtiyacım yok!" diye bağırırken, Daisy'nin evinin yan bahçesini ve zincir bağlantı çitini görebiliyorlardı.

"Ash, benzin istasyonunda iki kredi kartın reddedilmiş. Ben de kendi kartımı geçirdim. Önemli bir şey değil."

"Ben hayırsever değilim!"

"Ama kamyonu ben de kullanıyorum," dedi Lexi. "Ve ben her zaman kendi yolumu ederim."

"Buraya geldiğinden beri her şeyin parasını sen ödedin. Sıra *bendeydi*." Ashley ona bir parmak salladı. "Ve ikimiz de bütün bunları sadece senin yaptığını biliyoruz, bu yüzden seninle zarfları teslim etmekle ilgili söylediklerimi geri alacağım. Senin tek derdin bize gelen parayı alıp gitmek. Margo'nunkini al ve git artık." Ve bu sözlerle ön kapıdan hışım la çıktı.

"Demek istediğim, o paraya senin de ihtiyacın var!" Lexi bağırdı.

Ashley'in cevabı ön kapının çarparak kapanma sesi oldu. Kardeşler birbirlerine baktılar.

"Huzur ve sessizlik buraya kadarmış," diye mırıldandı Heath.

Cole homurdandı. "Gerçekten de büyüdüğünde cehennem kadar seksi oldu."

Heath başını çevirdi ve Cole'a donuk bir bakış attı. "Sen evlisin, göt herif."

Cole güldü ve Heath kandırıldığını anladı. Cole

hâlâ sırtıyordu. "Ondan hâlâ hoşlanıyorsun."

"Sadece havai fişekleri izliyorum."

"Keyfini çıkar, çünkü her an kaçabilir gibi görünüyor."

Heath başını salladı. "O bu işin sonunu görmeden olmaz. Bunu yapmayacak kadar akıllı. Ve inatçı." Ve çok da çekici. Gözlerinin parlaması ve saçma olan her şeye sinirlenmesi onu hemen kendine çekiyordu.

Kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyen kardeşinin hâlâ kendisine baktığını hissedince gözlerini devirdi. "Ne?"

"İlginç, hepsi bu. Burada olmasına sevindim, çünkü senin sosyal hayatın hiç yok."

"Belki de sosyal hayatım kendime sakladığım bir şeydir."

"Son birkaç ay içinde tek bir randevuya bile çıkmış olsaydın buna inanabilirdim."

"Biriyle çıkmanın beni getirdiği yere bak. Senin sahip olduğun gibi bir ailenin yanına bile yaklaşmadım."

Cole'un kaşları saçlarının arasında kayboldu. "Bir aile mi istiyorsun?" Kahretsin. "Hayır." Evet. "*Belki.*"

Cole bir süre ona baktı. "Senin için endişelenmeli miyim?"

"Ben ağabeyiyim, unuttun mu? Senin için endişelenmek benim işim, tersi değil." Heath ayağa kalkarak arka çite doğru yöneldi. "İçeri girip Misty'nin bıçak bilemediğinden emin olmalısın. Belki ona sevdiği şeftali çayından yapar ve ayaklarını uzatmasını sağlarsın."

"Heath."

Kardeşinin yemini üzerine kapıyı kapatarak yoluna devam etti. Cole iyi niyetliydi ama Heath'in hâlâ konuşmak istemediği şeyler vardı.

Asla.

Daisy'nin yan bahçesinden kamyona doğru ilerledi. Ashley birkaç gündür ondan kaçıyordu. İlk zarf teslimatında ne olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu ama şimdi kız kardeşlerin neden kavga ettiklerini de bilmek istiyordu. Hâlâ kamyonda olan Lexi onların geldiğini görüp başının arkasını hafifçe koltuk başlığına vurana kadar Cole'un onu takip ettiğini fark etmemişti.

Kardeşi ona el salladı. "Selam Lexi. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Kız gülümsemedi. "Seni son gördüğümde altına işemiştin."

Cole yüzünü buruşturdu. "Üçüncü sınıf tam olarak benim yılım değildi. Ve seni en son buraya geldiğinde görmüştüm, hatırladın mı?"

Küçük bir gülümseme verdi. "Haklısın. Benim hatam."

Hata, onun kıcı. Heath, Cole'un pis bakışını görmezden gelerek kıkırdadı. Sonra ağabeyi Lexi'ye döndü. "Ashley'le aranızda neler oluyor?"

"Bu yıl bizim yılımız değil," dedi Lexi kuru bir sesle.

"Ne oldu?" Heath sordu. Cole'un gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu, ciddi ses tonundan çok fazla ilgiyle başını eğmişti.

"Ve sen," dedi Lexi, onun sorusunu duymazdan gelirken açıkça sinirlenmişti.

"Ben mi? Ben ne yaptım?"

"Oh, bunu biliyorum," dedi Cole elini kaldırarak. "Hiçbir şey yapmadı. Sezon dışı tembel bir kayak serserisi gibi hamakta uzanmaktan başka bir şey yapmadı."

"Hmm," dedi kadın.

Cole'un gülümsemesi, şaka yaparken bir şekilde işin içine girdiğini açıkça fark etmesiyle soldu. Huzursuzca Heath'e baktı, o da sadece gülümsedi, Lexi'nin kendisi hakkındaki fikrini değiştirmeye çalışmamaya karar verdi, bunun yerine aslında geliştirdiği yanlış bir anlatıya yaslandı. Çünkü Lexi onun bir insan olduğu konusunda kararsız olduğu sürece, kendi kendine ondan hoşlanmadığını söyleyebilirdi. Yalan tabii ki. Ondan her zaman hoşlanmıştı, her ikisi için de iyi olandan çok daha fazla.

"Uh ..." Cole bir adım geri çekildi. "Gitmem gerekiyor. Seni görmek güzeldi Lexi." Heath'in kolunu tuttu. "Seninle hemen konuşmam gerek."

Heath çitlere doğru çekilmesine izin verdi. "Ne?" "İyi gitti demek."

Heath başını salladı. "Ciddi misin? Benimle konuşmak istediğin şey bu muydu?"

"Bir de senin kadar zeki birine göre kadınlar hakkında öğrendiğin hiçbir şeyi aklında tutmamışsın."

Heath kollarını kavuşturdu. "Anlat bakalım."

"Belli ki ondan hoşlanıyorsun, ama yine de tek yaptığın ona yem atmak. Neden?" Heath beşinci kez yalvardı. Çünkü hiçbir fikri yoktu. "Bak, onun seni görmesine izin vermelisin. Gerçek seni."

Sanki en derin, en mahrem yanlarını ortaya dökmek Lexi'ye atılacak bir şeymiş gibi. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Bundan emin misin?" diye sordu kardeşi. "Çünkü Daisy'nin kız kardeşlere bu görevleri bırakma fikrine asla katılmadın. Hatta ona bunu birden fazla kez söyledin. Ashley'nin Daisy'nin karanlık geçmişiyle yüzleşmesi konusunda endişeliydin ama şimdi onu bunu yapması için teşvik ediyorsun, ne için? Lexi'yi altı hafta boyunca burada tutabilirsin.

Doğu Yakası'na geri mi dönecek?" "Yeter.

Kahretsin."

Cole kollarını kavuşturdu. "İnkâr mı edeceksin?"

Birbirlerine acı verecek kadar uzun birkaç saniye boyunca sertçe baktılar, kardeşinin ona bilmiş bir sırıtış atması için yeterli bir süre. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Heath'in içi sıkıştı, bir yanı Cole'un yüzündeki o kendini beğenmiş üstün bakışları yumruğuyla silip süpürmek istiyordu.

Cole sadece güldü. "Denemek ister misin, ihtiyar? Eskiden yaptığımız gibi mi?"

Heath başını çevirdi ve Lexi'nin bakışlarıyla karşılaştı. Hâlâ kamyonunda olduğu ve güneş gözlüğü taktığı için düşüncelerini pek göremiyordu ama buna gerek de yoktu çünkü mutsuzluğunu hissedebiliyordu.

İyi değildi.

Daisy'nin bu planını, zarflarla birlikte, neredeyse bir yıldır istediği gibi saklıyordu. Ve kadının kendisi için yaptığı onca şeyden sonra, bu konuda onu hayal kırıklığına uğratamazdı. Daisy'nin zarfların arkasındaki motivasyonun kendisiyle ilgili olmadığını, Lexi ve Ashley'nin birlikte zaman geçirmeleri, birbirlerinin yanında olmayı öğrenmeleri ve gönülden kardeş olmaları olduğunu bildiği halde.

Belli ki bu pek iyi gitmiyordu. Bir köprüye ihtiyaçları vardı ve o köprünün adının Heath olduğunu hissediyordu. Harika. Lexi kamyonundan inip kız kardeşiyle yüzleşmek için acele ediyor gibi görünmediğinden, Cole'dan uzaklaşıp Daisy'nin bahçesine geri döndü ve Ashley'nin boşalttığı koltuğa oturdu.

"Hayır," dedi Lexi, inmesini işaret ederek. "Ben markete gidiyorum. Yalnız başıma."

"Ashley ile aranızda ne oldu? Margo'nun zarfını teslim etmekle bir ilgisi var mı? İkiniz de bana nasıl olduğunu anlatmadınız. gitti."

Ağzı gerildi.

Güzel, bu işi zor yoldan halledeceklerdi. Uzanarak kadının güneş gözlüklerini çıkardı.

Gözlüğü geri alırken bal rengi gözleri kısılmış, tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Çık dışarı," dedi. "Acele var."

"Market alışverişi için mi?"

Kadın yüzünü buruşturdu ve adam güldü. "Evet, o güzel kıçından yalan söylemenin ilk kuralı, söylediğin yalanların kaydını tutmalısın."

Nefesinin altından, kendilerini Tanrı'nın bir lütfu sanan, seksi ve tembel gülümlü meraklı komşular hakkında bir şeyler mırıldandı.

"Seksi, ha?"

"Ben de tembel dedim," diye tersledi.

Adam omuz silkti. Onu hafife alan ilk kişi olmayacağı kesindi.

"Çıkıyor musun, çıkmıyor musun?"

"Ya da ne." Kızın kulaklarından çıkan buharı neredeyse görebiliyordu.
"Mağazadan birkaç şey alabilirim."

"Hayır. Bazen koridorda insanların arkasından yürürken öfkeleniyorum.
Seyirciye ihtiyacım yok."

Gülümsedi. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Lexi dişlerini sıktı. "Tamam, markete gitmiyorum. Bir işim var ve bunu tartışmak istemiyorum."

"Ben harika bir eküriyim."

"Sessiz bir eküri misin?"

"Olabilirim."

Onu işaret etti. "Tek kelime etme."

Selam vererek emniyet kemerini taktı, koltuğu ayarladı ve camı indirdi.

"Lütfen, hayatıma tecavüz ederken kendinizi evinizde hissedin." Meraklı komşular, her şeye burnunu sokan kız kardeşler ve gündemi olan anneler hakkında bir şeyler mırıldanarak kamyoneti vitesine taktı ve gaza bastı.

Onun konsantre olmasını izlemekte bir şeyler vardı. Belki de önu kesildiğinde hoşnutsuzlukla kaşlarını çatması ya da tişört, jean şort ve ayağındaki sandaletlerle bacaklarını on mil uzunluğunda göstermesiydi. Bir yetişkin olarak onunla etkileşim kurmak onu büyülüyordu.

Ona duyduğu fiziksel çekim bir yana, onun hakkında karmaşık duygular beslemeye hazırdı. Bir kere, kız hâlâ kendi ailesiyle savaş halinde görünüyordu.

ona sözde annelik yapmış olan kadının anısı. Daisy'nin büyük sorunları olduğunu anlıyordu. Ayrıca onun en iyi ebeveyn olmadığını da anlıyordu. Ama aynı zamanda kesinlikle en kötüsü de değildi.

Bu onur babasına aitti.

Ama Lexi, Heath'in hayatını birden fazla kez kurtarmış olan kadını affedemese bile, bu kadın Ashley'i kendi çocuğu gibi kabul etmiş ve onu büyütmüştü. Bu Lexi'ye annesi hakkında hiçbir şey anlatmıyor muydu? İçinde doğuştan gelen bir iyilik olması gerekmiyor muydu?

Belki de "karmaşık" onun duyguları için çok hafif bir kelimeydi.

Sunrise Cove'dan geçtiler ve ... devam ettiler. Adam kadına baktı ama kadın açıklama yapmaya isteksiz görünüyordu. Camını da indirmişti, Rüzgâr saçlarını okşuyordu ve rahatlamış görünüyordu.

Gölün etrafında araba kullandıklarını fark ettiğinde, o da rahatlamaya başladı. Yıllar boyunca, hayatının uyuyup uyandığı her anı iş, hırs ve aşk sandığı şey tarafından tüketilmişti. O da

tüm bunlardan uzaklaşmıştı ve şimdi burada olmak, nereye gittikleri ya da gizemli işinin ne olduğu konusunda endişelenmemek bir lüks gibi geliyordu.

Kırk beş dakikadır yoldaydılar, gölün çevresinden güneye doğru gidiyorlardı ki adam ona bir bakış attı. "Acaba kaçırılıyor muyum diye düşünmeye başladım."

Bu ona yarım bir gülümseme kazandırdı. "Bunun için şimdi mi endişeleniyorsun?" Omuz silkti. "Biraz huzur ve sessizlik istedim."

Kadın ona kuşkulu bir bakış attı. "Ve bunu *benim* sağlayabileceğimi mi düşündün?" Adam sırtıttı. "Haklısın. Ne düşünüyordum ki?"

Kadın homurdandı, sonra ona baktı. "Sana bir şey sorabilir miyim?" "Evet."

"Sunrise Cove'daki bu hayat senin için yeterli mi?"

"Dünyanın en güzel yerlerinden biri olmakla kalmayıp aynı zamanda tansiyonumu düşüren rahat ve sakin bir havası olan bir yerde yaşarken aileme yakın olmayı kastediyorsan... evet."

Ona bir bakış daha attı. "Hayatından bir parça almışım gibi hissettirmek için tasarlanmış gibi görünen ama gerçekte bana çok az şey anlatan bir cevaplama tarzın var."

Adam kıkırdadı. "Konuşmayı seven birisin." "Anlat."

"Jilet gibi keskin bir dilin ve fazla yaklaşma havasının arkasına saklanıyorsun." Bir homurtuyla müziğin sesini biraz daha açtı. Adam aldırmadı.

Nereye gittiklerini çoktan anlamıştı. Bilmediği şey ise neden gittiğiydi.

Daisy'nin evinden ayrılmalarından iki saat sonra Lexi sessiz, biraz bakımsız bir sokağa girdi ve park etti. "Kesinlikle bir bakkal dükkânı değil," diye mırıldandı.

"Ukala herif."

"Burası Margo Schutz'un evi," dedi. "Birkaç gün önce Ashley'le birlikte bir numaralı zarfı teslim ettiğiniz yer."

"Evet. Ve hayır."

Evden bir kadın çıktı ve onlara bakmadan eski bir RAV4'e binip uzaklaştı.

"Burada kalın." Lexi kamyonetten atladı ve kot pantolonunun arka cebinden beyaz bir zarf çıkararak ön yola çıktı.

"Bu kadarı da fazla," dedi kimseye söylemeden ve onu takip ederek ön kapıyı geçip yan bahçeye doğru ilerledi.

Arka tarafa.

Onu arka kapıdan girerken bulmuş. "B ve E?"

Kadın önce sıçradı, sonra adama ters ters baktı. "Kilitli değildi," diye tısladı. "Peki 'kamyonda kal' cümlesinin hangi kısmını kaçırdın?" Parmak uçlarında mutfağa girdi, arka cebinden zarfı çıkardı ve duvara yasladı. Tezgâhın üzerindeki kahve makinesini.

"Zarfı kabul etmedi," diye tahmin etti. "Yani, kim koca bir çeki reddeder ki?"

"Eğer sana kendimden bir tane vermeye çalışsaydım, kesinlikle reddederdin."

Dudakları kıvrıldı ve adam onu işaret etti. "Bunu gördüm. *Neredeyse* bana gülümseyecektin."

"Çünkü saçmalıyorsun."

"Yani benden bir çek mi alacaksın?"

"Tabii ki hayır. Ama Daisy Margo'yu severdi. O kadar çok sevdi ki ona para vermemizi istedi." Tamire ihtiyacı olduğu belli olan kulübeye baktı ve ellerini kaldırdı. "Anlamıyorum."

"İhtiyaç vardır," dedi adam yumuşak bir sesle. "Bir de *ihtiyaç* vardır."

Bakışları birbirine kilitlendi ve aralarında rahatsız edici derecede gerçek hissettiren bir şey geçti. "Ön kapıda bir kamera olduğunun farkındasın değil mi?" dedi sonunda.

"Bu yüzden arka kapıdayız." "Birinin olduğu yerde, her zaman-"

"Ellerinizi görebileceğim bir yere koyun!" diye seslendi bir adam arkalarından. "*Şimdi!*"

Heath içini çekerek ellerini yavaşça kaldırdı ve Lexi'yle birlikte dönerek sahanlıktaki polisle yüzleşti.

Bölüm 7

Saatler ve saatler sonra, sorgulanmak üzere Placerville polis karakoluna götürüldükten ve Margo'nun ortaya çıkıp Lexi'nin hikayesini istemeye istemeye doğrulamasını bekledikten sonra serbest bırakıldılar.

Ama o zamana kadar kamyonu el konulmuştu.

Heath, Lexi'yle hangisinin gelip onları alması için kardeşini araması gerektiği konusunda tartıştı. İkisinin de böyle bir şey yapmak istemediğini söylemek, yılın en hafif tabiri gibi geldi.

Neyse ki o kazandı.

Polis karakolunun önündeki kaldırımda durmuş, Ashley'in Audi'yle gelişini izlerken Lexi ona "Sen bir pisliksin," dedi. Lexi ona bir bakış attı. "Senin sanırım?"

Omuz silkti. Audi, çalıştığı hukuk firmasının ikramiyesiydi. Aslında kamyonetini tercih ediyordu ama her yerinde ezik ve çukur olmaması hoşuna gittiği için onu Ashley'e ödünç vermekten hoşlanmıyordu.

Ashley Audi'den indi ve kaldırımda durup onları inceledi, düşünceleri okunamıyordu. "Yaşlılar merkezinde verdiğim resim dersini yeniden planlamak zorunda kaldım."

Lexi ellerini kavuşturmuş, rahatsız olduğunu belli eden ama bunu nasıl ifade edeceğini bilemeyen bir duruşla, "Özür dilerim, sadece zarfı teslim etmek istemiştin," dedi. Heath'in göğsünde bir şeyler çatırdadı.

Ashley, "Bana söylemeliydin," dedi.

"Bunu benimle yapmayı bıraktığını söylemiştin."

Bahsetmek mi? Daha çok bağırmıştı. Çok farklıydılar. Ashley genellikle duygularıyla tepki verirdi ve bu her zaman iyi bir şekilde olmazdı. Lexi bunun tam tersi gibi görünüyordu, her şeyi derinlere itiyor, kendini korumak için zırh giyyordu.

Ama o bile Daisy'nin kendisinden istediği şeyi yapmak için mücadele ederken, ne yapılması gerekiyorsa onu yaptığını *görebiliyordu*. Bunun Ashley'nin iyiliği için mi yoksa kendi iyiliği için mi olduğu onun için hiç önemli değildi. Çünkü Ashley'in her şeyi bırakıp gidebilecekken bunu yapmamasını takdir ediyordu.

Ashley'e baktı, Lexi'yi savunmaya hazırdı ama Ashley onun yüzüne doğru bir el kaldırdı. "Ben de sana kızgınım."

"Kızma," dedi Lexi. "Markete gideceğimizi sanıyordu."

Onu savunmuştu. Şaşırان adam ona döndü.

Lexi bakışlarını Ashley'den ayırmadı. "Daha önce kaba davrandığım için özür dilerim. Sana ne yaptığımı söylemediğim için de özür dilerim. Sadece yardım etmek istedim ve daha önce de söylediğim gibi, sen-"

"Ne dediğimi biliyorum."

Lexi başını salladı. "Sözlerini ciddiye aldım. Kızımızı kurtarmak için buraya kadar gelmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Ashley gözlerini kırptırdı. "Bunu eve bırakılmayı istediğin için mi söylüyorsun?"

Lexi yüzünü buruşturdu. "Belki de yüzde on öyledir."

Ashley'nin bakışlarına biraz sıcaklık geldi. "Ben de üzgünüm. Burada olduğun için minnettarım. Sanırım tekrar gideceğin için şimdiden üzgünüm."

Lexi gülümsemeyi başardı. "Şu halimize bak. Ne kadar da büyümüşüz. Bunca yolu geldiğin için sana borcumu nasıl ödeyebilirim?"

Ashley gülümsedi ve Heath bu gülümsemeyi iyi tanıyordu. Milyonlarca kez bu gülümsemenin kurbanı olmuştu.

"Yaşlılar merkezinde her hafta resim dersi veriyorum," dedi. "Gerçekten yardıma ihtiyacım olabilir."

"Çizim hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Deneyim gerekli değil. Öğrencilerim sanat konusunda bu kadar bilgili olduğun için sana hayran olacaklar."

Heath, Ashley'in kız kardeşini, bir sanatçıyla karıştırıp karıştırmadığını merak ediyordu. İnsanların ne düşündüğünü önemseyen biri, ama sonra Lexi iç çekti. "Yani sana yardım edersem, affedecek ve unutacak mısın? Gerçekten mi? Bu kadar basit mi?"

Hah. Aslında Ashley'nin cazibesine kapılmayı düşünüyordu.

"Elbette," dedi Ashley. "Atla."

Lexi şaşkınlık içinde arka koltuğa kaydı. Heath sürücü kapısını açmaya başladı ama Ashley kilide bastı. Doğru. Aptallığının bedelini ödüyordu.

arabasını kullanmasına izin veriyordu. Yolcu tarafına doğru yürüdü ve kapılar açıldı. Ashley dışarı çıktığında koltuğa daha yeni kaymıştı.

Lastiklerini düşünerek yüzünü
buruşturdu. Ashley ona doğru baktı.

"Bir sorun mu var?" Aptal değildi.

"Hayır."

Ashley dikiz aynasından Lexi'ye baktı. "Burada, benimle olmak istememeni anlıyorum, tek akraban olsam bile, ama-"

"Sorun o değil," dedi Lexi.

"O zaman ne?" Ashley sesini yumuşattı. "Konuş benimle Lexi."

Heath araya girip gerginliği yatıştırmaya çalışma isteğini bastırmak zorunda kaldı. Ama gerçekten konuşuyorlardı ve konuşmak iyi bir şeydi.

Umarım.

Lexi derin bir nefes aldı. "Bu benim için çok zor. Kulağa bencilce gelecek."

Ashley sessizce, "Dene beni," dedi. Dinlemeye istekliydi.

"Bunu yapmamızı istediğini anlıyorum ama... peki ya ondan istediklerim? Beni ektiği her doğum günü ve tatil ne olacak, açık konuşalım, *hepsi öyleydi*. Ondan benim için bir şey yapmasını, benim için bir şey almasını hiç istemedim. Onu görmekten başka bir şey istemedim."

Heath bunu bilmiyordu. Muhtemelen Ashley bunu göremeyecek kadar genç olduğu, Daisy de kendi başarısızlıklarına böyle şeyleri itiraf edemeyecek kadar üzüldüğü için. Daisy'nin ona söylediği tek şey, kızına birçok kez ulaşmaya çalıştığı ama reddedildiği idi. Daisy'yi sorgulamak hiç aklına gelmemişti ve şimdi de gelmeyecekti, ama ... Lexi'nin sesindeki gerçek duyguyu, soğukkanlılık için nasıl savaştığını duyabiliyordu. Ashley'i kaybetmek istemediği için mi? Yoksa annesi onu yıllarca hayal kırıklığına uğrattığı için mi, ta ki sonunda artık yeter deyip Daisy'ye izin vermeyi bırakana kadar?

kendini korumak için erişim?

Ve bunu hayatında ne kadar sık yapmak zorunda kalmıştı?

Babası hakkında, Ashley'nin ona söylediği, adamın metanetli ve sert olduğu dışında pek bir şey bilmiyordu. Lexi'yi sırf Daisy'ye güvenmediği için almıştı.

Lexi'yi büyüten oydu.

Bunu düşünmek, ortak noktaları olabilecek bazı şeyleri, kimsenin başına gelmesini istemeyeceği şeyleri düşünmek, onun için acı duymasına neden oluyordu.

Ashley kenara çekti ve Lexi'ye bakmak için döndü, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Affedildim. Affedildi ve unutuldu." Ve bununla birlikte, arabayı

arabayı geri vites taktı ve onları eve götürdü.

Garaj yoluna girdiğinde Heath'e baktı. "Lexi'yle gittiğin için teşekkürler. Onun arkasını kolladığın için. Ayrıca, her zaman benim arkamı kolladığın için de."

"Her zaman."

Heath başını salladı, sonra Lexi'ye baktı. "Kurabiye yaptım." Ve bu zeytin dalıyla dışarı çıkıp evin içinde gözden kayboldu.

Lexi arka koltuktan kayarken Heath direksiyona geçti ve bir kahkaha attı.

Lexi dönüp ona düz bir bakış attı. "Ne?" Heath ona arka cebini kontrol etmesini işaret etti.

Kadın elini arkaya uzattı ve ... o lanet zarfı çıkardı. Öfkeden ağzı açık kalmıştı. "*Margo*."

Görünüşe göre Lexi sonunda eşiyle karşılaşmıştı.

Bir dakika sonra, büyükbabasının evine girdi.

Kız kardeşler Cole'la yaşadığı türden bir ilişkinin yolunu bulabilirlerdi. İkisi için de öyle olmasını umuyordu.

Mayhem kanepede uyuduğu yerden başını kaldırdı, Heath'in duygusal desteğe ihtiyacı olup olmadığına ya da uyumaya devam edip edemeyeceğine karar vermeye çalışarak gözlerini kırıştırdı.

"Kanepede uyumaman gerekiyor," dedi Heath. "Costco'da bana yüz dolara mal olan çok rahat bir köpek yatağın var."

Mayhem umursamadan genişçe esnedi, tüm vücudunu gerdi, sonra tırıs tırıs yanına geldi ve burnunu Heath'in kalçasına çarptı. Tercümesi: *Seni özledim, seni seviyorum, sana sahibim, her zaman sahibim ve iyi bir çocuk olduğum için bana bir ikramın var mı?*

Heath çömeldi ve köpeğe tek koluyla sarıldı. "Evi güvende tutuyor musun?"

Mayhem onun kulağını yaladı.

"İyi çocuk." Heath ayağa kalktı.

"Büyükbaba?" "İşte!"

Heath sesi takip ederek evin içinden mutfığa doğru ilerledi, Mayhem, sadık küheylanı Mayhem'in yanında tırıs gidiyordu.

bir tane ya da değil. Arka kapı açıktı, büyükbabası verandada durmuş, üç geyiğin Heath'in yan çitin karşısındaki ayçiçeklerini mutlu bir şekilde yemesini izlerken etrafına dumanlar yayılıyordu.

"Bir çit panelini daha yıktık," dedi yaşlı adam purosunu üfleyerek. "Yani şimdi geyikleri besliyorsun."

"Onlara elini kolunu sallamayı ya da bağırmayı hiç düşündün mü?" Heath puroyu yaşlı adamın parmaklarının arasından kaptı ve söndürdü. "Ve benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hey, o yaşlılar merkezindeki Frannie'nin hediyesiydi."

"Bir, Frannie'nin senin üzerinde korkunç bir etkisi olduğundan bahsetmiştik. İki, sigara içmemen gerekiyordu. Ve üç-"

"İşte başlıyoruz..." diye mırıldandı

büyükbabası. "Bütün mutfak duman gibi kokuyor."

"Orada sigara içmedim, burada içtim." "Evet," dedi

Heath. "Kapı açıkken." "Hay aksi. Benim hatam."

Heath başını kapının pervazına vurmamak için direndi. "Yemek yedin mi?" "Cips sayılır mı?"

"Sayılmadıklarını biliyorsun. Cole'un sana yemek getirmesi gerekiyordu."

Büyükbaba omuz silkti. "Aradı, beni alıp evine götüreceğini söyledi. Kaba olmak istemem ama onun evi hayvanat bahçesi gibi."

Gerçek hikaye. "Ben bir şeyler ayarlarım." Heath mutfığa, buzdolabının yanına gitti, bir an eli kapıda durdu, içini sakinleştirmeye çalıştı.

Kendi evini özliyordu.

Kendi alanını.

Bu evin onun olmaması dışında hiçbir sorunu yoktu. Tadilata ve ciddi bir bakıma ihtiyacı olduğundan bahsetmiyorum bile. Ama büyükbabası Heath'in hiçbir şeyi değiştirmesine izin vermemişti. Hayır, evi karısıyla birlikte yaşadığı elli yıl boyunca olduğu gibi istiyordu.

Her şeyin modası geçmişti. Eski elektrikli ocağın çalışmayan iki gözü vardı.

Duvarlarda yeterli yalıtım yoktu, bu yüzden ısıtmak bir servete mal oluyordu.

Muşamba soyuluyordu ama Heath'in büyükannesi seçmişti, o yüzden kalmıştı.

Heath de öyle.

Sorun da burada yatıyordu ama sızlanmak bir şeyi değiştirmeyecekti. Ve canı yemek pişirmek istemiyordu. Bu yüzden yerel lokantadan paket servis istedi. Büyükbabası oranın biberli ve mısır ekmeğini çok severdi ve Heath onlar için bazı tadilatlar yaptığından, büyükbabasını ve diyet kısıtlamalarını biliyorlardı, bu yüzden kırmızı et yerine hindi kıyması kullandılar. Yirmi dakika sonra teslim edildi.

Soğuktu.

Büyükbabasının sıcak olmadan yemeyeceğini bildiğinden, Cole'u aradığında yemeği ocakta karıştırıyordu.

"Hey," diye cevap verdi Cole, arka plandaki ses sanki çılgın bir kulübün ortasında duruyormuş gibi geliyordu.

"Bu gece büyükbabamla ilgileneceğini sanıyordum."

"Ne?" Cole, "Ben kendim yaparım, ben kendim yaparım!" diye bağırarak küçük bir insanın etrafında sordu.

Heath kendini tekrarlama zahmetine girmede. Cole'un iç geçirdiğini ve sonra daha sessiz bir odaya geçtiğini duydu.

"Tamam," dedi kardeşi. "Seni duyabilmek için kiler dolabında saklanıyorum. Ne var ne yok?"

"Sen söyle." "Bir gün oldu."

"Dolap sırası bende!" Misty bağırdı. Bir boğuşma oldu ve sonra telefonu kocasının elinden aldı. "Heath?"

"Hey, sen. Nasıl gidiyor?"

"Kocam boşanmak istediğini söyledi, o yüzden-"

"Ben öyle demedim," dedi Cole'un sesi. "Tam olarak 'Bütün ailenin bir karavanda yaşayıp bir yıl boyunca ülkeyi gezmesinin harika olacağını düşünüyorum' dedim."

"Aynı şey," dedi Misty.

Heath yüzünü buruşturdu. "Hiçbir zaman kulübedeki en keskin alet olmadı." "Hey," dedi Cole.

"Beni kurtarman için sana bir milyon dolar öderim," dedi Misty Heath'e.

"Senin bir milyon doların yok. Ama olsa bile, yine de olmaz. Sen çoğalıyorsun."

Misty içini çekti. "Tamam, o zaman belki bana kendi kaçış dolabımı inşa edebilirsin."

"Bunu yapabilirim," dedi. "Arka plandaki o gürültü patırtı da ne?" "Matty mutfakta hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor, kardeşin benim ızgara peynirli sandviçini kare değil de üçgen şeklinde kesmesini tavsiye etti."

Heath, "Erkekler," dedi ve onu güldürdü. "Başka neler oluyor?"

Bir paket cipsin açıldığını andıran bir hışırtı duydu. Kadın konuştuğunda ağzı doluydu. "Az önce Matty bana bir taş uzattı, yüzümü okşadı ve 'Anne, sen en iyisisin, işte sana bir hediye' dedi."

"Çok tatlı."

"Taş bir kedi dışkısıydı."

"Çocuk yap, dediler. Eğlenceli olacak, dediler."

"Bu hiç komik değil, Heath. Nasıl oldu da büyükbabanın dediği gibi hayvanat bahçesinde yaşamaya başladım?"

"Eğer yardımını olacaksa," dedi, "bu sabah büyükbabamı markete götürdüm, orada yaşlı bir kadından parmağını çekmesini istedi."

"Yüce Tanrım. Öyle mi yaptı?" "Evet."

"Ve o-"

"Koridordaki herkesin kaçmasına neden olacak kadar yüksek sesle osurdun mu?" diye sordu. "Ayrıca evet." Misty güldü. "Çok özür dilerim, senin günün kesinlikle benimkinden daha kötüydü."

Aslında beş saatini arabada, birkaç saatini de karakolda geçirmiş olmasına rağmen, arkadaşlığı oldukça harikaydı. Yani hayır, gününü kötü olarak sınıflandıramazdı. Yakınından bile geçmedi.

"Cole'a bir şey için mi ihtiyacın vardı?" Misty sordu. "Uyarayım, eğer istersen Matty de geliyor."

"Hayır, burada hepimiz iyiyiz." Misty güldü.

"Korkak."

Büyükbaba dramatik bir şekilde koklayarak içeri girdiğinde Heath'in bağlantısı kesildi. "Bu büyükannenin biberi mi?"

"Hayır, lokantadan aldım."

"Oh."

Heath ona baktı. "Onların biberine bayılırsın."

"Büyükannenin değil."

"Ama her cumartesi yemeğe çıktığımızda yiyorsun."

"Bugün salı, cumartesi değil. Her salı, büyükannen bana hep acı biber yapardı."

Heath bir kâseye bir porsiyon koydu ve masaya getirerek büyükbabasına oturmasını işaret etti. "Kimsenin büyükannenin yaptığı yemeği yiyemeyeceğinin farkında mısın?"

Büyükannem gibi yapabilirim."

"Kafana koyarsan yapabilirsin, ama senin neslinin sorunu da bu. Hepiniz doğuştan tembelsiniz."

Heath kendisi için bir kâse aldı ve masaya oturdu. "Yeni bir şarkıya ve dansa ihtiyacın var."

Büyükbabası güldü. "Her zaman en çok seni sevmişimdir."

"Hı-hı." Onun aynı şeyi Cole'a milyonlarca kez söylediğini duymuştu. "Ye."

Bölüm 8

"Geç kaldım, geç kaldım ..." Lexi sonunda bir park yeri buldu, kamyonetten atladı ve Ashley'in çizim dersini verdiği yaşlılar merkezi binasına doğru koştu. Lexi'nin yardım edeceğine söz verdiği sınıf.

Kendi deyimiyle Margo Fiyaskosu'ndan bu yana birkaç gün geçmişti. Sözüne sadık kalan Ashley, Lexi'ye kızgın ve üzgün olmaktan vazgeçmiş görünüyordu.

Kız kardeşi ondan çok daha iyi bir insandı.

Bir esnemeyi bastırdı. Margo'nun Daisy'nin parasını kabul etmesini nasıl sağlayacağını düşünmekten iyi uyuyamamıştı.

Şimdiye kadar aklına hiçbir şey gelmemişti.

Bugüne kadar. İşini kaybettiğinde kendisine bir iç soruşturma açılacağı söylenmişti. Masum olmak bu kadar korkutucu olmamalıydı, ancak değerlendirme uzmanı olmak için herhangi bir yasal gereklilik olmamasına rağmen, bu alanda profesyonel dernekler vardı. Ve bunların her biri üyelerinin Profesyonel Değerleme Uygulamalarının Tek Tip Standartları adı verilen etik standartlara uymalarını zorunlu kılıyordu. USPAP'a ek olarak, üyelerin sınavları geçmeleri ve sürekli eğitim kanıtı sunmaları gerekiyordu, ki kendisi de bunu sadakatle yerine getirmişti.

Ancak soruşturmanın sonucuna bağlı olarak, sektördeki iyi konumunu kaybetmekle karşı karşıya kalabilirdi. Çoğunlukla inkâr onun dostuydu. Ancak endişe ve kaygı hiç beklemediği bir anda karşısına çıkıveriyordu.

Uykuya dalmaya çalıştığı zamanlar

gibi. Ya da uykuda kalmaya

çalıştığında.

Ya da günün her anında.

Bir yandan memleketinde iş başvurularında bulunuyor, bir yandan da emlak eksperi arayan insanlarla bağlantı kurmaya çalışıyordu; Sunrise Cove'da geçireceği zamanın geri kalanında burada yapabileceği bir şey olduğunu fark etti. Kendisi için çalışmak ona büyük bir ekspertiz firmasında çalışmaktan çok daha cazip geliyordu.

Aslında bu ona aklına gelebilecek her şeyden daha cazip geliyordu.

Hatta daha önce potansiyel bir müşteriden gelen ve şaşırtıcı derecede iyi giden bir telefon bile almıştı. Buna daha sonra hayret edecekti. Kendi başına çalışmak uzun zamandır gizli bir hayaliydi ve bu hayali ciddiye almaya cesaret edememişti. Ama şimdi bunu her zamankinden daha çok istiyordu, kendi işini kurmayı, kendi patronu olmayı, böylece güvenliğini ve geleceğini bir daha asla başkasının ellerine bırakmak zorunda kalmamayı.

Ama bunu yapmak için sermayeye ihtiyacı vardı. Bu gerçek, Ashley'le olan bu işi bitirmesi için üzerinde büyük bir baskı oluşturuyordu. Sonunda onlara kalan para ne olursa olsun dondurma parasından daha fazla olacaktı.

Bu da kendini aşıyordu.

O ve Ashley akşamları Daisy'nin eşyalarını gözden geçiriyorlardı. Üç yığın yapmışlardı. Biri bağış için, biri Ashley'nin tüm ev bittiğinde yapmayı planladığı garaj satışı için, diğeri de çöplük için.

O zamanı zor konulardan uzak durarak, işlerine yarayan şeylere bağlı kalarak geçirmişlerdi. Ne kadar farklı olsalar da ortak noktaları olduğu ortaya çıktı. Suçlu zevkleri TV şovları, lezzetli müstehcen kitaplar, taco ve dondurma sevgileri. Tam yağlı, tam sütlü dondurma. Aralarındaki fark Lexi'nin düzenli olarak sütlü dondurma isteğine yenik düşmesiydi. Ashley daha güçlüydü.

Başka bir ortak noktaları daha vardı, şu anda konuşmamaya karşılıklı olarak karar verdikleri bir şey. Ashley daha küçük bir çocukken annesi evden ayrılmış ve bir daha geri dönmemişti; babası Daisy ile evlendikten beş yıl sonra bir trafik kazasında ölmüştü ve ikisi de yetim kalmıştı.

Şimdi, yaşlılar merkezinin ön kapısına doğru koşarken, nefesini tutmaya çalışıyordu. Ashley'den yapacak işleri olduğunu söyleyen bir mesaj almıştı. Lexi'yle orada buluşacağını söyledi. Kamyoneti onun için bırakmıştı, bu da bir sürpriz olmuştu. Durum tersine dönseydi, Lexi Ashley kadar düşünceli olur muydu?

Yolun sadece beş dakika sürmesi gerekiyordu, ama kasabadaki tüm ışıklara, dördüne de çarpmıştı, bu yüzden Lexi binaya on beş dakika geç girdi ve resepsiyon alanında patinaj yaparak durdu. "Ashley Fontaine'i arıyorum. Resim dersi veriyor. Ben onun asistanıyım."

"Siz onun kız kardeşi Lexi olmalısınız," dedi danışmadaki kadın nazikçe. "Senden çok sevgiyle bahsediyor. Koridorun sonunda solda canım. Sınıf bugün dolu. Burada çok popüler, herkes ona bayılıyor. Bunu bedavaya yapması çok nazik bir davranış."

Ashley'nin iki kuruşu zar zor bir araya getirebilmesine rağmen zamanını başışlaması Lexi'yi hiç şaşırtmamıştı.

Sanat odası büyüktü ve gerçekten de ağzına kadar doluydu. Şövaleler yarım daire şeklinde yerleştirilmişti ve her birinde bir tabure vardı. Ashley bakanın gözü hakkında bir şeyler söylüyordu ama Lexi'nin dikkatini çeken bu değildi. Hayır, yarım dairenin ortasında duran, siyah bir tişört, solmuş bir Levi's ve yıpranmış iş botları giyen adamdı.

Lexi'nin hemen önündeki taburede oturan bir kadın, yanında oturan kadına doğru eğildi. "Poposuna on üzerinden on veriyorum."

Lexi modele on üzerinden on iki verirdi ama o kıcı tanıyordu ve zaten yeterince egosu vardı. "Belki sekiz," dedi.

Kadınlar dönüp ona baktılar.

Heath de öyle, gözleri vaat edilen intikamla doluydu.

"Eh, belki altı bile olabilir," diye ekledi Heath'in bakışlarını tutarak.

Heath yavaşça gülümsedi. "Eğer sadece altı ise, neden ona bakmayı kesmiyorsun?" Lanet olsun. Kendime not: Heath Bowman'la prime time için hazır değilim. Ashley, "Sınıf, beş dakika ara verelim," diye seslendi.

Kadınlardan biri, "Affedersin tatlım," dedi. "Sen kaç yaşındasın, belki ... on sekiz? Ama hepimiz yaşlıyız ve tualete gitmek için bile beş dakikadan daha uzun süreye ihtiyacımız var."

Ashley gülümsedi. "Yirmi üç yaşındayım ama günümü güzelleştirdiğiniz için teşekkür ederim.

İsteddiğiniz kadar zaman ayırın." Sonra Lexi'nin yanına gitti. "Geç kaldın."

"Üzgünüm, işe yetişmem gerekiyordu..." Ashley'nin Lexi'nin sözde evden çalıştığı işi kastettiğini düşüneceğini biliyordu. Muhtemelen Ashley'e gerçeği söyleyeceğim. Eninde sonunda. Belki kendi işinde başarılı olduktan sonra. "Bütün ışıklara da vur. Kamyoneti bana bıraktığın için teşekkürler ama bunu yapmana gerek yoktu."

"Endişelenme, Heath ile bir gezintim var. Dün gece rüyamda Sunrise Cove'da bir iş bulduğunu ve burada kaldığını gördüm." Ashley, Lexi'nin yüzüne bakıp

muhtemelen göstermek istediğinden çok daha fazlasını iletiyordu. "Tezahür ettiriyorum."

Lexi uçakta tanıştığı profesyonel tezahürcü Summer'ı düşündü. "Bu senin için hiç işe yaradı mı?"

Ashley gülümsedi. "Buradasın, değil mi?"

Heath, Lexi'ye tercüme etmek zorunda olmadığı bir bakış attı. *Ashley'nin kalbini kırma*. Anladım. Bu ikisi yakın arkadaş, hatta aileydi. Ama o değildi. Pek sayılmazdı. "Açık fikirli olacağım."

"Tek isteyebileceğim bu."

Birkaç dakika sonra insanlar sınıfa geri dönmeye başladı. Her biri içlerinden biri küçük gruplarına uğradı ve sohbet etmeye başladı. Ashley ile, Heath ile ve ayrıca Lexi ile. Bu kolay kabulleniş onu şaşırtmıştı ama onu daha da şaşırtan şey, doğudaki dünyasından gerçekten de bir şey öğrenmiş olmasıydı; o da insanlarla nasıl ilişki kuracağı, onları nasıl çekip çevireceğiydi. Bayan Spencer'ın ona anlattığı masalları dinledi. Kedisi olduğu ortaya çıkan gizemli Bay Chen. Bayan Morales'in zavallı güllerinden ve Bay Westmoreland'ın sarhoş olup üzerlerine işeyerek onları nasıl mahvettiğinden bahsetmesini dinledi. Bu Bayan Morales'i büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştı.

ama aynı zamanda içeri girerken kıcını da tokatladı. Görünüşe göre güllerine işeyen bir adam dışarıdaymış.

Ayrıca Ashley'nin aşk hayatıyla ilgili her şeyi, kendisini romantik biri olarak tanımlayan Bayan Jackson'dan dinlemiş. "Hiçbirimiz çok fazla lezbiyen tanımıyoruz ama harika insanlardan oluşan geniş bir ağımız var. Ona HEA'sını bulması için yardım etmeliyiz," dedi Lexi'ye. "Ayı hak ediyor."

Lexi başıyla onayladı. "Hak ediyor."

Bayan Jackson uzaklaşırken Ashley kızardı. "Bunu söylemek zorunda değildin."

"Neden?" Lexi sordu. "Bu doğru. Sen ayı hak ediyorsun. Benden ne istiyorsun?"

Kız kardeşi şaşkınlıkla gözlerini kırıpıştırdı. "Buraya taşınman dışında mı? Belki her küçük şey için kavga edeceğimizi biraz daha az varsaymak ve biraz daha fazla gülümsüyor musun?"

Lexi kuru bir sesle, "Bugün bu sınıfta demek istedim," dedi. "Ama bunun üzerinde çalışacağım." "Oh." Ashley gülümsedi. "Özür dilerim. Gerçekten sadece senin varlığına ihtiyacım vardı ve Destek. Boş bir şövale var. Bayan Stonewell bugün gelemedi. Bu yüzden sınıfa katılıp katkıda bulunursanız harika olur."

"Sadece çizim yapmamı mı istiyorsun?"

"Resim dersime katılmanın tanımını bu, evet."

Böylece Lexi, diğerleri gibi Heath'i doğrudan gören tek boş şövaleye doğru yürüdü. Usulca yerine oturdu.

Ashley onun arkasında durdu. "Yüzüne konsantre ol."

Lexi kendini ona bakmaya zorladı. O mavi gri gözler eğlenerek parlıyordu - tabii ki onun pahasına. Bronz tenine bakılırsa, son zamanlarda güneşe çıkmıştı. Bugün tıraş olmamıştı, muhtemelen birkaç gündür de olmamıştı. Olabilirdi

gizliden gizliye ensesini sevdiğine, onu çok seksi bulduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama ne olur ne olmaz diye gözlerini devirdi.

Adam sırttı.

"Hadi, gerçekten konsantre ol," dedi Ashley. "Konsantre oluyormuş gibi yapma. Ve eğer o gözbebeklerini yuvarlamaya devam edersen, düşecekler."

"Daisy böyle derdi."

"Evet, *annem* söylerdi. Şimdi, tüm detayları öğren. Kaşlarını, gözlerini. Gözler ruha açılan pencerelerdir, bilirsin."

Lexi genellikle onun gözlerine bakmamak için elinden geleni yapar, bunun yerine tam aralarına ya da ağzına odaklanırdı. Ama ağzı bir sorundu çünkü gerçekten harika bir ağzı vardı. Onun harika öpüştüğünü zaten biliyordu, lanet olsun ona.

-

Adam ona göz kırptı ve Ashley sıçrayarak göz kırpmasını ters bir bakışla örttü.

Otuz dakika ya da otuz gün sonra, bunu söylemek zordu, Ashley sonunda ellerini çırttı. "Ders bitti, herkese iyi iş çıkardınız."

Heath boynunu kıvırdı, sonra kollarını kaldırıp gerindi ve tek bir vuruşta karnının bir şeridi kot pantolonunun bel bandının üzerinde ortaya çıktı. Sadece bir santimlik gergin, bronzlaşmış karın kasları ve ağzı açlıktan ölüyormuş gibi sulandı. Kendi kendine bunun açlıktan *olduğunu* söyledi. Yemek için.

Ama yalancının tekiydi.

Heath'in bakışları hiç şaşmadan onunkileri buldu. Aralarındaki havanın elektriklenmiş gibi görüldüğü bir an geçti ve sonra Heath doğruca ona doğru ilerlemeye başladı. Adam yaklaştıkça karnında kelebekler uçuşmaya başladı. Onun seksi enerjisinin etkisine ve kendisini gülünç bir şekilde kadın gibi hissettirmesine karşı kendini sabitlemeye çalıştı.

"Hayır," dedi. "Bakmak yok."

Adam gülümsedi. "Oh, bakacağım."

Onun görüşünü engelledi. Son yarım saatini onun yüzünü en ince ayrıntısına kadar ezberleyerek geçirmişti; uzun, koyu kirpikleri, gözlerinin

fark etmişti ve geniş omuzları büyük bir ağırlığı taşıyabilecek gibi görünüyordu. "Senin bu yönünü hiç görmemiştim," diye itiraf etti. "Kadınlarla aran iyiydi, seni nesneleştirdiklerinde bile. Onları isimleriyle tanırdın. Her biriyle tek tek konuşturdun."

"Onlardan hoşlanıyorum," dedi basitçe. "Ve sen de seviyorsun." "Ne?"

"Bu odadaki herkesi büyüledin." Adam daha da yaklaştı ve kadının nabızı hızlandı.

Um . . . "Ne yapıyorsun?"

Adam eğildi ve kız panikledi. Bu odanın ortasında, herkesin görebileceği bir yerde onu öpmek üzere miydi? Ve neden her zaman bu kadar güzel kokuyordu? Bu hiç de adil değildi. Ama sonra adam aralarındaki son santimi de kaydırdı ve kızın gözleri kendi isteğiyle kapandı ve sonra ...

Hiçbir şey olmadı.

Gözlerini açtığı anda onu omzunun üzerinden çizdiği resme bakarken buldu, alt dudağını ısıırıyordu, belli ki kahkahasını tutmaya çalışıyordu. "Sen bir eşek."

"Hiç şüphesiz." Başını eğdi ve çizimi inceledi. "İlginç," dedi sonunda.

Onu tanıdığı on yaşındaki serseriye çizmişti, hem de en iyi ihtimalle kabaca. "Yeteneklerimle dalga mı geçiyorsun?"

Başını başka yöne çevirmedi, sadece başını çevirdi, böylece dudakları konuşurken kulak memesine değdi, tüm vücudunu ürpertti, ne yazık ki mümkün olan en iyi şekilde, pislik. "Seni öpmemi istedin. Yine."

"Öpmedim!"

Ashley endişeli bir ifadeyle onlara baktı ve Lexi sesini alçaltarak dişlerinin arasından konuştu. "Beni tekrar öpmeni istemedim. İlk seferinde hoşuma gitmemişti. Küçük bir parça bile." Tamam, yalancının tekiydi, yalancıydı, pantolonu yanıyordu ama bunu asla itiraf etmeyecekti.

"Yapacak işlerim var, görüşürüz."

Elini tuttu ve ağzını tekrar kulağına götürdü. "Bu arada, seni tekrar öptüğümde, seyircimiz olmayacak ve önce izin isteyeceğim, yani bana istediğinin bu olduğunu söylemen gerekecek. Kelimelerle, Lex."

"Sen-"

"Sonra da bana ne kadar beğendiğini söyleyeceksin." "Birisi kendini çok beğenmiş-"

"Ash acele etmemiz için bize el sallıyor." Ve bununla birlikte, yürüyüp gitti.

Günün birinde ilk o yürüyüp gidecekti! "Ve bundan ne kadar hoşlandığımı sana söylemeyeceğim," diye mırıldandı kendi kendine.

"Neydi o?" diye sordu bayanlardan biri.

"Hiçbir şey. Özür dilerim. Sinir bozucu erkekler hakkında kendi kendime konuşuyordum." "Oh, tatlım, beni başlatma."

Birkaç dakika sonra üçü birlikte binadan çıkarken Ashley'in yüzü gülüyordu. "Çocuklar! Bu çok eğlenceliydi! Geldiğin için çok teşekkür ederim Lexi."

"Tabii ki. Ne zamandır bu işi yapıyorsun?" "Annem öldüğünde ben devraldım."

Yani bir yıldır. Ve Lexi'nin hiçbir fikri yoktu. Onun hatasıydı elbette. Ashley onları birbirine bağlı tutmak için çok çalışmıştı ve Lexi bunun için minnettardı ama bunu kolaylaştırmamıştı. Bilmediği şey ise nedeniydi. *Neden daha fazla çabalamamıştı?*

Çünkü Ashley'nin Daisy'yle geçirdiği zamanı kıskanıyordu, Lexi'nin sahip olmadığı zamanı. Bunun utancı ona bir-iki yumruk gibi çarptı. Annesiyle ilgili hayal kırıklıklarının acısını, bunların hiçbirini hak etmeyen Ashley'den çıkarmıştı. "Çok eğlenceliydi," dedi ve bunda ciddiye.

"Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?"

"Özür dilerim," dedi Lexi. "Sana böyle bir izlenim vermek istememiştim." "Ama yine de doğru. Bir yandan iyi vakit geçirirken bir yandan da buradasın."

"Özür dilerim." Lexi başını salladı. "Sanırım geçmişimle barışmamın zamanı geldi."

Ashley başını salladı, sonra başını salladı. "Neden şimdi?"

Soru geçerliydi. Daha fazlası. Ve Ashley kesinlikle gerçeği hak ediyordu. Ama bunu verebilir miydi? "Sanırım ailemden geriye pek bir şey kalmadığını fark ediyorum. O da sensin."

Ashley bir darbe almış gibi bir adım geri çekildi. "Yani ben neyim, teselli ödülü mü? Başka kimse olmadığı için varsayılan olarak takılıp kaldığın zavallı küçük üvey kardeş mi?"

"Öyle demek istemedim. Senin de hiç kimsen kalmadı. Belki birlikte kimsemiz kalmaz diye düşünmüştüm." Elbette bunu beceremiyordu. O kadar ki Heath bile yüzünü buruşturdu ve muhtemelen onlara biraz mahremiyet sağlamak için birkaç adım uzaklaştı.

Lexi usulca, "Bakın, bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti. "İnsanlara nasıl açılacağımı bilmiyorum. Bu konuda berbatım."

"Gerçekten de öylesin."

Lexi bir hayal kırıklığı sesi çıkardı. "Deniyorum. Ama bilmediğin şeyler var, kimsenin bilmediği şeyler." Heath'in çok yakınında olduğunun acı verici bir şekilde farkında olduğundan, söylemek istediklerini söylemek zor geliyordu ama denemesi gerektiğini biliyordu. "Babam Daisy'den boşandığında çok çabuk hayatına devam etti. İkinci karısı ..." Sertçe yutkundu, bu konuyu daha önce hiç konuşmamıştı. "İyi başladı ama sahte bir iyi olduğu ortaya çıktı. Kızları, benim *diğer* üvey kardeşler daha kötüydü. Onlarda numara yapmak yoktu ve ..." Sertçe yutkundu. "Çirkin. Ama ne zaman üvey kardeşlerime Üvey anneme beni incittiklerini söyledim, o da bunu ilgi çekmek istediğim şeklinde yorumladı. Kendimi çok yalnız hissediyordum. Çok yalnızdım. Ve bu konuda iyiydim."

Ashley acı dolu alçak bir ses çıkardı. "Lexi... Çok özür dilerim."

Lexi başını salladı. "Hayır, asıl üzgün olan benim. O yıllar çoktan geride kaldı ama istediğim zaman bile insanlarla bağ kurma konusunda hâlâ berbatım." Sesi çiğ boğazını aşmak zorundaydı, bu yüzden biraz kalın çıkıyordu. "Elimden gelenin en iyisini yapıyorum Ash, söz veriyorum."

Kız kardeşinin gözleri duygularla parlıyordu, o kadar ki göz temasını sürdürmek zordu, ama Lexi kendini zorladı, kendini o kadar açıkta hissettiğini unutmaya çalışıyordu ki orada çıplak da durabilirdi.

Ashley onun elini tuttu. "Artık buradasın. Önemli olan tek şey bu. Bağlantı kurmaya gelince, sen bu konuda iyi olmayabilirsin ama ben iyiyim." Onun elini sıktı. "Bu iş bizde."

Lexi sert bir kahkaha attı. "Sen öyle diyorsan."

"Öyle diyorum." Durakladı, Lexi bakışlarıyla buluşana kadar bekledi. "Ve ne olursa olsun, sana olanlardan nefret ediyorum. Annem seni ilk sıraya koymalıydı. Bunu yapmadığı için üzgünüm. O mükemmel değildi."

"Ben de öyle." Lexi'nin gülümsemesi acımasızdı. "Ona on yaşındaki gözlüğümden başka bir gözle bakmayı reddettim ve bu yüzden asla rahatlamadım."

Onu uzaklaştırmaktan asla vazgeçmedim. Sen de dahil olmak üzere *herkesi* uzaklaştırdım."

Ashley ona çok gerçek bir gülümseme verdi. "Sanırım açılma ve bağ kurma konusunda tahmin ettiğinden daha iyisin." Heath'in kamyonetinin yolcu kapısını açtı ve arabaya bindi. "Evde görüşürüz."

Lexi Daisy'nin kamyonetine doğru yürüdü ve bitkin bir otomatik pilotta eve doğru sürdü. Direksiyonun arkasından kayarak çıktı ve neredeyse Heath'e çarpıyordu.

Ashley'nin çoktan içeri girmiş olduğunu ve Heath'in de onu beklediğini o zaman fark etti. Konuşamayacak kadar duygusal olduğu için çenesini eğdi ve yanından geçip gitmeye başladı.

Heath nazikçe onun elini tuttu.

"Ne var?" diye sordu.

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Harikayım."

Ağzı buruştu ama gözleri ciddiye. "Ailenizden sonra yaşadıklarınız hakkında hiçbir şey bilmiyordum."

Omuz silkmeye çalıştı. "Artık biliyorsun."

"Evet," dedi sessizce, onun bakışlarını tutarak. "Artık biliyorum."

"Ne düşündüğünü biliyorum ve senin acımanla ilgilenmiyorum."

"Ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrin yok. Ve sana acıyarak bakmıyorum. Yaşadığın onca şeye ve ne kadar güçlü olduğuna hayranlıkla bakıyorum." Sesi boğuk, alçak ve içtendi ve neredeyse onu kıracaktı. "Eğer bunlardan herhangi biri hakkında konuşmak istersen-"

"Bilmiyorum." Bakışlarındaki sıcaklık ve endişeye dayanamayıp, genellikle ona karşı kullandığı alaycı tonu tercih ederek bir adım geri çekildi. Sonra dönüp eve doğru yöneldi.

"Oradaydım."

Bu onu durdurdu. Yavaşça geri döndü.

Daha fazla yaklaşmak için bir hamle yapmadı, sadece çok küçük bir gülümseme verdi ve ellerini ceplerine soktu. "Babam. O ..." Başını iki yana salladı.

Ve kadın biliyordu. O başka bir şey söylemeden biliyordu. Tıpkı gökyüzünün mavi olduğunu bildiği gibi. Ya da muzdan nefret ettiğini. Onun babası tarafından fiziksel tacize uğradığını biliyordu, tıpkı kendisinin üvey kardeşleri tarafından uğradığı gibi.

Muhtemelen çok daha kötüsü, onun bakışlarını tutuş şekline bakılırsa, kendi bakışları da acı dolu anılarla karanlık ve sıkıntılıydı.

"zr dilerim," diye fısıldadı.

Adam başıyla onayladı. "Ben de sana."

Omuzlarının rahat bir hareketle inip kalkmasına izin verdi, artık her şey yolunda gibiydi, ama Heath'in her şeyin yolunda olmadığını bildiğini biliyordu, hem de hiç. Ayrıca, son dolarına kadar bahse girebileceği tek kişinin Heath olduğunu da biliyordu.

Onu hiç kimsenin anlamadığı kadar anlıyordu.

Bölüm 9

Heath önümüzdeki birkaç gün boyunca Lexi'yle yaptığı o konuşmayı istediğinden çok daha fazla düşündü. Ve geceler. . . Neden onun başa çıkma tekniklerini -insanları uzaklaştırmak- fark etmemiş ve şüphelenmemişti? Hâlâ on yaşındaki aptal bir çocukmuş gibi onu kışkırtmak yerine anlayış ve nezaketle ona ulaşmaya çalışmadı?

Çünkü o sana bir şeyler hissettiriyor ve sen de en az onun kadar duygusal olarak bodursun.

Berbat bir bahaneydi ve kendine kızıyordu. Büyükbabasının arka bahçesinin en sol tarafına doğru yürüdü ve Daisy'nin yan bahçesinin manzarasını görebileceği çit çizgisinde durdu. Manzara Lexi'nin jean giymiş tatlı kıcıydı, çünkü kafası Daisy'nin eski kamyonetinin motor bölümüne gömülmüştü.

Kamyondan ve belki de Lexi'den gelen duman havaya karışırken, Lexi sabahın erken saatlerinde havanın maviliğine yemin ediyordu.

Ashley'le birlikte ilk zarfı teslim etmelerinin -ya da en azından bunu denemelerinin- üzerinden tam bir hafta geçmişti. Bugün bir numaralı zarfı teslim edeceklerdi.

İki tane, onları da elinde tutuyordu. Margo'nun zarfı da hâlâ ellerindeydi ve bir noktada kız kardeşler muhtemelen başka bir girişimde bulunacaklardı. Umarım yasal bir girişim olur.

Bugünkü yolculuk kolay olmayacaktı. Kız kardeşler bunun için Mendocino Kasabası'na yaklaşık üç yüz mil gitmek zorundaydı.

beş saat geride. Muhtemelen bir otele para harcamak istemedikleri için bir gece planlamak yerine dönüp yanmaya karar vermişlerdi. Bunu karşılamayı teklif etmişti ve bu işe yaramayınca, bunu üstlenebileceğini söylemişti.

Daisy'nin güvenini sarsmak istemediler. Çünkü kadınların ortak bir yönü varsa o da gururdu.

Yine de reddettiler. Ama en azından bir ilişki konusunda ilerleme kaydediyor gibiydiler. Ashley'nin bu yıl ne kadar yalnız olduğunu gördükten ve şimdi Lexi'yi de biraz tanıdıktan sonra, bunu onlar için çok istiyordu.

Büyükbabası çitin kenarındaki yirmi yıllık plaj sandalyesinde oturuyordu. Daha yeni bir sandalye almayı reddediyordu çünkü "kimse eski güzel günlerdeki gibi bir şey yapmıyordu." Ayrıca tüm komşularının ne yaptığına burnunu sokmaktan vazgeçmeyi de reddediyordu. Öyle bir noktaya gelmişti ki, mahalleden biri bir şey öğrenmek istediğinde yaşlı adama soruyordu.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Heath.

"Hiçbir şeye."

Büyükbabası gülümsedi. "Yalancı."

Heath ona başını salladı ve yürümeye devam ederek Lexi'nin yanındaki kaldırımında durdu. "Hey, komşu."

Lexi sıçrayıp başını çarptı ve biraz daha küfretti. "Sana lanet olası bir zil lazım."

Zarfı arka cebine koydu ve yüzünü avuçladı. Kızgın bir kedi gibi ona tükürürken, üst kısmına iyice bakabilmek için başını aşağı eğdi. "Kan yok." Parmaklarını yavaşça kadının bağlandığı yerde gezdirdi. Hafif bir şişlik. "Sanırım yaşayacaksın."

Adamın elini itti. "Hayatım beni henüz öldürmediyse, kafama aldığım bir darbe kesinlikle öldürmeyecek," diye mırıldandı.

Yaşadığı onca şeyi, ne kadar yalnız olduğunu, ne kadar korumasız olduğunu düşünmek hoşuna gitmiyordu ama bu onun hakkında çok şey açıklıyordu. Onun sertliğini. İçindeki gücü. Saçmalıkları, özellikle de kendi saçmalıklarını görme biçimi. "Bugün benim arabamı al," dedi.

"Gerek yok."

Kamyonetin dumanı tüten motor bölümüne baktı. "Alternatör bir aydır bozulmakla tehdit ediyor. Audi'yi alırsan, sen yokken alternatörü senin için değiştirebilirim."

Ellerini kalçalarına götürdü. "Alternatörü değiştirebilir misin?" diye şüpheyle sordu.

"Pek çok şeyi yapabilirim. Bana inanmıyorsanız, birine para ödemekten çekinmeyin."

Kadın bir süre ona baktı. "Ne yapıyorsun sen?"

Gerçekten mi? Hiçbir fikri yoktu. Hem de hiç. Lexi söz konusu olduğunda, garip bir duygu karmaşası yaşıyordu. O eşit derecede sinir bozucu ve Büyüleyici, sıcak ve soğuk, cehennem gibi seksi ve yine de bir şekilde bu seksilik hakkında ipucu yok, ama daha da kötüsü, vücudu ona bu kadar çekici geldiğini düşündüğü her ne olursa olsun, beyni daha iyi biliyordu.

Kalbi de öyle. Daha önce de bir kadına aşık olmuş ama fena halde yanmıştı. O zamandan beri sadece yüzeysel şeyler yapıyordu. Ve eğer bu onu sığ yapıyorsa, öyle olsun. En azından kalbi güvendedi. Beş yıl önce Lexi'yle paylaştıkları o muhteşem öpücükten sonra neredeyse ıskalamıştı ve bu onu korkutmuştu. Ona aşık olabileceğini biliyordu ama aynı zamanda incinebileceğini de biliyordu. Kendini koruma ve tüm bunlar. Bu yüzden korkup kaçmasına izin verdi. Ve onu bir sonraki görüşünde tesadüfen biriyle çıkıyordu.

Kalbine asla erişemeyecek biri. Çok daha güvenli bir bahis. Lexi o zaman ona ilgi göstermediği için bu konu hakkında fazla düşünmemişti ama şimdi endişeleniyordu.

Onu incitmiş miydi? Eğer öyleyse, bunun için kendinden nefret ediyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı ve bir lastiği tekmeleyerek, sanki bozularak onu kişisel olarak rencide etmiş gibi kamyonu baktı. Yüzündeki ifadenin gülme isteği uyandırmasıyla aynı anda göğsünde bir şeylerin gerildiğini hissettiğinde, kalbinin güvende olmadığını fark etti.

Kadının elini görünce kendi eline aldı ve kanlı parmak eklemlerini inceledi. "Ne oldu?"

"Yağı kontrol ederken
kaydım." "İlk yardım çantam
var-"

"Gerek yok." Kot pantolonundaki kanı sildi ve kamyonu biraz daha kaşlarını çatmak için ondan uzaklaştı.

Evet, boku yemişti, çünkü sert kız olayı onu gerçekten etkiliyordu. Cebinden anahtarlarını çıkarıp havaya kaldırdı ve salladı. "Aracımı alabilirsin. Ya da kamyon tamir edilene kadar erteleyebilirsin. Sanırım bu bir hafta kadar sürebilir." Tam bir pislikti. "*Fazladan* bir hafta ..."

Lexi başını arkaya eğdi ve gökyüzüne baktı. "İlahi bir müdahale mi bekliyorsun?"

"Hayır, bir fırtına çıkmasını ve üzerime yağmur yağmasını bekliyorum, çünkü bugün böyle geçiyor." İçini çekti. "Ashley bu sefer çok heyecanlı ve gitmek için her şeyi hazırladı. Aptal bir kız kardeşler gezisi bile yaptı. çalma listesi."

Sırıttı. "Ah, evet, onun yolculuk çalma listesi."

Lexi'nin gözleri kısıldı. "Neden? Yolculuk listesinin nesi var?" "REO Speedwagon ile başlıyor."

"Hayır."

"Ah, evet. Yetmişli ve seksenli yılların müziğini çok sever. Annenden almış."

Tam o sırada Ashley neredeyse sekerek evden çıktı. "Hadi yapalım şunu!"

"Haberler kötü," diye seslendi Lexi ona. "Kamyon bozuldu."

Ashley'in morali bozuldu. "Ne? Hayır!"

"Seni götürebilirim!" Büyükbaba Gus çitin üzerindeki tüneğinden bağırdı.

Lexi, inleyen Heath'e baktı. "Normalde sadece kuşları izler, ama bugün onun yerine beni delirtmeyi seçti. Seni alamaz. Seni götüremez. 1995'te elimden alındı."

"Elimden almadılar!" Büyükbaba bağırdı. "Sadece yenisini göndermediler. Arada fark var, biliyorsun!"

Heath başını salladı. "Son arabanın kaptanı seninle aynı fikirde değil, yani ..."

"Bah humbug," dedi büyükbabam. "Ama benim daha iyi bir fikrim var. Onları sen al. Bu gece burada ateşli bir randevum var ve sen sadece tarzımı bozacaksın."

"Son kez söylüyorum," dedi Heath, "Maria senin randevun değil. O sadece sana sıcak yemek getiren hoş bir bayan."

"Bu bizim gizli hikâyemiz."

Heath içini çekti ve anahtarlarını bir kez daha Lexi'ye uzattı. Ashley anahtarları kapmaya çalıştığında, Heath onları Lexi'nin ulaşamayacağı kadar yükseğe kaldırdı.

"Hey," dedi Ashley, elleri kalçalarında. "Audi'yi kullanmama neredeyse hiç izin vermiyorsun."

Adamın yüzündeki dehşet ifadesi karşısında Lexi gerçekten de gülümsedi. Ona, ama gülümseme gülümsemedir. "Evet, Heath," diye mırıldandı, muhteşem cadı. "Ashley neden araba kullanamıyor?"

Çok acımasızdı. Buna bayılıyordu. "Daha iyi bir fikir," dedi. "Cole ya da Misty büyükbabama göz kulak olabilirse, arabayı *ben kullanırım*."

"Sen de bizimle gelir misin?" Ashley sordu ve heyecanla bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Yaşasın! Kaybolmayacağız! Ayrıca, Lexi muhtemelen yolculuk şarkı listemi veto edecek, ama sen de gelersen, oyları geçecek."

"Ben üç oy alıyorum," dedi Lexi.

Ashley küstahça baktı. "Neden üç oy alıyorsun?" "İyi bir neden bulacağım, merak etme."

Ashley kocaman sırttı. "Bu çok eğlenceli olacak! Hadi gidelim!" Ve bu sözlerle yan bahçeye yöneldi, Audi'nin park edildiği yere giderken büyükbabasına el salladı.

Lexi Heath'e baktı ve aralarında bir gerginlik oluştu. "Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun," dedi sonunda. "Bir araba kiralayabiliriz ya da bir şey."

"Eğer bir otel odası tutmak istemediysen, araba kiralamak da istemediğini biliyorum. Hadi şu işi bitirelim."

Lexi bir süre kıpırdamadı. Lexi'nin bunun kötü bir fikir olmasının tüm nedenlerini hesapladığını görebiliyordu ki Lexi bunu zaten yapmıştı. Çünkü bu kötü bir fikirdi. Son derece kötü bir fikir. Bugün yapması gereken milyonlarca şey olduğundan bahsetmiyorum bile. Yine de tüm arabayı Lex'in kullanacağını biliyordu ki bu da herkes için çok fazlaydı. Eğer o da giderse, bunu onunla paylaşabilirdi.

Arabasının yanından müzik sesi geliyordu.

REO Speedwagon.

Lexi dehşet içinde ona baktı. "Şaka yapmıyormuşsun." "Etmiyordum."

Misty'yi aradıktan sonra -Cole'un dinleyebilmesi için hoparlöre verdiğinde hikâyesini neşeyle tekrarlatan ve büyükbabasına bakmayı kabul etmeden önce kıcıyla gülen- kendini otoyolda giderken buldu. Ashley ve Lexi gerçek kız kardeşler gibi gülerken o da dayanamamış gibi görüldüğü için "Take It on the Run" şarkısını söylüyordu.

Lexi'nin Ashley'in çelik duvarlarının altından yavaşça kaydığını fark edip etmediği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama gülümsemesinden belki de fark ettiğinden şüpheleniyordu. Her iki durumda da, onun kahkahasını duymak ve yüzündeki o kaygısız gülümsemeyi görmek, Ashley'nin üç yüz millik şarkı listesine katlanmaya değebilirdi.

Bölüm 10

Beş saatten fazla bir süre sonra, Lexi'nin kulakları Ashley'in yolculuk listesinden kanıyordu, Heath arabayı üzerinde yazılı adrese çekerken pencereden dışarı baktı

İki numaralı zarf. Kırsal bir bölgedeydiler, etrafları çiftlikler ve çiftliklerle çevriliydi. Önlerindeki çiftlik evi büyük olmasa da iyi bakılmıştı. Aynı şey etrafındaki araziler için söylenemezdi. Aşırı büyümüş yabancı otlar ılık rüzgârda göz alabildiğine dans ediyordu.

Heath motoru kapattı. "Git yakala onları."

Lexi zarfın üzerindeki isme baktı, sonra Ashley'e döndü. "Bu Judy Tyler'ı tanıyor musun?"

"Tanıyorum."

Lexi onun daha fazlasını söylemesini bekledi ama söylemedi, belli ki Lexi'nin sormasını istiyordu. Güzel. "Başka bir Margo'yla mı karşı karşıyayız?"

"Sanmam," dedi Ashley. "Judy annemin en iyi arkadaşıydı. Birkaç yıl önce erkek kardeşi öldüğünde Sunrise Cove'dan buraya taşındı ve ona kurtarma kedi kolonisini bıraktı."

Lexi gözlerini kırıştırdı. "Kedi kolonisi."

"Yüzlerce kedisi var ve insanlar sürekli daha fazlasını bırakıyor. Annem ona birkaç sokak kedisinden fazlasını getirmiş." Ashley arabadan indi.

Lexi de onu izledi, sonra Heath'in kımıldamadığını fark etti ve pencereye doğru eğildi. "Sen gelmiyor musun?"

"Hayır."

"Başka şekilde ifade edeyim," dedi. "Geliyorsun."

Adam reddetmek için ağzını açtığı anda, kadın onu işaret etti. "Eğer doğru kelimeleri bulamadığım için bir zarf teslimatında daha başarısız olursam

Sen ve o gümüş dilin burada oturup hiçbir şey yapmazken biri Daisy'nin parasını alırsa çok kızarım."

"Her zaman sinirli değil misin?"

Kadın gözlerini kıstı ama o bir şey söyleyemeden adam arabadan indi. Arabada, sinir bozucu bir şekilde, zahmetsizce seksi, rahat bir tavırla, hey, burada görülecek bir şey yok gibi.

Gözlerini devirdi ve Ashley'in peşinden gitti.

Heath arabada kalıp dizüstü bilgisayarıyla Cole'un mutfak tadilatının planları üzerinde çalışacağını düşünmüştü ama onun yerine kendini Daisy'nin en yakın arkadaşının kapısının önünde buldu.

Lexi'nin bugün ona nasıl baktığını suçladı; bu, ne zaman onunla konuşmaya tenezzül etse ağzından çıkan sinirli tonla uyuşmuyordu. Ve arabadan inmesine neden olan şey bu bile değildi. Judy'nin tatlı bakışlarındaki siniri görmezden gelememiş, ucuz bir bavul gibi boyun eğmişti.

Judy altmış yaşlarındaydı, dökümlü bir tül etek ve üzerinde FLUFF YOU, YOU FLUFFING FLUFF yazan bir tişört giymişti. Her kolunun altına bir kedi sıkıştırmıştı. Bir diğeri de boynuna atkısı gibi sarılmıştı. Kapıyı ilk açtığında "Merhaba?" dedi, sonra Ashley'i gördü ve gülümsedi. "Oh, merhaba tatlım." Heath'e göz kırptı. "Sana da selam yakışıklı. İkinizi de görmek çok güzel-" Lexi'ye baktı ve ilk şaşkınlıktan sonra gülümsedi. "Ve seni! Oh, Lexi, seninle hep tanışmak istemişimdir! Annenden senin hakkında çok şey duydum."

Lexi yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen hepsi doğrudur."

Judy güldü. "Eğer bunun yarısı bile doğruysa, sen ve ben çok iyi arkadaş olacağız demektir. Hepiniz burada ne yapıyorsunuz?"

"Senin için bir şeyimiz var," dedi Ashley. "Annemden."

"Gerçekten mi? İçeri gelin, içeri gelin! Ne yazık ki oturmak için fazla zamanım yok, bugün burada bir sürü şey oluyor." Onlara içeri girmelerini işaret etti.

Birkaç düzine kedi mobilyaların, kedi standlarının ve pencere kenarlarının üzerinde çeşitli pozlarda uzanıyordu.

Hepsi oturuyordu. Lexi ve Ashley bir kanepede, Heath kedi tüyleriyle kaplı bir sehpanın üzerinde onlara bakan bir sandalyede, Judy ise büyük bir puf sandalyede. Hemen hepsinin üzerinde en az bir kedi vardı. Heath'inki simsiyahtı ve parlak mavi gözleri vardı. İri adam üç dar daire çizerek döndü ve kucağına oturdu. Bir kalp atışı sonra, mırıltılar yükseldi.

"Bu Pablo," dedi Judy ona. "O aslında bir Daisy kurtarmasıydı. Sen Nasıl olduğunu bilirsiniz, bazen birkaç günlüğüne ortadan kaybolurdu, bu da istenmeyen bir yavru kediye kurtarmak için üç eyalet öteye gittiği anlamına geliyordu. Pablo ve kardeşlerini Nevada'da bir yerden getirmiş. Ben

kardeşlerinin hepsini evlat edinebildi ama ondan ayrılamadı."

Ashley kaşlarını çatıyordu. "Böyle ortadan kaybolduğunda kumar oynamaya gittiğini düşünürdüm."

Judy anlayışla başını salladı. "Bunun kesinlikle doğru olduğu pek çok zaman oldu. Özellikle de başlangıçta, yıllar önce sen ve baban onun hayatına ilk girdiğinizde. Ama ona ve sana aşık olduktan sonra değişmek için çok çalıştı. Elbette bazı aksilikler oldu ve baban o korkunç araba kazasında öldüğünde bu onu neredeyse mahvediyordu. Kaybın için çok üzgünüm, tatlım."

Ashley sessizce, "Teşekkür ederim," dedi. "İkisini de çok özledim."

Heath, Lexi'nin bunu anlamasını ve kız kardeşine empatiyle bakmasını izledi. Hiç kuşkusuz Ashley'in ne hissettiğini tam olarak biliyordu, hiç kimseye ait olmamak, ama aradaki fark Ashley'in kendisini önemli, güvende ve sevilmiş hissettiren ebeveynlerle büyümüş olmasıydı.

Lexi buna hiç sahip olmuş muydu?

Ashley zarfı Judy'ye uzattı.

"Bunun benim için olduğuna emin misin?" Judy sordu. "Bir yıl oldu-" "O böyle istedi. Nedenini bilmiyoruz."

"Muhtemelen hâlâ onu düşündüğümüzden emin olmak için," dedi Judy keder dolu bir gülümsemeyle. "İlgiyi severdi."

Ashley küçük bir kahkaha attı. "Çok doğru."

Judy elindeki mektuba bakıyordu. "Yüksek sesle okuyayım mı?" "Sen bilirsin," dedi Lexi nazikçe.

Judy gülümsedi, Daisy'nin onu düşünmüş olmasından etkilendiği her halinden belliydi ve yüksek sesle okumaya başladı.

Sevgili Judy,

Benim için ne ifade ettiğinizi biliyorsunuz ama benim için gerçekte ne yaptığınızı bildiğinizden emin değilim. Bu kadar çok hayvanın hayatını kurtararak, kendi hayatımı kurtarmam için bana ilham verdin. Bana ne kadar kötü durumda olursa olsun herkesin kurtarılmaya değer olduğunu öğrettin. Ve ikimiz de benim ne kadar dibe vurduğumu biliyoruz. Ama şimdi sizin için bir şey yapma sırası bende. Ve.,

Tatlım, bu senin sosyal hayatınla ilgili. Kurtarılmaya ihtiyacı var. Sana bıraktığım tüm hayvanlar için tek bir kuruş bile almayı hep reddettin, bu yüzden sana küçük bir şey gönderiyorum.

Ekte, yıllar önce Boca Raton'da ziyaret ettiğimiz ve sahibiyle kaçamak yaptığın çıplaklar kampı için iade edilemez ve değiştirilemez bir hediye çeki var,

Yaprak. Kontrol ettim, hala orada. Git ve iğneni ol. Ayrıca kürklü bebekler için bir aylık ev bakıcılığına karşılayacak bir çek de var. Tüylerini kabart, bebeğim! Sen olmaktan asla vazgeçme!

*Sonsuza dek
seninim, Daisy*

Odadakilerin nutku tutulmuştu.

Sonunda Judy nemli gözlerini silip iç çekti. "Tanrım, bunu özledim kadın." Ayağa kalktı. "Teşekkür ederim. Buraya kadar gelip bunu bana verdiğin için çok minnettarım. Bu her şey demek. Daisy'yi onurlandırmak için Yolculuğa çıkmanın bir yolunu bulacağım ama şimdilik doğum yapan üç annem var. Üç! Ve bugün bana yardım edecek kimse yok, bu yüzden-"

"Yardım edebiliriz," dedi Ashley.

Heath neredeyse inliyordu. Ash birinin işine yarayacağını düşünse kendi uzuvlarından birini teklif ederdi.

Judy şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Gerçekten mi?" "Elbette," dedi Ashley.

"Ne olursa."

Lexi yüzünü zorlukla buruşturdu ve Heath kahkahasını bastırmak zorunda kaldı.

"Yüz ifadelerine iç seslerini nasıl kullanacaklarını *gerçekten* öğretmelisin," diye fısıldadı Ashley Lexi'ye.

Judy bunların hiçbirini duymadı, sadece gülümsedi ve "Bu taraftan çocuklar," dedi.

Ve hiçbiri ne olacağını kestiremeden Judy, Lexi'yi doğum sancısı çeken bir anne kediyle birlikte bir odaya, Ashley'i de başka bir odaya yerleştirdi.

Heath'e, "Ve sen," dedi. "Sen benimlesin."

Onu dışarı çıkardı. Bir ahır ve her birinde bir barınak bulunan bir sürü hayvan ağılı vardı. Ağılardan birinin altındaki kocaman bir ineğin önünde durdu.

gölgeye sığır. "Bu Caraid. Gal dilinde 'arkadaş' demek." "Moooooooooooooooooooooooooooo."

Gözlerini Caraid'e dikti. "Bir kediye benzemediğini ya da sesinin bir kediye benzemediğini fark etmeden edemiyorum."

Judy sırtıttı. "Anlayışlı. Ve komik de. Eminim kadınlar sana akın ediyordur. Sende gerçekten de sevimli bir inek havası var."

"Sevimli inek" kısmında yüzünü buruşturdu ama gözlerini dördüzlere hamile gibi görünen inekten ayırmadı. Kabarıklığı ve sevimli yüzü de hesaba katılırsa bir Highland ineği idi.

Judy kapıyı açtı ve onu içeri itti. O daha tek kelime edemedi Judy kapıyı arkasından kapattı.

"Bu konuda pek tecrübem yok," diye uyardı.

Judy onun endişesini elinin tersiyle itti. "Onu kontrol etmek için bir veteriner gelecek. Tek yapman gereken onu sevmek ve onunla konuşmak. Bunu daha önce de yapmıştı. Sadece kendini kedilerden biri, *benim* kedilerimden biri sanıyor ve ne olduğunu anlamıyor. Ev hayvanı olmak için biraz büyük. Çok fazla sevgi ve ilgi istiyor ve bunu alamadığında da-"

"Moouoooooooooooooooooooo."

"Öyle mi," dedi Judy gülerek. "Asıl iş başlamadan çok önce sizi kontrol etmek için geri döneceğim, merak etmeyin."

"Bekle." Paniğin omurgasını yalayıp geçtiğini hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. "Bu kötü bir fikir-"

Ama o gitmişti.

Tamam o zaman. Caraid'e baktı.

O da ona baktı. "Moouoooooooooooo."

Acı çekiyor muydu? Sonra bunun ne kadar saçma olduğunu fark etti. Bir bebeği oluyordu; tabii ki acı çekiyordu. Yaklaşarak ona dikkatle baktı. Judy daha önce birini çiğneyip çiğnemediğini söylememişti ama Caraid'in yumuşak kahverengi gözleri onu daha yakına çağırıyor gibiydi. Bir eliyle sırtını okşadığında, Judy daha fazlası için onu itti ve neredeyse onu kışının üstüne devirecekti. Adamdan kaba bir kahkaha kaçtı. "Bunun yardımı oldu mu?"

"Moouooooo."

Bir kasılmanın başladığını anlayabiliyordu çünkü kadının tüm karnı gerilmiş ve huzursuzca kıpırdanmaya başlamıştı. Onu rahatlatıyor gibi görüldüğü için her kasılmada ellerini yanlarına sürtmeye başladı. Ve sonra, tam Caraid'in kasılmaları durmaksızın devam edip onu nefes nefese ve ter içinde bırakırken, Judy yeniden ortaya çıktı.

"Oh iyi," dedi büyük bir rahatlamayla. "Sanırım yaklaşıyor." Judy gülümseyerek, "Yaklaştı ve bitti," dedi.

Heath dönüp baktı ve Caraid'in baldırının tamamen dışarıda olduğunu gördü. "Ne yapacağız?" diye fısıldadı, dehşete düşmüştü.

"Onu aldı. Veterinerim ikisini de kontrol etmek için yolda."

Heath'in omzuna vurdu. "Seni istediğim zaman çiftlik işçisi olarak işe alırım."

"Bunu aklımda tutacağım." Judy onu eve geri götürürken güneşin batmakta olduğunu görünce şaşırdı.

Ashley ve Lexi'yi oturma odasında, her birinin kucağında bir kedi, çaylarını yudumlarken buldu. Hiçbirinin üstü başı onunki gibi Tanrı bilir neyle kaplıydı.

Lexi saçını işaret etti. "Sende küçük bir şey var..."

Saçından, düşünmek istemediği yapışkan şeylerle kaplı birkaç saman parçası çıkardı.

"Bugün bizi ağırladığınız için teşekkürler," dedi Ashley Judy'ye. "Yavru kediler annelerinden ayrılacak kadar büyüdüklerinde kesinlikle geri geleceğim. Birini evlat edinmek için sabırsızlanıyorum."

"Annen buna bayılırdı." Heath'e baktı. "Peki ya sen, kovboy? Bir buzağı evlat edinmek ister misin?"

"Bu sefer olmaz."

Sırıttı, sonra hepsi kapıya yönelince şaşırılmış gibi baktı. "Sanırım hiçbiriniz son birkaç saatteki haberleri görmediniz?"

Birbirlerine baktılar ve başlarını salladılar. "Neden?" Lexi sordu. "Sis Zirve'ye doğru ilerledi ve yirmi arabalık bir kazaya neden oldu. Yirmi araba birbirine girdi.

Seksen her iki yönde de kapalı ve sabaha kadar bu şekilde kalacağı tahmin ediliyor."

Kahretsin.

"Tavsiye edebileceğiniz bir otel var mı?" Lexi sordu.

"Tatlım, en yakını eski püskü bir motel ve o da yanlış yönde elli mil uzakta. Ayrıca, tarlalarımda daha az böcek var. Bu yataklar. Burada kalabilirsin." Cep telefonu çaldı. "Bana bir dakika izin verin."

Kadın odadan çıktığında Lexi tek bir kelime söyledi. "Hayır."

"Ama yavru kedilerle uyuyabiliriz!" Ashley haykırdı. "Judy yaptığı şey için bir azize." Heath'e baktı. "Bana senin -"

"Sevimli bir inek," diye mırıldandı. "Evet, biliyorum, bana da söyledi."

Lexi homurdandı ama Ashley başını salladı. "Ben de kararlı diyecektim, yetenekli ve güvenilir, ama sevimli inek de işe yarar."

Koltuğunda daha da alçaldı.

"En azından seksi demedi," dedi Ashley. "Seksi inekler şu anda moda."

Bu onu daha iyi hissettirmedi.

Lexi, "Bahse girerim onu yakalayan inek kısmıdır," dedi.

Onun acısından zevk aldığı gözünden kaçmamıştı.

"Ama inek kısmı doğru olan kısım," dedi Ashley.

Lexi buna gerçekten güldü ve ona döndü, onun pahasına olsa bile yüzündeki gülümsemeden zevk almaktan kendini alamadı. "Dur tahmin edeyim," dedi. "Senin daha iyi bir tanımın var."

"Oh, birkaç tane var."

"Ve?"

Gülümsemesi bir kediye dönüştü ama cevap veremeden Judy kolları dolu olarak odaya geri döndü. "Müzik festivali günlerimden kalma iki kişilik bir çadırım ve birkaç uyku tulumum var. Ayrıca bir de kanepe var. İstedğin gibi paylaşabilirsin."

Ashley ellerini çenesinin altında birleştirdi ve yalvarırcasına Lexi ile Heath'e baktı. "Kamp yapmak! Kamp yapmaya bayılırım! Kalıyoruz, değil mi?"

Heath, bu çılgınlığa bir an önce son vereceğinden emin bir şekilde Lexi'ye baktı. Yola çıkmaları, gidebildikleri kadar uzağa gitmeleri ve Zirve'nin dibinde bir otel bulma şanslarını denemeleri konusunda onunla hemfikirdi. Her birinin kendi odasına yerleştiği bir otel.

Çok yakın bir yerde bir çadırı ya da bir kanepeyi paylaşmayacaklardı.

Ama Lexi sadece Ashley'e bakıyordu, yüzünde daha önce hiç görmediği bir ifade vardı; yumuşak ve ... *özlem* dolu. Korku da var mıydı? Kesinlikle vardı. Ama Ashley açıkça kalmak istiyordu ve aynı şekilde Lexi de onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Ve hiçbir yere gitmeyeceklerini biliyordu.

Ashley kollarını Lexi'ye doladı ve ona sıkıca sarıldı. Lexi bir süre hareketsiz kaldı, sonra kollarını kaldırdı ve Ashley'in sırtını beceriksizce sıvazladı. "Yani, bu sadece uyku. Sana araba falan vermedim ya."

"Hayır, bu bir arabadan daha iyi!"

Lexi başını salladı ama yüzünde bir gülümseme belirdi. "Daha çok dışarı çıkmalısın."

Heath, Daisy'nin ölümünden beri Ashley'in hiçbir şey için bu kadar heyecanlandığını görmemişken, kalmasını veto edecek cesareti kendinde bulamadı. Lexi'nin ortaya çıktığı zaman hariç, ama Ashley bir süredir keyifsizdi. Binlerce kediyle bir gece kalma düşüncesi -birinin keskin bir ağzı ve daha keskin bal-kahverengi gözleri vardı ve onun istediğinden çok daha fazlasını görüyordu- gecenin karanlığında çılglık atarak kaçmak istemesine neden olsa bile bunu ondan almayacaktı.

"Senin için banyoya bir şeyler bıraktım," dedi Judy. "Ekstra havlular ve yıllar boyunca diğer misafirlerden kalan bir yığın yedek kıyafet. Keyfinize bakın. Çadırı ve arka tarafta yıldızların altında kamp yapmayı öneririm. Çok güzel ve sıcak bir gece olacak."

Üçü birlikte dışarı çıktılar ve arazinin kenarındaki, içinden dere akan küçük bir çayıra bakan yabani çimenlikte karar kıldılar. Heath bir muşamba serdi ve çadırı bir araya getirmeye başladı, Lexi onun yanında dizlerinin üzerine çöküp yardım ettiğinde şaşkınlıkla baktı.

"Ne?" diye mırıldandı Heath ona bakarken. "Ben de becerikliyimdir."

Ve yardımsever. Lexi'nin umursamadığını anlamaya başlamıştı. Hayır, tam tersiydi. Onu rahat ettirecek olandan çok daha fazlasını önemsiyordu.

İşleri bittiğinde hepsi çadıra baktı, hayal ettiğinden daha küçüktü. Yine de, Cole'la birlikte öfkeli evlerinden -yani sarhoş babalarından- kaçıp ormanın derinliklerine kamp kurmaya cesaret edebildikleri uzun zaman önceki geceleri hatırladı.

O zamanlar hayat çok zor gelmişti.

Ama hiçbir fikirleri yoktu, gerçekten. Çünkü hayatın zor, gerçekten zor olması sonradan gelmişti.

İçeriye incelemeleri için onlara büyük bir jest yaptı.

Ashley arka arkaya üç kez hapşırdı. "Ruh-roh. Sanırım yabani otlara alerjim var."

Lexi kollarını kavuşturdu. "Gerçekten mi?"

"Evet, ve ..." Ashley ellerini kalbinin üzerinde birleştirdi. "Tamam, gerçek şu ki yavru kedilerle yatmak istiyorum. Kanepede yatmamın bir sakıncası yok, değil mi?"

Lexi ağzını açtı ama Ashley aceleyle devam etti. "Bu gece destansı olacak! Ve bunu ne daha iyi yapar biliyor musunuz? Grup kucaklaşması."

Lexi, "Ben yalancılara sarılmam," dedi ama Ashley sadece güldü ve Heath'le birlikte onu da sıkıca kendine çekti.

Lexi'nin ona karşı hissettiği duyguya tamamen hazırlıksızdı. Ashley ani alerjilere yakalandıysa, kesinlikle çok daha kötü bir şeye yakalanmıştı - duygulara. Ne yapacağına dair hiçbir fikri olmayan duygular, çünkü Lexi'nin bunlara açık olmayacağını biliyordu.

Peki ya o? Onlara açık mıydı?

Kabul etmek istediğinden daha fazla.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Ashley, ikisini de yanaklarından öperek. "Bunu benim için yaptığınız için teşekkür ederim. Çok eğlenceli olacak."

"Eğlenceli," diye tekrarladı Lexi zoraki bir gülümsemeyle.

O kadar saçmalıyordu ki neredeyse gülecekti, ama bunu kız kardeşi için yapıyordu, çok çabalıyordu ve bu onun içinde başka bir duyguya yol açtı. Gurur. Ama ona birazcık takılmadan da edemedi. Ashley'nin başının üzerinden "*Eğlenceli mi?*" diye mırıldandı.

Ashley ona ters ters baktı ve çadırın içine girip iki pencerenin fermuarını açarak biraz hava almasını sağlarken sırtımsına neden oldu, çünkü çadırda hafif bir yaz festivali kokusu vardı.

Çadırdan çıktığında Lexi orada tek başına duruyordu ve onun kışına baktığından oldukça emindi. "Kışma bakıyordun."

"Tabii ki bakmıyordum. Bu cinsiyetçi ve kaba bir davranış olurdu."

"Uh-huh. Daha uzun süre bakabilmen için içeri girip sonra tekrar çıkayım mı?"

"Tam bir pisliksin." "Ya da ... kışımı *seviyorsun*."

Gözlerini devirdi. "O koca kafayla kapılardan nasıl geçebiliyorsun?"

Güldü. "İdare ediyorum. Peki, açık havada olmaya hazır mısınız?"

"Ben açık hava insanı değilim. Ben ..." Elini salladı, belli ki doğru kelimeyi arıyordu. "Dışarıdayım. Çadırda uyumak ister miyim? Kesinlikle hayır. Eve, gerçek bir yatağa gitmeden önce muhteşem gece gökyüzüne bakmak ister miyim?"

Elbette. Buz gibi bir dereye yıkanmak? Hayır, teşekkürler. Ama lokum kızartmak? Evet, lütfen."

"Belki Judy'de lokum vardır."

Tedirgin bir şekilde etrafına bakındı. "Sence ayıları da var mıdır?"

Açık araziye, yeşil çayırlara, gürül gürül akan dereye, gökyüzüne doğru yükselen çamlara baktı; bunların hepsi, muhtemelen ayılar, dağ aslanları, vaşaklar, geyikler, çakallar da dahil olmak üzere çok sayıda vahşi hayvan için mağaralar barındıran uzaktaki kayalık tepelerle çerçevelenmişti. . . "Sanırım burada pek çok şey var."

Alt dudağını ısırıldı. "İnsanları yiyen şeyler mi?"

"Tadına göre değişir."

Kadın onu itti ve adam ona sırtıttı. Ama kadın eve geri dönmek için önünden geçtiğinde, sırtışının solmasına izin verdi. İnsanları kendinden uzak tutmak için, artık çalıştığından bile emin olmadığı kalbini korumak için, uzun bir süre boyunca rahat bir görüntü çizmişti. O kadar uzun süre ki, bunu bırakabileceğinden bile emin değildi. İsteddiği zaman bile. Bunu düşünmeyeli uzun zaman olmuştu ama şimdi düşünüyordu. Düşünüyordu.

Özellikle de şimdi onu tanımaya başladığına göre, kendi zırhındaki çatlakları görebiliyordu. Onun gerçek yüzündeki çatlaklar ve bakışlar, karşılığında onun da kendisinin gerçek yüzünü görmesini istemesine neden oluyordu.

Görünüşe göre fark ettiğinden çok daha fazla ortak noktaları vardı ve bunun iyi bir şey olduğundan emin değildi.

Üçü sırayla o kadar küçük bir banyoda duş alıyordu ki Dirsekleri duvara çarpıp duruyordu. En sona kaldı, bu da buz gibi olmadan önce altmış saniye sıcak su içip sopranoya dönüşeceği anlamına geliyordu. İtmek

Duş perdesini kenara çekip küvetten çıktığında, kurulandığı sırada kendisine bakan ve onu yargılayan en az *beş* kediye neredeyse takılıp düşüyordu.

Lexi, Judy'nin akşam yemeği için bir yığın ızgara peynirli sandviç yapmasına yardım etmişti. Judy bir tane de kendisi için aldı ve onlara doğru salladı. "Evet, çocuklar, biraz uzaklaşıp Daisy'nin hediyesini nasıl kullanabileceğimi konuşmak için arkadaşlarımla buluşmaya gidiyorum. Hepiniz uslu durun. Benim yapmayacağım bir şey yapmayın!"

Ve sonra gitmişti.

Ashley sandviçini bitirdi, sonra ayağa kalkıp gerindi ve genişçe esnedi. "Çok yorgunum. Kanepeye uzanıp biraz uyuyacağım. İyi geceler."

"Çadırda uyumak istemediğine emin misin?" Lexi sordu. "Ve yapılacaklar listemin en önemli maddesi olan bir koloniyle uyumayı kedi yavruları?"

"Hı-hı," dedi Lexi kuru bir sesle. "Ölmeden önce yapılacaklar listesindeki en önemli şeyin Margot Robbie ile yatmak olduğunu sanıyordum."

"Yavru kediler ve Margot ilk sırada." Ash gülümsedi. "Siz ikinize iyi eğlenceler."

Ve sonra gitmişti.

Lexi kıpırdamadan durdu, yüzü ciddiydi. Endişeliydi. Denemeden de onu sinirlendirebileceğini biliyordu, bunu her zaman sadece onun canlanmasını izlemek için yapardı. Ama artık amacı onu kızdırmak değildi. Hayır, tamamen başka bir şey istiyordu ve kendisini gerçekten görmesini istiyorsa ona farklı, daha yumuşak bir şekilde yaklaşması gerektiğini anlayacak kadar akıllıydı.

Ve bunu istiyordu da.

Ne kadar kötü bir fikir olduğu ortaya çıksa da.

Lexi hâlâ Ashley'in ortadan kaybolduğu kapı aralığını izliyordu. "Onun neyin peşinde olduğunun farkındasın, değil mi?" diye sordu.

Başını salladı. "Klasik

Ashley." "Sana daha önce de tuzak kurdu mu?"

Heath sandviç yapmak için kullandığı tavayı yıkadı. "Çöpçatanlık 101 konusunda diploması olduğunu sanıyor."

"Bunu ona söylemekten nefret ediyorum ama planı her neyse, seksi caziben ve öldürücü gülümsemele birleşse bile, bende işe yaramayacak."

Kaşlarını kaldırdı. "Seksi bir cazibem ve öldürücü bir gülümsemem olduğunu mu düşünüyorsun?" "*Herkes* böyle düşünüyor, sen de dahil."

Gülümsemesine baktı ve onu işaret etti. "Ama ikisi de benim üzerimde işe yaramayacak." Ve bununla birlikte uyku tulumlarından birini kaptı ve kendini arka kapıdan dışarı attı.

Bölüm 11

Bu sıcak Haziran gecesinde alacakaranlığın sonsuza dek sürecekmış gibi görünmesine şükreden Lexi, telefonunun şarjını el feneriyle harcamadı. En azından çadıra yaklaşıp sağ tarafındaki ağaçlarda yumuşak bir hışırtı duyana kadar. O bir an dondu, sonra uygulamaya bastı, ancak ışık huzmesi mor gökyüzünü kesmedi.

Bir esinti yüzünü okşadı ve rahatladı. "Sadece ağaçların arasında dans eden rüzgâr," dedi yüksek sesle, duyma menzilindeki herhangi bir vahşi hayvanın, sesinin çıktığı kadar acı bir tadı olabileceğine karar vermesini istiyordu.

Çadıra sürünerek girdi, topuklarının üzerine oturdu ve Judy'nin banyosu kadar küçük alana baktı.

Belki daha küçüktü.

Ve Heath'le birlikte paylaşacaklardı. O sabah Heath'in bu geziye geleceğini fark ettiğinde, onun varlığının gerekli olmadığını savunmak istemişti. Ama bir yanı, sinir bozucu bir yanı, onun burada onlar için bulunacağı düşüncesiyle yatışmış ve sakinleşmişti.

Gah. Duyguları ona kamçı etkisi yapıyordu.

Birdenbire hiç ses olmadığını fark etti. Araba yok, siren yok, şehir gürültüsü yok. Hiçbir şey yoktu. Biraz tedirgin bir şekilde bir kez daha telefonunu çıkardı ve bir şeyler izlemek için yeterli servisin olduğunu görmek hoş bir sürpriz oldu. Aşk-nefret ilişkisi yaşadığı bir dizi olan *Bake Wars*'u seçti. Aşk, Çünkü yarışan fırıncıları yargılamak gibi garip bir takıntısı vardı. Nefret ediyordu, çünkü yıllardır programı izlemesine rağmen fırıncılık konusunda berbatı.

On dakika sonra uyku tulumuna uzanmış, ekrana bakıyordu. "Ne yapıyorsun? Cevizleri öylece fırının içine daldıramazsın.

temperlenmiş ikolata. Üstüne dikkatlice gezdirmelisiniz ki Paris kafe tarzı kahve ganajının karakteristik sallantısını elde edin!"

Çadırın hemen dışında kısa bir kahkaha duydu. Sakin enerji ona tam olarak kim olduğunu söylüyordu, ama kalbi yine de göğsünün içinde sıçradı. "Şifre gerekli," diye seslendi.

Heath'in fermuarlı çadırın diğer tarafındaki gölgesi onu bir metre boyunda ve bir dağ kadar geniş gösteriyordu. "Gerçekten bir gösteriyi Orada mı?"

"Hayır, üzgünüm, şifre bu değil."

"Kız kardeşin perdelerden dışarı bakıyor, beni içeri alıp almayacağını görmek için casusluk yapıyor."

"O da değil."

Gölgeli duruşu -ayaklarını açmış, ellerini kalçalarına koymuş, başını eğmiş- sinirli olduğunu gösteriyordu. Güzel. Onun lanet kulübüne katılabilirdi. *Birbirlerini öldürmeden bu küçük çadırı nasıl paylaşacaklardı?*

"Tatlı getirdim," dedi.

"Ding, ding, ding, bir kazananımız var."

Kısık bir kahkaha atarak çömeldi ve fermuara uzandı ama durdu. "Üstünü mü değiştiriyorsun? . değiştiriyor musun?" diye sordu.

"Denedim ama asla olmuyor."

Bu onun kısa bir kıkırdamasına daha neden oldu ama adam hâlâ kıpırdamadı. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, her zamanki kuru zekâsının ya da alaycılığının zerresi olmadan sessizce konuştu. "Sorun değil Lex. Burada uyuyabilirim."

Onu görememesine rağmen başını salladı. Kesinlikle en güvenli yol buydu ve adam ayağa kalkıp uzaklaşırken sessizce onu izledi. Ama sonra ayıları, çakalları, dağ aslanlarını hatırladı ve yüzünü buruşturdu. "Heath!"

Gölgesi yeniden ortaya çıktı, hiçbir şey söylemedi.

Şimdi dizlerinin üzerinde, şovu durakladı ve unutuldu, nefesini tuttu, Ne yaptığını sandığını anlamaya çalıştı. "Seni yemelerini istemiyorum. Yani, büyük bir karmaşa olur."

Çadırın fermuarı yavaşça yükseldi ve işte oradaydı, yere çökmüş, ayaklarının üzerinde dengede duruyor, kapüşonlu bakışları onunkileri esir alıyordu. Ne zaman bu pozu vermeye çalışsa, düşme eğilimi gösterirdi. Heath düşmedi. Son derece rahat görünüyordu ve ... lanet olsun. Sonuna kadar seksi.

Bakışlarını telefon ekranında hâlâ duraklatılmış olan programa kaydırıldı.
"Yemek pişirir misin?"

"Sadece bir mutfak yakıp kül etmek istersem."

Adam homurdandı ve kadın gözlerini devirdi. "Acele et, böcekleri içeri alıyorsun."

Aslında acele etmedi. Bunun yerine hareketsiz kaldı. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Sanırım bugünlerde neredeyse hiçbir şeyden rahatsız olmadığımı söylemek doğru olur."
Gülümsemedi. Sadece evden getirdiği uyku tulumunu eline aldı.

"Kal," diye fısıldadı.

Adamın gözleri onunkileri tuttu. "Emin misin?"

"Yani... Bazı kurallarım var." Yarı yarıya onun sırtmasını ya da şaka yapmasını bekliyordu.

O sadece başını salladı. "Kendini rahat ve güvende hissetmen için ne gerekiyorsa."

Bu onun haklılığındaki nişastanın bir kısmını aldı. Kendisini nadiren de olsa gerçekten güvende hissettiğini nereden biliyordu? "Önce ..." Ona, onlar için bırakılan malzemelerden aldığı ve çoktan kullandığı böcek spreyini fırlattı.

"Ayı spreyin olmamasına şaşırdım."

"Oh, o da var," dedi. "Judy neyse ki iyi hazırlanmış."

İkincisi, sadece bir yastık var, bu yüzden onun için parmak güreşi

yapmamız gerekecek." Dudakları kıpırdadı. "Yastığı alabilirsin Lex."

Ne zaman onun adını o alçak ses tonuyla kısaltsa, her seferinde erirdi - bu duygunun peşinden gitmeye hiç niyeti olmasa bile.

Asla.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu.

Soru onu hazırlıksız yakalamıştı. Onunla alay etmiyordu, hatta dalga bile geçmiyordu. Kurallar hayatının önemli bir parçasıydı. Kurallar aklını başında tutuyordu. Ama gerçek şu ki, onları yapmaktan ve kendisi için iyi olabilecek şeylerden onu alıkoymalarına izin vermekten çok yorulmuştu.

Heath'in onun için iyi olacağından değil. O kadar saf değildi. Ama belki de bazen rahatlığının dışına çıkması gerekiyordu.

ve her şeyi oluruna bıraktı. "Şimdi olmaz," dedi sonunda.

Adam başını salladı. "Eğer bu değişirse, söylemen yeterli."

Kontrol. Tüm kontrolü ona veriyordu ve kadın bunu onun bilebileceğinden çok daha fazla takdir ediyordu. Başını sallayan adama karşılık vererek geri çekildi ve onun içeri girmesi için yer açtı. "Şimdi acele et."

"Bu benim için gerçekten bir endişe mi, yoksa yenilirim vücut ısıyı paylaşamayacağımdan mı endişeleniyorsun?"

Gözlerini öyle bir devirdi ki, kendi beynini gördü.

Heath kıkırdarak içeri girdi ve birden çadır daha da küçük geldi. Birbirimize çarpmadan hareket edemeyecektik, bu da işleri en hafif deyişle ilginç kılacaktı.

Etrafına bakındı, sonra uyku tulumunu açtı. "Burası dar olacak."

Son derece.

Ona baktı ve başını hafifçe eğdi, açıkça onun süregelen gerginliğini anlıyordu. "Ciddiyim. Sen söyle, ben gideyim. Orada iyi olacağım."

Kadın başını salladı. "Kalmanı istiyorum." Gerçek hikaye.

"Tamam, ama bilmelisin ki ben küçük kaşık olmayı severim."

Adam ayakkabılarını tekmeleyip o nefis vücudunu sırt üstü uzanabildiği kadar uzatırken, uzun bacakları dizlerinden bükülerek sığmaya çalışırken kıs kıs güldü. Her zamanki gibi rahat bir şekilde ellerini başının arkasında birleştirdi ve

üstlerindeki brandada açılan makul büyüklükteki delikten gece gökyüzüne baktı. "Umarım yağmur yağmaz."

"Uyku tulumunu köşeden köşeye geçecek şekilde ayarlamak ister misin?" diye sordu. "Bu sana daha fazla bacak boşluğu sağlar."

"Ah, benim için endişeleniyorsun."

"Gecenin bir yarısı bacağına kramp girecek ve beni uyandıracaksın diye korkuyorum."

Memnun bir kahkaha attı. Gülümsemesi saf kötü çocuktu. "Yalancı."

"Sadece ... kendi tarafında kal."

"Elbette."

Kadın uyku tulumunun içine girmişti ama adam hâlâ onunkinin üstündeydi. "Üşümeyecek misin?"

"Hayır. Sıcaktan koşarım."

Şaka yapmıyorum. Beyninde uçuşan düşüncelerden ürperdi, hayatta kalmakla hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyi ona bir ağaç gibi tırmanacak kadar yaklaşmak. Ya da daha iyisi, ona bir at gibi binmek.

Ve onu öpmek. Tekrar öpmek. Çünkü ... ve bu yeni bir haber değildi ... onun kötü öpüştüğü hakkında ne söylemiş olursa olsun, o gezegendeki en iyi öpüşen kişiydi.

Adam yumuşak bir kahkaha attı ve kızın bakışları onunkilere kaydı; kız, adamın onun kirli zihnini okuyup okuyamadığını merak ederek dehşete kapıldı. "Ne?"

Hâlâ gülümseyerek başını salladı.

"Söyle bana."

"Ne kadar etkileyici olduğun hakkında bir fikrin var mı?" "Değilim."

"Hey, bu bir hakaret değildi. Hoşuma gitti." Adam onun bakışlarıyla karşılaştı, sesi alaycı bir tonda mırıldandı: "Beni istiyorsun. Beni çok istiyorsun."

Midesi beklentiyle altüst oldu ve elindeki tek yastığı ona fırlatarak suratına çiviledi. "İstiyorsun!"

Yastığı başının altına kaydırıldı. "İstiyorum."

Bu onu susturdu, çünkü artık bakışlarında alaycı bir şey yoktu, sadece zorlukla yatırılmış bir ateş vardı, yakıcı ve doğrudan. Beyaz ateşi tutuşturan türden.

derinlerde alevler. Bununla yüzleşmekten korktuğu için gözlerini kapadı ve sakinleşiyormuş gibi yaptı. Numara yapıyordu, çünkü kalp atışları kulaklarında gümür gümür atıyordu. Düşünceleri de aynı şekilde. Birkaç dakika boyunca dönüp durdu ama bir türlü rahat edemedi.

Sessizce yastığı tekrar ona doğru itti. Minnetle başının altına sıkıştırdı. Birkaç dakika sonra, "Seninle ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok" diye fısıldadı.

Adamın yanıt vermesi de bir o kadar uzun sürdü. "Eğer bir yolunu bulursan, bana haber ver."

Bunun ne kadar çekici olduğunu bilse şok olur muydu? Bu çılgın çekime teslim olmak? Çekici ve ... dehşet verici. Cırcır böceklerinin ve bir baykuşun ötüşünü duyabiliyordu. Ve bu kez rüzgâr olduğunu düşünmediği bir tür hışırtı. Belki bir çakal. Belki de bir grup çakal.

"Nefes al Lex."

Biraz hava emdi ve yüzünü ona dönmek için yan döndü. Adam zaten ona dönüktü ve birden aslında ne kadar yakın olduklarını fark etti. Aralarındaki mesafe birdenbire ne kadar samimi gelmişti.

"Titriyorsun," diye mırıldandı ve uyku tulumunun fermuarını onun için çekti. "Ve hâlâ nefesini tutuyorsun."

Kahretsin.

Burnundan sabit ama derin bir nefes aldı ve sonra yavaşça ağzından verdi. Sonra tekrar.

Kalbi yavaşlayana ve omuzları kulaklarından aşağı inene kadar kendini bu ritmi taklit ederken buldu. Adam sessiz ve sakin bir şekilde devam etti, kızın kendini toparlamasını beklerken hiçbir sabırsızlık belirtisi göstermedi, alaycı bir tavır takınmadı. Sessiz dikkati onu tedirgin ediyordu, çünkü rahat hissettiriyordu. Rahat. Gülümsemek ya da olduğundan başka bir şeymiş gibi davranmak için üzerinde baskı hissetmiyordu -aykırı ve belki biraz da kızgın.

Tamam, kızgın değildi. Ona bu kadar yakınken, onun yakınlığından ve bu yakınlığın ona hissetmek istemediği şeyleri hissettirmesinden heyecan duyarken değil.

Hayır, bu bir yalandı. Hissetmek *istiyordu*. Onu hissetmek istiyordu. Hem de çok fazla.

"Biliyorsun," dedi usulca, sanki far ışığındaki bir geyikle konuşuyormuş gibi - ki kesinlikle öyleydi. "Aramızdaki bu şeyi ya görmezden gelebiliriz ya da bunun hakkında konuşabiliriz, belki nereye gittiğini bile görebiliriz."

"Hiçbir şey yok." Bunu çok hızlı söylemişti, adamın ağzından geçen neredeyse gülümsemeden bunu yaptığını anladı. "Ve bir şey olsaydı bile... tüm kanıtlar bunun kötü bir fikir olduğunu gösteriyor."

Başını salladı. "Beni çekici bulmadığın için mi? Ya da zarflar teslim edilir edilmez gideceğin için mi? Ya da belki ... belki korkuyorsun."

Kadın adamın ağzına baktı ve alt dudağını ısırdı. "Bu iki yönlü bir cevap."

Gözleri görmeye alıştığı mizahla parladı. "Anlat." "Zarflar teslim edildiğinde gidiyorum, ama bu

Burada oyna, çünkü ben zaten uzun vadede berbat bir bahisçiyim."

"Uzun vadede berbat bir bahis olduğun konusunda hemfikir değiliz," dedi. "Başka ne var?"

"Seni çekici bulmama konusunda . . ." Ona alaycı bir bakış attı. "Evinizde aynalar var, değil mi?"

Adam değişiklik olsun diye gözlerini devirdi. "Yani üç numaralı seçeneğe geldik. Korkuyorsun."

Kahretsin. "Belki." Tekrar sırt üstü uzandı. "Bunu daha önce denemiştik. Seni öpmüştüm. Sen . . . dehşete kapılmıştın."

"Dehşete kapılmadım." Derin bir nefes aldı. "Belki ... belki de senin kadar korkmuştum."

Kalbi hızla çarpmaya başladı. "Buraya bir daha geldiğimde biriyle çıkıyordun."

Omuz silkti. "Buna karşı bir yasa yok. Geleceğinden haberim yoktu, yoksa seni uyarırdım. Derin bir şey değildi ve uzun sürmedi."

Buna ne diyeceğinden emin değildi, o yüzden sadece yukarı baktı. Gece, alacakaranlığı yutmuştu. Yukarıdaki delikten görebildiği yıldızlar parlaklıklarıyla onu hayrete düşürüyordu. Bir sürü yıldız, siyah kadife bir örtü üzerindeki elmaslar gibi. "Gece gökyüzünün ne kadar muhteşem olduğunu nasıl unuttum?"

Burada mı?" diye fısıldadı.

"Unutmadın. Senden koparıldılar -aslında acımasızca. Sanırım iyi ya da kötü her şeyi bir kutuya koydun ve anılarını kilitledin."

Rahatsız edici bir şekilde tam burnunun üstüne. "Çocukluğumuzdaki o zamanları hiç düşündün mü? Benim şımarık olduğum zamanları?"

Bir an sessiz kaldı ve bir kez daha başını çevirip ona baktı, şimdi profilden bakıyordu, çünkü o da yıldızlara bakıyordu. "Okuldayken," dedi sonunda. "Seninle yarışırken, senin tarafından zorlanırken, olmak istediğim kişi olabilirdim. Ve olmak istediğim şey senin arkadaşındı. Zeki ve ukala biriydin. Cesur ve inatçıydın ve asla geri adım atmazdın. Kız gibi bir kız değildin - kız gibi bir kız olmanın yanlış bir yanı olduğundan değil - ama herhangi bir kız gibi görünmeyi umursamıyordun.

Şov. Herkes için. Sen sadece olmak istediğin kişi olmak istedin. Ve ben ..." Derin bir nefes aldı, hâlâ ona bakmıyordu. Belki de bakmazsa konuşmak daha kolaydı. "Buna imreniyordum," dedi. "Bunu çok kıskanıyordum, çünkü benim evimde olmak istediğim kişi olamıyordum. Küçük kardeşimi güvende tutmak için güçlü, hızlı ve çok zeki olmak zorundaydım."

Sözleriyle, sesindeki duyguyla, konuşmasıyla tamamen içine çekti. duygularını açıkladığında, boğazındaki ani yumruyu yuttu. "Özür dilerim. Hiçbir çocuk senin yaşadıklarını yaşamak zorunda kalmamalı."

"Ya da sen. Ve kabul ettim. Ama tüm bunlar uzun zaman önceydi ve ikimiz de büyüdük. Büyüdüğün kişiye hayranım."

Dayanılmaz bir şekilde duygulanan kadın sertçe yutkundu. "Ben de sana."

Elini çenesinde gezdirdi, birkaç günlük büyüme sessizlikte kaba bir ses çıkardı. Dalgalı, güneşin öptüğü kahverengi saçları alnına düşmüştü ve yanlışlıkla uzanıp yüzüne fırçalamamak için parmaklarını birbirine doladı. Kalbi öfkeyle acıyor, gerçekten yanıyordu. Onun için. Kardeşi için. "Peki ya annen? Onun hakkında hiç konuşmuyorsun," diye sordu usulca.

"Ben on yaşımdayken öldü."

Gözlerini sımsıkı yumdu ve onu her zaman kendisiyle rekabet halinde olmak isteyen ukala, sinir bozucu bir çocuk olarak hayal etti.

Ama gerçekte, bu oydu. Sinir bozucu olan oydu.

her zaman şiddetli rekabetlerini başlattı. En iyi olmak gibi garip bir saplantısı vardı. Hiç şüphesiz bunun nedeni ilgi görmeyi ve babasıyla birlikte doğuya gittiğinde de bunu sürdürmüştü. Bu, hayatındaki erkeklerle yarıştığı bir modeldi ve hiçbir bundan hoşlanmamıştı. Babası da dahil.

Hayatının çoğunu nasıl hayatta kalma modunda geçirdiğini düşündü ve şimdi Heath'in de aynı şeyi yaptığını biliyordu. Belki de her zaman onun yörüngesinde olmak isteyerek, sadece bir kaçış ya da bir arkadaş arıyordu. "Ben de sana hayranım," diye fısıldadı. Kelimeleri yüksek sesle söylediğinin farkında bile değildi, ta ki onun değiştiğini hissedene kadar. Başını çevirip baktığında, adam başını bir elinin üzerine koymuştu.

"Senin de acı çekiyor olmandan nefret ediyorum," dedi. "Bazen tek yaptığının başarısız olmak olduğunu hissediyorum. Değer verdiğim insanları ve kendimi hayal kırıklığına uğratiyorum."

"Lex." Büyük, sıcak bir el uzandı ve nazıkçe çenesini kavradı. "Beni asla hayal kırıklığına uğratmadın. Hatta öyle günler oldu ki, her ne yapıyorsak seni yenmeye çalışmak elimden gelen tek şeydi." Adam ona küçük bir gülümseme verdi, o da karşılığında bir gülümseme verdi.

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Evet."

Adamın bir kez olsun ondan sakinleşmesini, geri adım atmasını ya da pes etmesini istemediğini fark etti. Aslında, geriye dönüp baktığında, şimdi bile, onu bunun için zorladığında her zaman büyük bir zevk alıyor gibiydi. Ona özür dilemeyen gerçek benliğini gösterdiğinde.

"Başka ne var?" diye sordu, sessizce onu izlerken. "Margo'nun zarfını saklamasını sağlayamadım."

"Hepsi senin suçun değil, ama eminim ona zarfı saklatmanın bir yolunu bulacaksın," dedi kendine son derece güvenerek. Ona.

Kesinlikle kendisine duyduğundan daha fazla.

"Bu Ashley'le mi ilgili?" diye sordu. "Burada olmak, sen Daisy ile yaşamazken onun nasıl olup da burada kalabildiğine dair anılarını mı canlandırıyor?"

Tekrar yıldızlara bakmak için başını çevirdi.

"Kimse seni bu hislerin için suçlayamaz Lex. Hiç kimse. Ashley bile."

Hepsini sakladığını düşünürken, nasıl olmuştu da sinirlerine dokunmuştu? O anda aklına bir anı geldi, doğuya taşındıktan kısa bir süre sonra Daisy'yle yaptığı bir telefon görüşmesi. Daisy babasıyla konuşmak istemişti ve onun Daisy'ye Lexi'nin ne kadar zor biri olduğunu ve onu nasıl seveceği konusunda hiçbir fikri olmadığını söylediğini duymuştu.

Heath'in bakışlarının ağırlığını hissetti ve dönüp ona baktı. İfadesinde onu yargılamadığını gösteren bir şey vardı. Gerçekten anlamak istiyordu. Bu yüzden sertçe yutkundu ve cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı. "Zor olan herkesin Daisy'yi nasıl idolleştirdiğini duymak, oysa ben onun bu yönünü hiç göremedim. Beni pek çok kez yüzüstü bıraktı, genellikle de ona en çok ihtiyacım olduğu zamanlarda. Ama sonra onu seven hiç tanımadığım insanlardan bu hikayeleri duyuyorum ve yapamıyorum. O kadının kim olduğunu benim tanıdığım kadınla bağdaştıramıyorum." Nefesini içine çekti. "Babamın haklı olduğunu, benim zor biri olduğumu biliyorum. Neden onunla gitmemi istediğini anlayamıyorum."

"Çocuk olan sendin, ailen değil. Ve bütün çocuklar zordur. Ne pahasına olursa olsun korunmaları gerekir. Belki babanız onunla daha iyi olacağınızı düşündü, belki de neler yaşadığınızın farkında değildi. Bu bir mazeret değil. Bunu bilmeliydi." Adam durakladı ve kız onun söylediklerini ciddiye alarak düşündüğünü anladı. "Bence Daisy seninle ilişkisi söz konusu olduğunda başarısızlıklarından dolayı çok pişmanlık ve üzüntü duydu. Onun başarısızlıkları Lexi. Senin değil. Ona ne söylediğin ya da uzak durmasını nasıl istediğin önemli değil."

"Keşke yapmasaydım."

Uzanarak elini tuttu ve hafifçe sıktı. Avuç içlerindeki nasırları ve parmaklarının pürüzlü yüzeylelerini hissedebiliyordu ve bunları nasıl aldığını merak ediyordu.

"Bir çocuk, aslında hiç gelmeyen bir ebeveyn tarafından reddedilmeye ancak bu kadar dayanabilir."

Titrek bir nefes aldı. Bu konuyu hiç kimseyle konuşmamıştı. Ashley ile ne zaman deneseler, garip bir şekilde incinmiş duygularla sonuçlanmıştı. Babası Daisy hakkında hiçbir şey duymak istememişti. Ve bir saat öncesine kadar Heath'le de Daisy hakkında konuşmasının mümkün olmadığını söylerdi, çünkü çok yakın oldukları belliydi ve Heath hiçbir şey duymak istemezdi. onun hakkında olumsuz.

Heath onun parmaklarını nazikçe sıkarak, "Başına gelenler için üzgünüm," dedi. "Hiçbir çocuk bunu yaşamamalı."

Kendini toparlaması bir an aldı, çünkü nedense Heath'in sözleri göğsünün derinliklerinde uzun zamandır erişemediği bir noktaya dokunmuştu zaman. "Ben de sana." Birbirlerine bakmamalarının faydası olmuştu. Aslında gözlerini kapatmıştı, bu da normalde asla yüksek sesle söylemeyeceği şeyleri söylemesini kolaylaştırıyordu. "Belki de bizi olduğumuz kişi yaptı, iyi ya da kötü."

Geniş omzunu onunkine çarptı. "Ne olursa olsun, o kadar da kötü değilsin."

Ve orada, karanlıkta, zamanın ve mekânın dışında gülümsedi. "Bir iltifat. Vay canına. Dikkatli olsan iyi olur yoksa yumuşadığını düşünmeye başlayacağım."

"Sana bir sürü iltifat ettim," dedi. "Daha birkaç dakika önce sana ne kadar zeki olduğunu söyledim."

"Zeki ve ukala," diye hatırlattı ona. "Ukalalık da bir iltifattır."

Göğsündeki o nokta daha da ısınırken bile bu onu güldürdü. "Düşündüğüm gibi biri olarak büyümemişsin."

"Bu benim de o kadar kötü olmadığımı söyleme şeklin mi?"

Gülümsedi. "Belki." Gözlerini açıp başını onunkine çevirdiğinde, adamın yüzünü incelediğini gördü. "Ne?"

O mavi gri gözler ay ve yıldız ışığında neredeyse parlıyordu. Soğuk değil, sıcak. Eğleniyordu. Sevecen. "Bana dik dik bakmanı seviyorum ama gülümsemeni de seviyorum. Gülüşünü." Hayret ediyormuş gibi başını salladı.

"Bulaşıcıdırılar."

Kızın içinde de ona eşdeğer bir sevgi yayıldı, ama o gözlerini devirdi. "Sana ters ters bakmam *hoşuna* mı gidiyor?" diye tekrarladı inanamayarak.

"Bokumu yüzüme vurman hoşuma gidiyor."

Sesi boğuk ve baştan çıkarıcıydı ve vücudundaki her sinir ucunda dolaşıyordu, ama bir kahkaha buldu. "Yardıma ihtiyacın var."

"Hiç şüphe yok. Titremeyi bıraktın."

Titriyordu, belli ki adamın yaydığı nefis vücut ısısı sayesinde, onunla nasıl hissettiğinden bahsetmiyorum bile. Korku ve endişe yok olmuş gibiydi. Onu izleyip akşam yemeği için fırsat kollayan vahşi hayvanlar için endişelenmeyi bile unutmuştu. Heath'le ilgili bir şey ona kendini daha güçlü, güvende ve başka bir şey, tamamen yabancı bir şey hissettiriyordu.

Güvende.

Ve o mavi gri gözlerdeki beklenmedik sıcaklık ve özenle saklanmış arzu göz önüne alındığında, belki de ... istiyordu.

Tehlikeliydi. Hem kalbi hem de ruhu için cehennem kadar tehlikeliydi ve muhtemelen bunu hatırlamaya çalışmalıydı, ama şu anda yapamadı.

Bölüm 12

Lexi o çadırda yatariken örümceklerin kamp yapmayı sevip sevmediğı ya da işlemek için eve kadar yürümek zorunda kaldığında ne olacağı konusunda endişeli ve kaygılı olmalıydı. Bir çakal tarafından yenme riski var mıydı? Yoksa daha büyük bir risk alıp Heath'i onunla yürümesi için uyandırmak mı?

Bunun yerine tek düşünebildiğı, gecenin seslerinin -ağaçlardaki rüzgâr, bir baykuşun nazık ötüşü- bir şekilde beynini nasıl sakinleştirdiğıydi. Düşünceler her zamanki gibi saatte elli milyon mil hızla yarışmıyordu. Sadece ... olabiliyordu.

Tüm bunlar olurken yanında yatan, tam olarak dokunmadığı ama menzilinın dışında da olmayan, lezzetli ve sıcak adamın inanılmaz derecede farkındaydı. Havayı paylaşmak, alanı paylaşmak şaşırtıcı derecede samimi miydi? Evet. Ama nadir bir değişiklik olarak, mükemmel bir şekilde memnun muydu? O da evet.

Heath'in aklından neler geçtiğini bilmek istiyordu. Onunla birlikte burada sıkışıp kalmayı nasıl başardığını mı merak ediyordu? Koyunları mı sayıyordu? O da kendisi gibi, birbirlerine dönerlerse ve onu tekmelemek istediğinde bile düşünmeden edemediğı bu çılgın bağımlılık yapıcı kimyaya teslim olursa ne olacağını mı düşünüyordu?

Hiçbir fikri yoktu, çünkü belki de yaptığı en güzel şeylerden birinde, sessizliğin hayal edebileceğinden daha rahat bir şekilde aralarında uzanmasına izin veriyordu. Özellikle de adamın yaydığı o doğal, zahmetsiz seksiliğin bazı becerilere uzanıp uzanmadığını merak ettiği için.

Daha önce hiç kimseyle sadece yakınlaşmaya duyduğu temel açlık yüzünden yatmamıştı. Asla. O kişiyle rahat olması gerekiyordu. Heath'le -şok edici bir şekilde- o noktaya gelse de, bir şey başlatacak kafa yapısında değildi.

Bu, ona duyduğu şehvetli arzusunun tüm sinir uçlarını harekete geçirmesini engellemiyordu. "Senin hakkında pek bir şey bilmiyorum," dedi rahatlamış bir sessizlik içinde.

"Çoğu kişiden daha çok şey biliyorsun." "Ama yeterli değil."

Adam ona baktı, gözleri "*Ne için yeterli?*" diye soruyordu.

Adam duraklayıp, "Ne görüyorsan onu alırsın," dediğinde duygularının en azından bir kısmını açığa vurduğunu biliyordu.

"Bundan şüpheliyim."

Gülümsedi. "Ya sen?"

"Hadi, bana bir şey söyle. Gerçek bir şey." "Ne gibi?"

"Mesela . . ." Nereden başlasam? "Neden bekarsın?"

Dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "Başvurmak mı istiyorsun?"

"Saptırma." Parmağını onun göğsüne soktu. "Bunu biliyorum çünkü ben saptırma kraliçesiyim." Onu tekrar dürtükledi. "Açık bir kitap, hatırlıyor musun?"

Uzun bir nefes verdi. "Kendi tercihimle bekâırım. Bir zamanlar, haftada seksen saat çalışan bir dava avukatıyken aradığım kişiyi bulduğumu sanmıştım. O işten ayrıldığımda, dünyanın öbür ucunda benden uzakta yaşarken ona sağlayabildiğim yaşam tarzıyla daha çok ilgilendiğini öğrendim. Şöyle söyleyeyim, hayatımı şu anda yaşadığımdan farklı bir şekilde yaşamaya uygun değilim ve uzun mesafeli bir ilişki de bana göre değil."

Ona baktı, ikisinin de bir şey başlatırlarsa bunun uzun mesafeli bir ilişki olacağını çok farkında olduklarını biliyordu.

Adam tereddüt etti. "Ve şeffaflık adına, bir süredir uzun mesafeli ya da başka türlü bir ilişki yaşamadım. Kendi seçimim."

İçini bir huzursuzluk kapladı ki bu çok saçmaydı. Şu anda bir ilişki istemiyordu. Ve belki de, sonuncusundan sonra, bir daha asla. "İyi ki birbirimizden pek hoşlanmıyoruz."

"İyi bir şey." Ama sözlerinin arkasında alay ya da dalga geçme yoktu.

Aslında, o anda onu hiç okuyamıyordu. "Yaralandığın için üzgünüm."

Tekrar omuz silkti. "Olur böyle şeyler, değil mi?"

Bunu görmezden gelebilir, hatta konuyu değiştirebilirdi ama adam ona açılmıştı. Ve onun bunu kolay kolay yapmadığını hissetti, ne olursa olsun

ne kadar rahat olduğunu. Ve bunun sadece insanları uzak tutmak için bir paravan olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Biraz bildiği bir şey.

Her iki durumda da, göz önünde saklanmayı başarmıştı. Onun hakkında bildiği çoğu şey görebildiği şeylerdi. İçi de dışı da güçlüydü. Çok zekiydi. Cesurdu. Çılgınca seksi. Eğlenceli. Fiziksel ve duygusal olarak çevik. Umutları ve hayalleri gibi daha derin şeylere gelince... hiçbir fikri yoktu. Ama sıranın kendisinde olduğunu biliyordu, o yüzden ...

"Oyuna geldim," dedi sessizce. "Son ilişkimde. Birlikte çalışıyorduk ve bunun gerçek olduğunu sanmıştım." Başını iki yana salladı. "Meğer değilmiş. Ve dürüst olmak gerekirse, bunun beni ve hayatımı mahvetmesine izin verdim. İşime ara verdim." Tamam, bu kısım biraz yalandı ama dürüst olmak vardı ve bir de ruhunu ortaya koymak vardı. "Her şeye ara verdim, çünkü çoğunlukla nasıl geri döneceğimi, nasıl güveneceğimi ya da tekrar inan." Omuz silkti. "O zamana kadar, bağlantılar konusunda bir moratoryumdayım."

Gözleri yumuşadı. "Pençeleri açıklıyor."

Kadın neşesiz bir kahkaha attı. "Evet."

"Buradayken uzaktan çalıştığınızı sanıyordum."

Kahretsin. Kendi aldatmacasının ağına yakalanmış. "İşler yolunda gitmiyor. İşim gereği bir müşterinin kişisel mülkünün parasal değerini belirlemem gerekiyor. Yüz yüze. Yaklaşık üç bin mil uzaktan bunu yapmak zor. Ama duyumlar aldım. Umarım bağımsız bir iş bulabilirim.

Ben buradayken." Gülümsüyormuş gibi yaptı. "Faturaları ödemem gerek." Adamın gözleri ısındı. "Harika olacaksın."

Ve işte bu kadar, sessiz, tereddütsüz, kolay bir destek.

"Doğudaki hayatını özlüyor musun?" diye sordu.

"İşin kendisini özlüyorum." Yalan değil. "Yaptığım işin soğuk ve hesapçı görünebileceğinin farkındayım, ama dürüst olmak gerekirse, bu yüzden bu işte iyiyim."

"Aklına koyduğun her işte iyi olursun." Başını yavaşça salladı. "Ama soğuk ve hesapçı kısmı? Bence bu sadece bir maske."

Onu şaşırtan pek bir şey yoktu ve anlaşılmak söz konusu olduğunda beklentilerini uzun zaman önce düşürmüştü. Ama Heath Bowman onu şaşırtmıştı.

"Yaralandığın için üzgünüm," dedi. "Eğer bu konuda konuşmak istersen..."

Ve ne kadar aptal ve saf olduğunu ortaya çıkardı. Sadece kendine olan inancını değil, işini de nasıl kaybettiğini mi? Hayır, teşekkür ederim. O yapabiliirdi

Olanlardan sadece *kendisinin* haberdar olmasının utancıyla zar zor yüzleşebildi. Bu yüzden kayıtsızca başını salladı.

Adam parmağını şakağında gezdirerek saçının bir telini yüzünden uzaklaştırdı. "İyi misin?"

"Ben her zaman iyiyimdir."

Bu da ona küçük bir gülümseme daha kazandırdı. "Yani ikimiz de ne istemediğimizi biliyoruz."

Homurdandı. "Sanırım asıl soru şu: Ne istediğimizi biliyor *muyuz*?" Heath başını salladı. Sonra başını salladı ve ikisi de biraz güldüler.

"Bir gerçeğe karşılık bir gerçeğe ne dersin?" diye sordu.

Kadının midesi bulandı. "Cesaret daha iyi bir fikir gibi görünüyor." "Pekâlâ." Gülümsedi. "Bana bir gerçeği söylemen için sana meydan okuyorum." Kadın yüzünü buruşturdu. "Bu berbat bir fikir."

"Bu çadırda olanlar bu çadırda kalsa bile mi?"

Bir süre alt dudağını kemirdi, sadece ondan bir gerçeği duymak için bile olsa bunu yapmak istediğini inkâr edemiyordu. "Bir gerçek ..." Durakladı. "Hayatımda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

Yüzünde acıma yoktu, yargılama yoktu, sadece kıvrılıp ölmek istemesine neden olmayan kolay bir anlayış vardı. "Bu yüzden mi buraya gelmeyi kabul ettin?"

Burada mı?" diye sordu.

"Ben de kendime öyle söyledim," diye itiraf etti. "Belki de tek ihtiyacım olanın bir mola olduğunu düşündüm. Bir haftalık bir mola. Sonra buraya geldim ve ..."

Heath onun çok düşündüğünü görüyordu. "Ve . . . ?"

"Ve ... Sanırım birkaç nedenden dolayı kalmayı kabul ettim." "Ashley."

"Onlardan biri de o, evet." Bakışları adamın ağzına kaydı. Uzun, çok uzun zamandır pek bir şey hissetmemişti ama aniden çok şey hissetmeye başladı, en önemlisi de içini ısıtan bir sıcaklıktı.

"Başka ne var?"

Alt dudağını ısırды. "Tam olarak emin değilim."

Başını eliyle destekleyerek küçük bir gülümseme verdi. "Gerçeği kabul ettiğimizi sanıyordum."

Ve belki de bakışları onun ağzına da inmişti. Ya da belki de hayatını yaşayamamaktan yorulmuştu. Her iki durumda da, bu konuda bilinçli bir karar vermeden daha yakına kaydı. "Seni beklemiyordum." İşte. Gerçeğe en çok bu kadar yaklaşabilmişti.

Heath başını sallayarak onun bakışlarını tuttu. "Benim gerçeğim. Ben de seni beklemiyordum." Parmaklarını onun kolunda gezdirdi, sonra ensesinde dolaştırdı, saçlarının arasına soktu, yavaş ve amaçlı dokunuşu bütün vücudunu uyandırdı.

"Gerçek," diye fısıldadı. "Kötü öpüştüğün konusunda yalan söyledim." Adam gülümsedi. "Gerçek. Bunu zaten biliyordum."

Sertçe yutkundu ve gökyüzüne, etraflarındaki karanlık çadıra, bu gece burada aptalca bir şey yapmak için canını yakan o büyüleyici gözlerden başka her şeye ve her şeye baktı. "Şimdi ne yapacağız?"

Eğilip şakağına bir öpücük kondurduktan sonra ağzını çenesinde gezdirdi ve kulağının hemen altındaki hassas noktada durdu.

Gözleri zevkle kapandı. Aptalca bir şey yapmamak için çok fazla. "Ne yapıyorsun?"

"Sana iyi geceler öpücüğü veriyorum." "Dudaklarımı ıskaladın."

"İzin bekliyordum."

Gözlerini kırpıştırarak açtı. Şu anda hava kesinlikle çok karanlıktı, ama yıldızlar gümüşü bir parlaklık veriyordu. Heath'in saat beş yönünde bir gölgesi vardı ve bu gölge onda tehlikeli derecede çekici görünüyordu. "Bunu yazılı olarak mı istiyorsun?"

Gülümsedi. "İşte ukala."

Başını hafifçe eğerek ağızlarını birbirlerinden bir santim kadar uzakta hizaladı. "Evet, bana iyi geceler öpücüğü vermeni istiyorum," diye fısıldadı. "Peki ya sen?"

"Yüzde yüz, evet-"

Cümlesini henüz bitirmemişti ki kadın aradaki mesafeyi kapatıp onu öptü. Hemen göğsünden çok alçak, çok erkekçe bir zevk sesi yükseldi ve kendi zevkini ateşledi. Kollarını onun etrafına sararak onu sıkıca içine çekmesi de öyle. Dişlerinin alaycı bir kıstırmasıyla, birbirlerinin tadına bakabilmeleri için dudaklarını ayırdı, karşılıklı hayranlığın keşfi, erkeklere karşı duruşunu yeniden düşünmesine neden olabilirdi - eğer düşünebilseydi.

Düşünemezdi. Adamın ağzı onunkinin üzerindeyken, tatlı, seksi ve tamamen beklenmedik bir şekilde.

Sonunda ayrıldıklarında, kalbi kulaklarında ve her nabız noktasında gümbürdedi. Birkaç kez gözlerini kırpıttı ve adamın dudakları memnun bir gülümsemeye dönüştü. "Geçtiğimiz bir buçuk haftanın büyük bir kısmını bunun nasıl bir şey olabileceğini düşünerek geçirdim," dedi, sesi kısık ve boğuk.

Nabzı hâlâ hızla atıyordu, daha fazla yalvarmamak için yanağının içini ısırdı ama adamın kalbinin de kendisinininki kadar hızlı attığını fark ettiğinde neredeyse mırıldanmaya başlayacaktı. "Bu çok güzeldi."

Boğazı düğümlendi. "Güzel mi?"

"Çok dedim. *Çok* güzeldi."

Gözleri kısıldı. "Bunu gerçekten tekrar yapacak mıyız?"

"Neyi?" diye sordu masumca.

"Daha iyisini yapabilirim," dedi.

"Gerçekten mi?" Çünkü daha iyisini yaparsa giysileri eriyip gidecekti.

Sesine kattığı hafif şüphe tonuyla sert bir kahkaha attı ve onu tekrar kendine çekti. "Şunu açıklığa kavuşturalım," diye mırıldandı. "Beni yemlediğini biliyorum. Tıpkı bunu seni öpmek için bir bahane olarak kullandığımı bildiğin gibi. tekrar."

"İkimiz de bildiğimiz sürece-"

Adamın ağzı onunkinin üzerine indi ve kadın biraz inlemiş olabilir. Bu sesle birlikte adamın dikkatli kontrolü cam gibi paramparça oldu. Elleri saçlarında geziniyor, onu kendine doğru çekiyor, sanki soluduğu havayı istiyormuş gibi öpüyordu. Sırtını kamburlaştırarak daha da yaklaşmak için çabaladı.

Aralarındaki her santimlik boşluğu yok etti. Ve ulaşabildiği kadar yaklaştığında, ulaşabildiği her şeye dokundu, onun nefes alışındaki aksaklıktan, boğazının derinliklerinden gelen alçak iniltiyi duymaktan oldukça mutluydu.

Bu ses tüm vücudunda nefis bir ürperti yarattı. Adamın bir eli saçlarında, diğer eli gömleğinin altındaydı ve onu çılgına çeviriyordu. Adam sütyeninin kopçasıyla oynarken ama kopçayı açmazken, son derece becerikli el yordamıyla nefes nefese kalmıştı. Onu cesaretlendirmek için ağzını açtı, ama yapamadan, Öpüşmeyi bitirdi, elleri sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi yavaşça bedeninden uzaklaştı.

Tüm bu karşılaşma en fazla bir dakika sürmüştü ama o kadar şehvetliydi ki derin bir nefes alırken titredi. "Ne ... neden?"

Onu tekrar öptü, bu sefer hızlıydı ama sırtüstü yatmadan önce daha az yıkıcı değildi. "Çünkü eğer bunu yapacak kadar aptal olacaksak, bu başkasının çadırında, başkasının tarlasında, kırıma bir taş batarken olmayacak."

"Yeterince aptal mı?" diye tekrarladı kaşlarını kaldırarak.

Adam sırtıttı, sonra onu üstüne çekti ve tekrar öptü.

"Kıçına bir taş battı sandım," diye nefes nefese başardı.
"Durduğumuzu sanıyordum."

"Duruyoruz." Hayal kırıklığına uğramış bir inilti ile onları yanlarına kaydırđı, kadının sırtı onun önüne bastırdı. Uyku tulumlarından birini üstlerine çekerek, "Uyu," diye fısıldadı.

Ve Çok edici bir Gekilde, belki de o kadar Çok edici olmayan bir Gekilde, Ğimdi uyandırmak için değıl, sakinleĞtirmek ve yatıĞtırmak için vücudunu okĞamaya devam ettiğı için, hayatında ilk kez bir emri yerine getirdi ve uyudu.

13. Bölüm

Lexi sonraki birkaç günü, Heath'le yıldızların altındaki çadırda geçirdikleri o geceyi aklından çıkarmaya çalışarak, kurdukları sıcak bağı, yaşadıkları eğlenceyi, öpücüklerinin vücudunu nasıl uyandırdığını ve onu unuttuğu şekillerde acıktırdığını unutmaya çalışarak geçirdi.

Ashley'le birlikte onlarca yıllık eşyayla dolu garajda yavaş yavaş ilerleyerek saatler geçirdiler. Ashley'nin restore edip satmak için heyecanlandığı bir sürü hurda mobilya buldular. Ve sonra, eğer iyi durumda olsalardı, onlara çok para kazandırabilecek bir çift sehpa. Biraz hırpalanmış ve yıpranmış olsalar bile Lexi yine de her biri için bin dolar alabileceklerini düşünüyordu.

"Şunlara bak," dedi Ashley, bir çift gösterişli pirinç ve altın tuzluk ve biberlik tutarak. "Kesinlikle çöpe atılacak, değil mi?"

Lexi onlara baktı. "Bunlar Liberace'nin koleksiyonundan ve birkaç bin dolar değerindeler."

"Ama ... *neden*?"

Lexi güldü. Daisy'ye güvenin, inanılmaz değerdeki şeyleri sadece duygusal olan şeylerin arasına tikiştirmiş ve hepsine aynı muameleyi yapmıştı.

Bir de koleksiyonluk seramik Dickens köyü vardı.

Bir duvarı kaplayan raflarda hâlâ orijinal kutularında duran parçalar. Bir zamanlar oldukları kadar değerli değillerdi ama satılmaya değerlerdi.

"Çok güzel!" Ashley dedi ki. "Hadi köyü kuralım!"

"Bu setin tamamı muhtemelen binlerce dolar eder."

Ashley alt dudağını ısırdı ve Lexi satmayacaklarını biliyordu. Parasal değeri olan başka bir şey bulamamışlardı ama Ashley buna aldırıyor gibiydi. Sadece birlikte takıldıkları için heyecanlı olduğunu söyledi.

Lexi kabul etmek zorundaydı, güzeldi. Hoştan da öte. En iyisiydi. ... şey, hatırlayamıyordu bile. Aptalca şeylere güldüler, birbirlerinin yemeklerini yediler, şakayla karışık sağlıklı yiyeceklerin mi yoksa abur cuburların mı onlara daha iyi hizmet ettiğini eleştirdiler.

Sonuçta berabere kaldılar.

Her şeyi daha da güzelleştiren, artık iki yeni müşterisi vardı. Biri South Shore'da, diğeri de burada, Sunrise Cove'da, her ikisi de incelenmesi ve değerlendirilmesi gereken birer aile mülkü. ona birkaç haftalık iş sağlayacaktı.

Sonuç olarak, artık Gündoğumu Koyu'nda geçirdiği her ana kızmıyordu.

Kendi deyimiyle Çadır-Geçit'ten dört gece sonra başucu saati. Saat sabahın ikisiydi ve uyumaya saatler öncesinden daha yakın değildi. Pes ederek yataktan kalktı ve pencereye giderek Ashley'in büyük bahçesiyle ele geçirdiği bahçenin bir kısmına baktı. Arazinin geri kalanı aşırı büyümüş ve bakımsızdı. Hâlâ satıp satmama konusunda konuşmaları gerekiyordu ama her iki durumda da temizlemeleri gereken çok şey olacaktı. Bahçelerinin ötesinde, Heath'in büyükbabasının evinin arka tarafının belli belirsiz hatlarını görebiliyordu. Gece boyunca yanan tek ışık dışında her yer karanlıktı.

Başka biri daha uyuyamamıştı.

Hah. Belki biraz temiz havaya ihtiyacı vardı. *Paskalya Tavşanı da gerçektir.*

Pijamasının üzerine bir çift kalın, bol eşofman geçirdi, sahte Uggs'larını giydi ve mutfak kapısından dışarı çıktı.

O temiz hava için.

İhtiyacı olan tek şeyin bu olduğunu kendine kanıtlamak için verandanın en üst basamağına oturdu. Sunrise Cove 6,300 feet gibi yüksek bir rakımda yer alıyordu, bu da yaz aylarında bile akşamları sıcaklıkta ciddi bir düşüş yaşandığı anlamına geliyordu. Bu gece kendini kırk iki derece sıcaklıkta titrerken buldu ve bir palto almak için içeri dönmeyi düşündü.

Sonra bunun yerine yürümeye karar verdi.

Bahçenin sonuna kadar gidecek ve ağaçtan bir elma koparacaktı. Evet, ayrıca kendini satmak için biraz bataklık arazisi de vardı. Ağacın dibinde uzanıp iki elma aldı ve onları eşofmanının cebine soktu.

Sonra yan taraftaki küçük kapının hâlâ yanan tek ışığına baktı garajın penceresi. Uzun boylu, yapılı bir gölge içeri girdi ve

Bir şey duyduğuna yemin etti. Elektrikli bir aletin sesi olabilir. Yani ya bir seri katil ... ya da Heath.

Bahçeleri arasındaki çitin aralığından tırmanana kadar hareket ettiğini fark etmemişti. Belki de Gus'tı. Belki Heath bile değildi. ve büyükbabasının bir şeye ihtiyacı vardı. Belki de yaralanmıştı. Hızlandı. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için tabii.

Kapıya vardığında pencereden içeri baktı ve Heath'in elinde zımpara makinesiyle banyo lavabosuna benzeyen bir mobilya parçasının üzerine eğilmiş olduğunu gördü. Eski bir tane.

Üzerinde tişört yoktu, sadece A+ kalçasını kavrayan bir çift düşük bel eşofman giymişti, işe eğilmişti, etrafındaki talaş havada dönüyor, yukarıdaki kırımlardan sarkan ışıktaki küçük altın zerrecikleri gibi parlıyordu. Sırtının, omuzlarının ve kollarının pürüzsüz kasları ve sinüsleri, kolay bir zarafetle hareket ederken bükülüp salınıyor ve kadının gözleri onu yiyip bitiriyordu.

Aptal gözler.

Mayhem Heath'in birkaç adım ötesinde uzanmış, uyukluyordu. Lexi hafifçe vurmak için elini kaldırdı ama o daha vuramadan hem köpek hem de adam döndü, dört keskin göz hatasız bir şekilde ona dikildi.

Mayhem beklenmedik misafirlerini görünce sevinçten havladı. Çok Heath daha sessiz bir şekilde zımpara makinesini bırakıp kapıya yöneldi ve gece yarısı gelen ziyaretçisi hakkında ne hissettiğine dair hiçbir belirti göstermeden onun bakışlarıyla karşılaştı.

Onu gördüğüne neden bu kadar şaşırdığına dair hiçbir fikri yoktu. Lexi neredeyse tüm hayatları boyunca sürprizlerle dolu olmuştu. Büyük boy eşofmanlarını ve botlarını, dağınık ve biraz da vahşi saçlarını inceledi ve bu hayranlık uyandıracak kadar seksi görüntüye neredeyse gülümseyecekti. Neredeyse ama değil, çünkü çadırdaki o geceden sonraki günlerde, neredeyse kendini bir kurşundan kurtulduğuna ikna etmeyi başarmıştı.

Ama onun güzel gözlerine bakınca, saçmaladığını anladı. Kendisini bir dönme dolaba ters binmiş ve ters dönmüş gibi hissediyordu.

"Hey." Ona küçük bir el salladı, sonra yüzünü buruşturdu. "Işığı gördüm ve sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim."

Sesini buldu. "Bu soruyu sana benim sormam gerekirdi. Gecenin bir yarısı. Neden uyumuyorsun?"

"Sen neden uyumuyorsun?" diye karşı çıktı.

"Bazı işleri halletmem gerekiyordu. Her şey yolunda mı? Kusura bakma, Mayhem'in hiç soğukkanlılığı yok."

Köpek bir solucana dönüşmüştü, kuyruğunu kapının pervazına vuruyor, misafirlerinin üzerine titriyor, onu ölesiye yalamaya çalışıyordu.

"Mayhem. Sakin ol."

Mayhem tam tersini yaptı, zumlayarak garajın içinde Tazmanya Canavarı gibi koşturmaya başladı. Bir köşeyi çok dar kesince savruldu ve bir raf ünitesine çarptı, hemen yeniden başlamak için sıçradı, kulakları sallanıyordu, yüzünde geniş bir gülümseme vardı, dili dışarı sarkıyordu.

"Sanırım köpeğiniz kırılmış," dedi Lexi.

"Önceki sahibini suçluyorum."

Köpek sonunda bastırıldığı tüm enerjisini boşaltarak geri döndü ve Lexi'nin ayaklarının dibine oturdu. "Aferin oğluma." İkisi de Lexi'ye bakarken Heath şefkatli bir elini köpeğin başına koydu. "Sen iyi misin?"

"Evet."

Ama sesi pek emin gelmiyordu. Endişelenerek geri çekildi ve içeri gelmesini işaret etti.

Lexi hareket etmedi.

Adam onun yüzünü inceledi. "Bir sorun mu var?"

"Um ... hayır." Başını iki yana salladı. "Yani... Pek sayılmaz."

"Okaaaaay." Adam onun aklından geçenleri okumaya çalıştı ama başaramadı. "Kapının önünde durmak ister misin, yoksa ..."

Kız onun ötesindeki garaja baktı ama yine de durakladı ve adam dudaklarının seğirdiğini hissetti. "Buraya kadar geldin."

Kadın gözlerini devirdi, gerçi adam bunun onun için mi yoksa kendisi için mi olduğundan emin değildi. Fakat

Sonunda, kulaklarının arkasını kaşınması ve karnını ovması karşılığında geçmesine izin veren vahşi bekçi köpeğinin yanından geçti.

Tam içeride durdu.

Mayhem onun gözlerinin içine tatlı tatlı baktı ve üzerine öyle bir eğildi ki neredeyse devriliyordu.

"Özür dilerim." Heath gülünç köpeğe döndü. "Şu anda desteğe ihtiyacı yok, dostum."

Mayhem Lexi'nin üzerine eğildi ve korkusuz liderine burun kıvırdı. Lexi güldü ve etrafına bakmadan önce onu biraz daha sevmek için eğildi, Heath'in kendisine ait olduğunu iddia ettiği alanı ele geçirdi.

Burayı aletlerle ve sırasını bekleyen diğer projelerle dolu bir marangozhaneye çevirmişti.

"Görünüşe göre önemli bir şeyi bölüyorum," dedi.

"Büyükbabamın bir arkadaşı için bir banyo makyaj masasını restore ediyorum." Bayan Cromwell felç geçirdikten sonra tekerlekli sandalyeye mahkum olmuştu ve evini daha erişilebilir hale getirdi. Büyükbabası Heath'e hizmet teklif etmişti. Heath'in yavaşlamasını isteyen adamın aynı zamanda ona sürekli iş getiren kişi olması ironikti ama Heath Bayan Cromwell'i tanıyordu. Ortaokuldayken İngilizce öğretmenlerinden biriydi ve onu ve Cole'u gerçekten önemseyen birkaç kişiden biriydi, bu yüzden kabul etmek hiç de zor olmadı.

"Meşgulsün," dedi Lexi sessizce. "Seni tutmamalıyım."

Beni tutmak... Ve bu düşüncenin nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Sorun değil, bu gecelik işim bitti."

Başını eğdi. "Bugünlerde çalıştığınızı bilmiyordum."

Birkaç hafta öncesinin Heath'i ona alaycı bir gülümseme sunar ve onu caydırmak için bir şaka yapardı ama artık bu oyunu kaldıramıyordu. Kızın kendisi hakkında en kötüsünü düşünmesine izin vermenin onu eğlendirdiği oyun. Birbirlerine açılmaya başlamışlar, düşmanlıktan arkadaşlığa geçmişlerdi... kimyalarını ve paylaştıkları o sıra dışı öpücükleri de hesaba katarsak, çok daha fazlasını. Korkutucu bir düşünce. "Hiç sormadın."

Gözlerini kırptırdı.

"Sordum." Adam yavaşça başını salladı.

Kadın ona biraz daha baktı ve yanaklarında bir kızarıklık oluştu. "Aman Tanrım. Haklısın. Yapmadım. Havaalanında beş parasız olmadığın konusunda şaka yaptın ve daha sonra Ashley ve büyükbaban da boş zaman adamı olduğun konusunda seninle dalga geçtiler. I . . . varsayımlarda bulundum ve bunu yapmamalıydım." Durakladı. "Bir parçam bir şeyleri kaçırıyor olmam gerektiğini biliyordu. Özür dilerim." Belirsiz bir gülümseme verdi. "Şimdi sormak için çok mu geç?"

Eğer akıllı olsaydı, *evet* diyerek onu korkuturdu. Ama görünüşe göre sandığı kadar zeki değildi. "İçecek bir şey ister misin?"

"Elbette." Yanındaki tezgâhta duran açık şişeye baktı. "Ne içersen iç."

Şişeyi aldı ve yanındaki bardağa biraz doldurduktan sonra uzattı. "Viski."

Bir yudum aldı, sonra hırıltılı bir nefes çekti ve daha fazlası için bardağı uzattı.

Adam bir shot daha doldurdu. "Çok sert içme. Çok yorgunum, seni eve taşıyabileceğimden emin değilim."

Bir homurtu ile geri fırlattı ve sonra beklentiyle ona baktı.

Doğru ya. Onun hakkında bir şeyler duymak istiyordu. Bardağı almak için elini uzattı ve kendine bir tane daha doldurdu.

"Oyalıyorsun," dedi kadın.

"Ben oyalanmam."

"Hayır, görünüşe göre insanların senin hakkında en kötüsünü düşünmelerine izin veriyorsun." Kendine kızmış gibi görünüyordu. Ve belki ona da, ama bunu söylemek yerine, kaşlarını kaldırdı.

"Çalışmadığımı hiç *söylemedim*, biliyorsun. Sen sadece öyle sandın."

Yan duvarları kaplayan iki uzun tezgâhtan birine çöktü. "Ve sen de bana izin verdin."

Onun karşısındaki sıraya çöktü. "Biliyorsun ben bir duruşma avukatıydım. Çok güçlü müvekkillerle, acımasızca uzun çalışma saatleriyle ve bunun beraberinde getirdiği tüm ruh ezici stresle uğraştım. Bu süre zarfında sıfır hayatım vardı.

Geceleri ancak birkaç saat uyuyabiliyordum." Gözlerini onunkilerden ayırmamıştı. "Bir şeyler oldu." Duvara yaslandı. "Aslında birkaç şey."

Kadın bir şey söylemedi ama sessizliği soğuk değildi. Aslında, tam tersini hissetti. Bir metre kadar uzakta oturmasına rağmen, adam onun sessizliğini hissedebiliyordu.

gerçek ilgi ve özen. "Göğsümde ağrılar başladı." Nefesini içine çekti.

"Sadece hazımsızlık olduğunu düşündüm, bu yüzden reçetesiz ilaçlar aldım ve görmezden geldim. Ta ki yapamayana kadar." Kahretsin, bu düşündüğünden daha zordu.

Cole dışında kimseye bu hikâyeyi anlatmamıştı. Hem de hiç. "Seksen saatlik cehennem gibi bir çalışma haftasının ortasında bir gün, dünyanın dört bir yanından gelen en önemli müşterilerimizle yaptığımız büyük bir toplantının ortasında yere yığıldım. küre."

"Aman Tanrım, Heath." Bir eliyle ağzını kapattı. "Kalp krizi mi?" "Öyle hissettim. Hiç böyle bir acı yaşamamıştım. Nefes alamıyordum, yerden kalkamadı bile." Gözlerini kapadı ve başını salladı. "Ölü bir adam olduğumu sanıyordum. Ama utanç verici bir ambulandan sonra ve bir dizi tıbbi testten sonra anksiyete atağı olduğu ortaya çıktı. Birçoğunun ilki."

"Korkunç olmalı."

Kadının gelip yanına oturduğunu ve yüzünü ona döndüğünü fark edince irkildi. Elleri onunkilere uzandı ve nazikçe sıktı. Bakışlarını onunkilere kaldırdığında, kendini acımaya hazırladı, bu durumda bu hikâye sona erecekti.

Ama bulduğu tek Şey bir anlayıŐtı. Sıcak, kolay bir anlayış. "Ne yaptın?" diye sordu usulca.

"Önerilen her Şeyi yaptım. İlaçlar aldım, terapistte gittim ama ikisi de işe yaramadı. Ve sonra mükemmel fırtına geldi." Derin bir nefes aldı. "Buradan çok uzakta olmayan bir evim var. Avukatlığımın ilk yılında satın almıştım ama içinde hiç kayda değeri bir zaman geçirmedim. San Francisco'da yaşıyor ve çalışıyordum. En azından Cole benimkinden çok daha kötü bir sağlık sorunu yaşıyana kadar."

Cole o noktada yıllardır remisyondaydı, ancak şiŐmiŐ bir lenf nodu bulmuştu. Neyse ki bir Şey çıkmadı. Kapattı.

Misty'nin ve kendisinin yaşadığı ortak dehşeti hatırlayarak bir an için gözlerini kırpıŐtırdı - Cole'un çocukluk kanseri geri gelmişti. "Ve bunun hemen ardından, benim

Büyükbabam duŐta düştü ve kalçasını kırdı. Kendine bakamıyordu ama hepimiz destekli yaşamda solup öleceğini biliyorduk. Cole ve Misty onu yanlarına almak istediler ama o burada, karısıyla elli küsur yılını geçirdiği bu evde kalmak istiyordu ve bunun için onu suçlayamazdım. Yani ..." Bir omzunu kaldırdı. "İÇimden ayrıldım ve eve geldim. Onu evimde kalmaya ikna etmeyi umuyordum ama onunla tanıştın. O kadar inatçı ki Cehennem."

O konuşurken gözleri ısınmıŐtı ama son cümlesinde kısık bir kahkaha attı. "Elma. Ağaç . . ."

Alaycı bir gülümseme ağzını

kavislendirdi. "Evet." "Özlüyor musun?"

"Hamster çarkında olmayı mı?" Başını iki yana salladı. "Hayır. Demek istediğim Şu ki, bir süre tam da düşündüğünüz gibiydim, tembel bir serseri-"

"Bunu düşünmemiŐtim-"

Adam ona bir bakış attı ve kadın alt dudağını ısırđı. "Seninle hiçbir ilgisi yoktu, Heath. Senden nefret etmek istedim. Berbat bir haldeydim." Durakladı. "Hâlâ öyleyim."

Cehennem gibi sıcak kısmını doğru söylemişti. "Sen berbat biri değilsin, en azından hepimizden daha fazla değilsin."

Bu düşünceyle eğleniyor gibiydi.

"Şu anda ne yaptığıma gelince..." TalaŐla kaplı olduğunu fark etti ve bir elini kollarına ve göğsüne götürdü, bu da sadece bir kısmını dağıttı. Bir duşa ihtiyacı vardı. "Hiçbir Şey yapmamanın da çözüm olmadığı ortaya çıktı."

"Yani sen ..." Bakışlarını onun göğsünden kaldırdı, biraz sersemlemiş gibi görünüyordu-ve sonra etraflarındaki garaja baktı. "Bir şeyler mi inşa ediyordun?"

Omuz silkti. "Lisede ve üniversitede bir müteahhidin yanında işçi olarak çalıştım. Çok şey öğrendim, en önemlisi de ellerimle çalışmanın beni o ana kadar her şeyden daha fazla tatmin ettiğiydi. Ama asla fakirliğe geri dönmemeye kararlıyım, bu yüzden içgüdülerimi dinledim ve avukatlık yaptım. Buraya geri döndüğümde eski eşyaları restore edip yeniden güzel bir şeye dönüştürmenin bana nasıl hissettirdiğini hatırladım. Kazançlı bir iş değil," dedi alaycı bir ifadeyle. "Ama yıllarca neredeyse hiç boş vaktim olmadan çalıştığım için geçimimi sağlayacak kadar para biriktirdim."

"Ashley eski mobilyaları restore etmekten bahsetti."

Başını salladı. "Onu bu işe ben soktum. İsteddiği zaman gelip aletlerimi ve bu alanı kullanıyor."

"Çok tatlısın."

"Benim için de çok şey yapıyor, ben yapamadığımda büyükbabama bakmak gibi."

Lexi gülümsedi. Gerçek bir gülümsemeydi bu ve adam omuzlarının kulaklarına doğru hafifçe düştüğünü hissetti. Sadece ona bakarak bile yükünü hafifletebiliyordu. Hayatında neyin eksik olduğunu çok iyi biliyordu. Bağlantılar. Samimi bağlantılar. Lexi'ye aşık olabileceğini de biliyordu, hem de çok aşık. Onlar iyi vakit geçirin. Hatta harika. Ve işe yarayacaktı.

Ta ki işe yaramayana kadar.

Çünkü gidiyordu. Eğer, ve, ya da aması yoktu. Olabildiğince çabuk gidiyordu.

Ki bu iyiydi.

Kesinlikle

iyiydi.

Ve belki de bunu kendi kendine tekrarlamaya devam ederse, bunu kabullenmeyi öğrenecekti. "Peki buraya geldikten sonra ne oldu?" diye sordu. "Panik

saldırıları durur mu?"

"Hayır." Kabaca güldü ve neden onu kendine çekip yüzünü saçlarına gömmek istediği konusunda hiçbir fikri yoktu. Kızın harika kokması ve öne doğru eğilip kollarına atılırsa o cennetten kendi küçük dilimini bulabileceğini düşünmesi dışında. "Boğuluyormuşum gibi hissettim. Ölüyormuşum gibi. Ama bana bazen dağılmanın normal olduğunu söyleyen Daisy'ydi. S'mores'un dağıldığını ama yine de onları sevdiğimizi söyledi."

Gülümsedi ama gözleriyle tam olarak buluşmadı. "Doğru. Ama panik atak bir s'more kadar eğlenceli değil."

"Nasıl olduklarını bilirsin," dedi sessizce. "Anksiyete atakları. Birinci elden."

"Oh, evet. Aslında buraya gelirken uçakta en az iki tane vardı. Altı hafta kalacağımı fark ettiğimde bir tane daha içtim."

"Özür dilerim." Birleştirdikleri ellerini ağzına götürdü ve kadının parmak eklemlerini öptü. "Ne kadar kötü olduklarını, ne kadar çaresiz hissettiğini biliyorum."

"Çaresiz ve öfkeli," diye kabul etti. "Ama benimkiler seninkiler gibi dışa vurmuyor. Hepsi içsel. Eğer neye bakacağını bilmeseydin, bir kriz geçirdiğimi anlayabileceğini sanmıyorum." Ağzı acımasız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Numara yapmakta iyiyimdir. *Gerçekten* iyiyim." Omzunu onun omzuna vurdu. "Görünüşe göre ikimiz de dünyanın görmesini istediğimiz kişinin arkasına saklanmakta oldukça iyiyiz."

"Ya da belki de rol yapmayı yeterince uzun süre sürdürürsen, o kişi oluyorsun."

Başını salladı ve arkasını döndü, ama gözyaşlarını yakalamadan önce değil. "Lex," dedi usulca, acı çekerek.

Omuzları biraz içe doğru çökmüştü. "Beni görmezden gel."

Sanki bu mümkünmüş gibi. Yavaşça, yavaşça onu kendine çekti.

"Saklanmak zorunda değilsin. Burada değil. Benim yanımda değil."

"Rol yaparak insanları incitiyorum," diye fısıldadı göğsüne.

Adam onun yüzünü kaldırdı. "Ashley'den bahsediyorsan, o iyi biri. Şu anda burada olduğun için mutlu."

Bakışları ciddileşti. Ona inanmak, Ashley'le aralarının iyi olacağına inanmak istiyordu ve adam onun soğukluğunu nasıl yanlış değerlendirdiğini bir kez daha anladı. O önemsiyordu. Her zaman belli etmese de derinden önemsiyordu.

Lexi'nin annesine anne değil de Daisy demesinin Ashley'i çıldırttığını biliyordu. Ama Lexi, Ashley'nin sahip olduğu Daisy'ye sahip değildi. Hayatı zor, alışılmadık ve acımasız olmuştu.

Ve Daisy bunun olmasına izin vermişti. Kabul etmek gerekir ki, Daisy'nin ciddi sorunları vardı ama on yaşındaki Lexi'nin tek anladığı, annesinin onu kaybetmemek için mücadele etmemiş olduğuydu.

Heath kendi güzel, harika annesini yeterince hatırlıyordu ve eğer annesi onun için mücadele etmeseydi, teselli bulamayacak kadar yıkılacağını biliyordu.

Lexi kurtuldu ve gitmek için ayağa kalktı. O kadar hızlıydı ki, adam onu kapıda güçlükle yakalayabildi. "Lex?"

"Geri dönmeliyim."

Lexi'yi yüzünü ona çevirdi, omurgası kapıya bastırılmıştı. "Az önce ne oldu?" diye sordu.

Gözleri kayarak kapandı. "Benim için  z lmeni istemiyorum."

"Senin için kesinlikle  z lm yorum. Yani, zamanda geriye gidip seni inciten herkesin canını yakmak isterdim ama bu acımak değil. Bu sadece berbat bir geçmişin şimdi ve burayı nasıl  ekillendirebileceğini anlamam. Sen daha iyisini hak ediyordun." Durakladı. "Daisy kalbini kırdı."

Sanki artık bir önemi yokmuş gibi omuz silkti, ama o öyle olduğunu biliyordu. "Hayatındaki erkeklerle de aynı şey oldu," dedi.

Bakışları başka yöne kaydı. Bir onaylama. Ve o anda aynı şeyi yapma riskini asla almayacağını anladı.

"Gerçekten gitmeliyim," dedi usulca, gözleri ona *kal* derse, elini tutup onu tekrar kendine çekerse, onunla yarı yolda bulu acağını söylüyordu.

Ama bunu yapamazdı, ona yapamazdı. "Seninle yürüyeceğim," demeyi başardı.

 nce  a ırdı, sonra da utandı. "Hayır, sorun değil." Başını iki yana salladı. "Ben iyiyim." Ve sonra tıpkı onun i  duvarlarını açtığı gibi hızla kapıdan çıkıp gitti, karanlık onu yuttu.

Kendinden nefret ederek, soğuk geceye adımını attı, pi manlıklarıyla ba  ba a soğuk yatağına geri dönmeden önce, onun içeri sağ salim girdiğinden emin olmak için sessizce takip etti.

Bölüm 14

"Oğlum, çok fazla çalışıyorsun. Geçen sefer başına gelenleri unuttun mu?"

Heath büyükbabasına bakmadı, gözlerini dizüstü bilgisayarından ayırmadı. "Şu anda *senin* için çalışıyorum. Ne kadar çok evrak işi yaptığın hakkında bir fikrin var mı? Faturalar, sigorta talepleri, genel muhasebe ... liste uzayıp gidiyor."

"Huh. Maaşını iki katına çıkarmalıyım."

Heath homurdandı. "Çift sıfır hâlâ sıfırdır." Arka verandadaki salıncakta oturmuş, sıcak yaz gününün son demlerinin tadını çıkarıyordu. Ya da olabildiğince

Bir yandan da büyükbabasının ve evin ihtiyaç duyduğu her şeye yetismeye çalışıyordu. "Yaşlanacaksın ve saçların ağaracak," dedi büyükbabası.

Heath başını çevirip yaşlı adama baktığında, boynu doksan yaşındaki birininki gibi gıcırdadı ve yüzünü buruşturdu. "Haklı olabilirsin."

"Ben her zaman haklıyım. Ben de açım."

Heath saate baktı. "Dışarıdan yemek siparişi vereceğim. Tercihin nedir?"

"Ne istersen."

"Çorba ve salata."

"Hayır," dedi büyükbabası.

"Tacos."

"Hayır."

Gözlerinin arasında bir baş ağrısı oluşmaya başladı. "Peki, o zaman 'herhangi bir şey' sana neye benziyor?"

"Balık ve cips. Ve bira."

Heath ona, "Kızartma ya da alkol almamalısın," diye hatırlattı.

Büyükbaba dramatik bir şekilde ellerini havaya kaldırdı. "Neden beni öldürmüyorsun?" "Yani, denemeye devam ediyorum."

Büyükbabası kıkırdadı. "Sen her zaman benim favorimdin."

"Evet, evet, şimdi öyle diyorsun. Ama sana bir salata söyleyene kadar bekle." Heath ayağa kalktı ve gerindi. Telefonu Ashley'den gelen bir mesajla çaldı.

Kaçabilirsin ama saklanamazsın.

Lexi'yle o çadırda yatalı, Lexi ona açılalı, ağzını Lexi'nin ağzında, ellerini Lexi'nin ellerinde gezdireli birkaç gün olmuştu.

Saçları yüzüne değecek şekilde uyuduğu, kokusu ve hissi onu hayatının en güzel uykusuna yatırdığı, kışına baskı yapan taşa rağmen lezzetli kıvrımlar.

Ve dün gece onu garajda çalışırken bulmuştu, orada günaha teslim olmaya çok yaklaşmışlardı.

Ve Ashley o zamandan beri onun peşindeydi, meraklı işgüzar. Onu seviyordu ama çözülmeyecekti, bunu da geri dönüş mesajında açıkça belirtmişti.

Saklanmıyorum. Çalışıyorum. Sen de denemelisin.

Büyükbabası onun yanına oturdu. "Bu benim faturalarıma benzemiyor."

"Çünkü yalan söyledim."

Yaşlı adam güldü. "Sen asla yalan söylemezsin."

"Tamam, kaçtım. Tüm evrak işlerini hallediyordum ve şimdi başka bir şeyle uğraşıyorum. Kayak ve bisiklet dükkanından Kaley Johnson'ın bir müşterisi onu dava etmekle tehdit ediyor. Bir avukata ihtiyacı olup olmadığını anlamak için e-postaları okumamı istedi. Her şeyi gözden geçirmek için birazdan gelecek."

Büyükbabası sırttı.

"Ne?"

Adam ellerini kaldırdı. "Hey, daha kötüsünü de yapabilirdin. Kaley güzel, akıllı ve bir erkek arayışında. Son baktığımda sen de onlardan biriydin.

Gerçi sosyal hayatından bunu anlayamazsın." "İş ve eğlenceyi birbirine karıştırmam."

"Bundan emin misin?"

Heath başını eğdi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Ashley senin ve kız kardeşinin iyi bir ikili olabileceğinizi düşünüyor demek. Onunla yattığına göre senin de böyle düşündüğünü sanıyorum."

"Ben-" Maksatlı bir nefes verdi ve sonra onu işaret etti. "Balık tutuyorsun."

"Ve sen neredeyse yemi yutuyordun." Büyükbabası gülümsedi ve kendi şakağına dokundu. "Sen de aklımı kaçırmaya başladığımı sanıyordun. Çok zekiyim evlat."

"Bundan hiç şüphe etmedim. Ashley'e istihbaratının hatalı olduğunu söyle."

"Bunu söyleyeceğini söyledi. Ama seninle Lexi'nin birlikte olduğunuzu şüphesiz biliyor."

"Bu cümleyi bitirmemen için sana para veririm." Heath durakladı. "Bunu Ash'e Lexi mi söyledi?"

Büyükbabası sırtıttı. "Hayır. Sen söyledin." Cep telefonunu çıkardı. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Rapor veriyorum."

"Ciddi misin sen?"

"Hey," dedi büyükbabası. "Bana ev yapımı yemekler ve taze pişmiş kurabiyeler vaat ederek rüşvet verdi. Ben aptal değilim."

"Seni her gün besliyorum, ne istersen."

"Ben ne istersem değil. Hem Ashley senden daha tatlı." Büyükbabası kıkırdadı. "Siz ikiniz nasıl bir an yaşadınız?"

"Neden, detay verirsen ekstra hediyeler mi alıyorsun?"

"Evet."

"İnanılmaz."

"Yani detaylara hayır mı diyorsun?"

Heath ona öyle bir bakış attı ki, dedesi utanmadan sırtıttı, ama en azından eve dönüp Heath'i yalnız bırakacak kadar sağduyuluydu.

On dakika sonra Kaley geldi. Lisedeyken iki kez çıkmışlardı, ciddi bir şey değildi. Birkaç ay önce Kaley'nin dükkânına gitmiş, kendisi için yeni bir bisiklet bakmıştı. Kız flört etmişti, belki o da karşılık vermişti. Dükkândan çıkarken kız ona çıkma teklif etmişti ama o sırada çok meşguldü. Kadının yardım talebinde art niyetli olabileceğini düşünmemişti bile.

Görüşmeleri beş dakika sürmüştü. Ona tavsiyelerini verdi -evet, bir avukata ihtiyacı vardı ve hayır, ne yazık ki artık hukuk alanında çalışmadığı için o avukat olamazdı- ve kadın başını sallayıp ona teşekkür etti.

Sonra da artık daha az meşgul olup olmadığını, belki birlikte bir yemeğe çıkabileceklerini sormuştu.

Reddetti ve belki de geçen hafta nedenini bilmediğini söyleyecekti. Ama tam olarak biliyordu ve her şeyin güzel bir balla ilgisi vardı-

bir şekilde savunmasını aşmış olan esmer.

Dün gece onu incitmekten korktuğu için geri çevirmişti. Ve belki de incinmek istemediği için.

Kaley gittiğinde, Heath işine geri döndü. Bir süre sonra büyükbabasının evin içinde güldüğünü duydu. Dizüstü bilgisayarını kapatan Heath mutfağa yöneldi, sonra Lexi'nin de yemek masasında oturup güldüğünü görünce şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Beline kadar onu saran ve sonra uzun bacaklarının etrafından bollaşan tüllü bir güneş elbisesi giymişti. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı, gözleri iyi bir mizahla parlıyordu ve Heath'i gördüğünde gülümsemekten vazgeçmeyen ağzı ... onun gece fantezilerinde başroldeydi.

"Ve sonra," dedi büyükbabası, gözlerindeki neşe gözyaşlarını silerek, "Cole Heath'i bir kutup dalışı yarışmasına kışkırttı. Kim önce atlarsa, diğerinin bütün ev işlerini yapmak zorunda kalacağı bir hafta kazanacağını söyledi. Heath de atladı." Sırıttı. "Cole atlamadı. Onun yerine Heath'in giysilerini çaldı ve onu eve çıplak dönmek zorunda bıraktı. Cole her zaman zekiymiş. Bu adama ne olduğundan emin değilim. . ."

"Teşekkürler, büyükbaba." "Sadece söylüyorum."

"Belki daha az söyleyebilirsin." Heath bunu hiçbir tavır takınmadan söylemişti, çünkü büyükbabasının güldüğünü görmek ... her şeydi.

Kapı zili çaldı. "Yemek geldi," dedi büyükbabası. "Ben getiririm." Ayağa kalktı, sonra kendini dengelemek için bir an durdu. Lexi'ye, "Bir gün hiç umursamadan salıncaklardan atlıyorsun," dedi, "ertesi gün pantolonunu giymek için duvara yaslanıyorsun." Lexi'ye oturmasını işaret etti. "Bir sürü sipariş verdim. Ashley'i ara, aç olup olmadığını sor."

Heath, "Lütfen," dedi. "Ashley'i ara demek istiyorsun, *lütfe*." Büyükbaba gözlerini devirdi. "Lütfen dedim."

"Kesinlikle demedin. Sen asla lütfe demeysin."

"Sorun değil," dedi Lexi. "Ashley bir randevuya çıktı."

"Umarım son kız arkadaşından daha iyidir," dedi büyükbabam. "Çünkü o kız ondan çaldı ve sonra şehri terk etti, böylece polisler bile onu takip edemedi. aşağı."

Gus ön kapıya gitmek için mutfaktan çıkarken Lexi şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Heath, "Bilmiyordun," dedi.

Perişan bir ifadeyle başını salladı. "Her zaman çok neşeli. Sanırım rol yapıyor."

"Öyle değil. Olayları gayet iyi algıladığını, ama pozitif olmanın negatif olmaktan çok daha az enerji gerektirdiğini söylüyor.

"I . . . Yaralandığını bilmiyordum." Lexi gözlerini kapadı ve başını salladı. "Bu beni nasıl bir kız kardeş yapar?"

"Hey," dedi sessizce. "Artık buradasın. Ve ne olursa olsun, onu uzun zamandır görmediğim kadar mutlu."

"Keşke ..." Sözünü yarıda kesti.

"Daha fazlasını yapabilmeyi mi?"

Kadın başını salladı ve adam elini onunkinin üzerine koydu. "Güven bana, anlıyorum. Ama düşündüğünden çok daha fazlasını yapıyorsun. Biliyor musunuz, büyükbabamın güldüğünü ilk kez duyuyorum, gerçekten güldüğünü. Ben bile bilmiyorum

Ne kadar olduğunu bilmiyorum. Büyükkannem iki yıl önce vefat ettiğinden beri morali bozuk, hep huysuz ve sinirli. Cole ve ben deniyoruz ama onun istediği kişi değiliz, gerçekten değiliz."

Gözleri yumuşadı. "Ondan hoşlanıyorum."

"O da seni seviyor. Burada olmana sevindim. Bir konuda yardıma mı ihtiyacın vardı?"

Ona tuhaf tuhaf baktı. "İnsanlar seni sadece yardımına ihtiyaç duyduklarında mı görmeye geliyorlar?"

"Çoğunlukla."

"Sen daha iyisini hak ediyorsun," dedi.

Onun sözlerini kendisine tekrarlamasıyla göğsünde bir şeyler gevşedi. Onu önemsiyordu ve birkaç yıl boyunca pek fazla duygunun kalın derisinden geçmesine izin vermedikten ve kesinlikle başkalarının ne düşündüğünü umursamadıktan sonra, bu yabancı bir duyguydu. Ve bundan hoşlanmadığını söyleyemezdi.

"Buradayım çünkü Ashley benimle konuşman gerektiğini söyledi," dedi Lexi. "Öyle mi dedi?"

"Evet," dedi yavaşça, Ashley'nin ikisini de kandırdığını açıkça anlamıştı.

"Ama buraya geldiğimde, senin verandada biriyle meşgul olduğunu gördüm. Büyükbaban seni alacağını söyledi ama kız arkadaşın falan olabilir diye araya girmemesini rica ettim."

Bunu söylerken ona bakmadı. Elleri kenetlenmişti, bir tırnağı en çok hissettiği zamanlarda yaptığı gibi diğerini karıştırıyordu. Adam onun yanına çömeldi. "Lex."

Kız başını onunkine doğru eğene kadar bekledi. "Eğer bir kız arkadaşım olsaydı, seni asla öpmezdim."

Uzun bir süre ona baktıktan sonra başını salladı.

Tamam, kız trust-Heath programına tam olarak katılmıyordu ve o da bunu anlıyordu. "Her ne yapıyorsak, bu her neyse, sen asla Bana vermeye hazır olmadığın hiçbir şeyi borçlu değilsin. Ama bilmeni isterim ki, ben bir kadını öpüp başka bir kadınla çıkmak için yaratılmadım. Ben asla böyle biri olmayacağım."

Ağzını açtı ama daha konuşmadan büyükbabası tam da o anı kolunda bir torba yiyeceklerle odaya geri döndü.

Kısa bir süre durdu, yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. "Bir şeyi mi bölüyorsunuz?"

"Hayır," dedi Lexi, Heath'in "Evet," demesiyle aynı anda.

Büyükbabası homurdandı ve yemeği masaya koydu. "Umarım öyledir. I Ona takılıyorum," dedi Lexi'ye, "ama çok zeki. İki ya da üç üniversite diploması var. Yörüngesindeki herkesle ilgileniyor, her zaman iyi bir yerde olmamız için damarlarını bizim için açıyor. Ama bunu kendisi için mi yapıyor? Hayır. Kendisine güneş ve ay gibi bakan genç ve güzel bir kadını hak etmediğini düşünüyor." Lexi'ye göz kırptı.

O da hemen kırmızı yanaklarını kapattı. "Yemeğe bakıyorum, hepsi bu."

"Güzel." Büyükbaba başıyla onayladı. "Ona tüm kartlarını gösterme, önce kendi elini göstermesini sağla."

Heath gözlerini devirdi. "Sen tanıdığım en burnunu sokan meraklı insansın." Lexi'ye baktı. "Boş ver onu. Seninle uğraşıyor."

"Aslında ben *seninle* uğraşıyorum." Yaşlı adam Lexi'ye döndü.

"Neyle uğraşmak zorunda olduğumu görüyor musun? Hep alfa havlıyor - Büyükbaba, egzersiz yapmalısın, Büyükbaba, daha iyi beslenmelisin- oysa tüm bu süre boyunca kendi ihtiyaçlarını görmezden geliyor. Bence bunun sebebi babasının bir pislik olması. Sanki o kötü genleri taşıdığından ve sevgiyi hak etmediğinden endişeleniyor."

Heath bir tabağı yemekle doldurdu ve büyükbabasına doğru itti. "Bunu başka bir odaya götür."

Yaşlı adam ona sıırıttı. "Sinirime dokundu, değil mi?"

"Daha çok üzerinden geçtin, geri çekildin ve sonra tekrar vurdun gibi."

Büyükbabası zevkle kıkırdadı ve sonra ... yaralı masadaki altı uyumsuz sandalyeden birine oturdu. Sandalye protesto edencesine gıcırdadı. Heath'e, "Bunun tamir edilmesi gerek," dedi.

"Bütün takımın yenilenmesi ya da atılması gerekiyor."

Büyükbabası Heath'e bir başparmak uzatırken Lexi'ye baktı. "Bu adam eski hiçbir şeyin değerini bilmiyor."

"Eskiye kesinlikle değer veriyorum. Eskiye severim," dedi Heath.
"Sevmediğim şey, tıka basa dolu bir evde yaşamak ve senin eşyalara takılıp düşmeni izlemek.

Yaralanacaksın. Almaman gereken kanatları uzat."

Büyükbaba Lexi'ye gülümsedi. "Karım buradaki her mobilyayı seçti..."
Heath yerine kanatları ona uzattı. "İlk başta her şeyden nefret ettim, ayrıca çok pahalıydı. Çoğu için büyük kavgalar ettik, ama her şeyde olduğu gibi, hep o kazandı. Çünkü onu mutlu görmeyi seviyordum." Kanatları Lexi'den geri aldı ve geri kalan her şeyi tabağına boşalttı."

Heath içini çekti.

Büyükbabası ona doğru bir çatal salladı. "Bence asıl soru şu: Neden büyükannesi kadar harika bir kadına layık olduğuna inanmıyor? Özellikle de bu masada oturan bir tane varken. Kitaplardan anlıyor, hakkını vereyim, ama pek bir şey bildiği yok."

Heath ayağa kalktı ve kardeşinin orada tuttuğu votka şişesini almak için dondurucuya gitti.

Lexi güldü ve gülüşü ona yönelik olsa da, bu tatlı müzik sesi onu da gülümsetti.

Bölüm 15

Lexi, Heath'lere gelmesi için onu kandırdığı için Ashley'e çok kızması gerektiğini biliyordu ama aslında iyi vakit geçiriyordu. Hayatında hiç büyükanne ve büyükbabasının varlığına tanık olmamıştı. Çocukken bazı arkadaşlarının geniş aileleriyle tanışmış ve onlara imrenmişti. Ama zaman geçtikçe ve büyüdüğü neleri kaçırdığını pek düşünmemişti.

Heath'in büyükbabası harikaydı. *Ve* belli ki her şeye burnunu sokan bir baş belasıydı. Ama Heath'e zor anlar yaşatmayı çok sevdiği belli olsa da, içinde yadsınamaz bir sevgi vardı ve Heath bunu sonuna kadar hissedebiliyordu. kendi soğuk kalbinin köşelerinde.

Yıllar boyunca çoğunlukla kendi başına kalmıştı ve bu konuda oldukça iyiydi. Tamam, belki iyi değildi ama hey, nefes alıyordu ve bu da bir şey sayılırdı. Ama her nasılsa, burada otururken, kendisi için daha fazlasını istiyordu. Sinir bozucu bir düşünce.

Yemeklerini bitirmişlerdi ama Gus mutfağa baktığında henüz masadan kalkmamışlardı. "Yenilemenin iyi olacağını biliyorum ama bu eski yeri gerçekten seviyorum. Aynı rengi kullanırsak belki boyayabiliriz."

Heath başını salladı. "Bunu yapabiliriz. Belki yeni bir yemek takımını da alırız." "Bunu sevdiğim için o sadece parayı sokağa atmak olur." Heath içini çekti.

Gus Lexi'ye gülümsedi. "Bu çocuk küçükken oldukça fakirdik. Bir araya getirecek iki kuruşumuz bile yoktu." Gülümsemesi soldu. "Bir araba kazasında yaralandım ve kızıma pek yardım edemedim-Heath'in annesi. Bir pislikle evlenmişti, Fransızcamı bağışlayın. Adam bir işte tutunamadı. Çocuklar elden düşme giysiler giyerdi ve asla yeterli yiyecekleri olmazdı. Bu anılar beni boş yere para harcamaktan alıkoyuyor."

Heath'in yüzündeki ifade, pişmanlık, suçluluk, keder ... onu öldürdü. Çocukken, Lexi'nin ona baktığında gördüğü tek şey, utanç verici bir şekilde kolayca derisinin altına giren ukala, sinir bozucu, rekabetçi bir çocuktur. Onun her konuda kendisine meydan okumaktan daha fazlasına aç olduğunu bilmiyordu. Açtı ve istismar edilmişti. Bu onun kalbini sızlattı.

Heath'e gelince, bu konuşma için yeterince votka kalmadığından oldukça emin görünüyordu. "Oh, iyi, benim hakkımda konuşmaya devam edeceğiz," diye mırıldandı.

"Hey, kıza avantaj sağlamaya çalışıyorum. Gördüğüm kadarıyla "Göz önünde saklanıyordun." Heath'in mavi gri gözleriyle Lexi'ye göz kırptı. "O sert kafasının içine bir göz atmanın hoşuna gideceğini düşündüm."

"Kesinlikle öyle," dedi hafif bir ses tonuyla, Heath'in sempati gösterisinden ne kadar nefret edeceğini biliyordu. "O kadar sıkı kilitlendiği için yürürken gıcırıyor."

Büyükbabası öyle bir güldü ki içkisini döktü. Heath kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Biz küçükken pek anlaşılamazdık," dedi dedesine, Heath'e gülümsemeye devam ederek. "O çok bilmişin tekiydi ve benim tek istediğim onu bir konuda yenmekti."

Heath'in bakışlarındaki gölgelerin bir kısmı kayboldu ve yerini kızın çağrıştırdığı anılar karşısında küçük bir gülümsemeye bıraktı.

"Onu herhangi bir konuda yenmek zor," dedi büyükbabası. "Keskin, hızlı ve sinsidir - tabii ki bir daha asla fakir olmak istemediği için. Bir de Cole hastalandığında ve boktan bir sigortamız varken, hastane masraflarını karşılamak için üniversitedeyken ikinci bir işte çalışmak zorunda kalması var. Onu bir konuda yenmek istediğinizde hile yapmanızı önermemi izin verin. Ben öyle yapıyorum."

"Bildiğim iyi oldu."

Heath başını masaya doğru eğerek birkaç kez tahtaya vurdu.

Lexi, Gus'la birlikte güldü. "Sanırım senin hile yaptığını bilmiyor."

"Oh, ben her zaman bilirim." Heath başını kaldırdı. "Bir keresinde kumarhanede hile yaparken yakalanınca kefaletini ödeyip onu hapisten çıkarmak zorunda kalmıştım."

"Yanlış suçlamalar," dedi büyükbabası omuz silkerek.

"Seni videoya çekmişler ve ömür boyu men cezası almışsın."

"Bah humbug. Sen ve Lexi de kısa bir süre önce neredeyse kendinizi hapse attırıyordunuz. Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş."

Heath, büyükbabası bu durumu açıkladığından beri ilk kez Lexi'ye baktı. Bazı sırlarını, yüzünde görmekten nefret ettiği temkinli bir ifadeyi. "Ne?"

"Bana farklı bakıyorsun," dedi. "Nasıl?"

"Sanki benim için üzülmüştün gibi ya da daha kötüsü, ben mükemmelmişim gibi." Çayını yudumlarken boğuldu, neredeyse burnundan geliyordu.

Büyükbabası kıkırdarak ona bir peçete uzattı. "Merak etme hayatım, o mükemmele yakın bile değil." Nedenlerini parmaklarının ucuyla saymaya başladı. "Çok inatçıdır, hatalı olduğunu kabul edemez, kimseye ya da hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını düşünür ve ne kadar çok bildiğini söylememe gerek bile yok."

Heath kuru bir sesle, "Teşekkürler büyükbaba," dedi. "Ama merak etme. Lexi benim hatalarımın tamamen farkında."

Büyükbabası ona bir bakış attı. "Güzel. Çünkü kadınlar kendilerini ona atma eğilimindedir. Onlardan biri olma. Bunun için uğraşmasını sağla."

"Merak etme," dedi Lexi. "Kendimi onun üzerine atmaya hiç niyetim yok." Çünkü o çadırda, anısı bütün iyi yanlarının karıncalanmasına neden olan, kesinlikle yapmamaları gereken bir şeyi zaten yapmıştı.

Gus'ın telefonunun alarmı çaldı ve önce ekrana, sonra da Heath'e baktı. "Gerçekten mi? İlaçlarımı almam için alarm mı kurdun?"

"Evet, böylece unutmuş gibi yapamazsın."

"Bilgin olsun, ben de tam onları almak üzereydim." Gus masadan kalktı. Durdu. Başını kaşıdı. "İlaçlar neredeydi?"

"Banyo tezgahında." "Bunu biliyordum."

Lexi, onun yokluğunun ardından gelen sessizlikte söyleyecek bir şey aradı. Çocukluğunu pek sık düşünmezdi, çünkü bu ona kendisi için üzüldüğünü hissettirirdi. Ama Heath ondan çok daha kötü şeyler yaşamıştı, sadece anılarını derinlere gömmek yerine, onları işleyip yoluna devam etmiş, büyüüp

Hayatında bir şeyler yapmak. Bu onun dokunulabileceğini bilmediği bir parçasına dokunmuştu ama aynı zamanda ... Heath ailesi için oradaydı.

Onun aksine, o kendi ailesinin yanında olmamıştı. Bir kez bile. "Ashley seni buraya gelmeye ikna ettiği için üzgün müsün?"

Hafifçe güldü. "Hayır, ama eminim öyledir." Ayağa kalkarak bulaşıkları topladı ve lavaboya doğru ilerledi.

"Ben değilim."

Heath kalan bulaşıkları toplarken bakışları bir süre öylece kaldı. Bulaşıkları lavaboya yerleştirdikten sonra onu hafifçe kenara itti. "Konuklar bulaşık yıkamaz."

"Ama anlaşılan ben misafir değilim, çünkü beni buraya sen davet etmedin. Ben doldururum." Bulaşık makinesini açtı ve ona baktı. "Tabii nasıl yapıldığı konusunda titiz değilsen?"

"Anal mı?"

Güldü. "Evet ya da hayır."

Adam ona baktı, sonra homurdandı ve başını salladı. "Sanırım beni delirtmekten hoşlanıyorsun."

"Hem de çok."

Kıkırdadı ve bir kez daha onu kenara itmeye çalıştı, ama o reddetti, onun yerine tabağı elinden aldı ve bulaşık makinesinin içine koydu.

Adamın kendisine baktığını fark edince iç çekti. "Gördün mü, çok analsın."

Adam güldü. "Hayır. Sadece doldurmanın yanlış bir yolu olduğunu bilmiyordum." "Ashley'e göre kesinlikle varmış."

Başını salladı. "Kız kardeşini seviyorum ama bazen yirmi üç yaşında bir bedende yaşlı bir kadın gibi oluyor."

Lexi güldü ve bir süre arkadaşça bir sessizlik içinde çalıştılar. "Sana kişisel bir soru sorabilir miyim?" diye soracak cesareti sonunda topladı.

"Elbette."

"Kardeşinin nesi vardı?"

Bakışlarını duruladığı tabaktan ayırmadı. "Lösemi. Yıllar önceydi. On dört yaşındaydı."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı ama adam inanılmaz bir dikkatle başka bir tabak yıkıyordu. "Ama iyileşti, değil mi?"

"Kemik iliği naklinden sonra."

Biraz hesap yaptı. Heath üniversitede birinci sınıfta olmalıydı. "Ona kendi kemik iliğini mi verdin?"

"Hayır." Tabağı alıp bulaşık makinesine yerleştirmesine izin verdi. "Uygun değildim."

"Ama yapabilseydin yapardın."

"O aileden biri," dedi, böyle bir ağırlığı taşıyabilecek omuzlarını kaldırarak. "Aile böyle yapar."

Kadın yavaşça başını salladı. "Bütün aileler sizinki gibi değil."

"Biliyorum." Durakladı. "Büyükbabam dudaklarını oynatmayı bırakmadığında bana nasıl baktığını gördüm. Bektan bir babam olması beni tanımlamıyor, çünkü muhtemelen harika bir annem, büyükanne ve büyükbabam ve Cole vardı. *Şunlar* beni şekillendiren, beni ben yapan ilişkilerdi." Yüzünü ona döndü. "Bunların hiçbirine sahip olmadığın için üzgünüm."

Omuz silkti. "On yaşına kadar annem vardı. Ve babam... Kötü bir adam değildi. Pek sayılmazdı. Sadece ... konsantre olması gereken başka önemli şeyleri vardı."

Bakışlarından buna katılmadığı anlaşılıyordu. Ellerine bir iş vermek için çatal bıçak takımıyla uğraştı, parçaları dikkatlice bulaşık makinesine yerleştirdi. "Ayrıca, çok fazla televizyon izledim. Filmler. Pek çok ailenin her şeyden önce birbirine bağlı olduğunu anlıyorum. Sadece benim için öyle olmadı."

"O hayatı, hiç sahip olmadığın aile hayatını istiyor musun?"

"Garantisi olmayan bir şeye girme riskini göze alabileceğimden emin değilim ve kim garanti alır ki? Hiç kimse."

"Belki de risk almaya değer."

Onun gözlerinde gördüğü şey için yeterince cesur olup olamayacağını bilmiyordu, bunu ne kadar isteyebileceğini düşünse de. "I düşün . . . Gitmeliyim." Onu durduramadan, büyükbabasına el sallamak için başını oturma odasına uzattı. "İyi geceler."

"Ne zaman istersen gel. Sen bundan daha eğlencelisin ..." Heath başını salladı.

Heath başı ağrıyacakmış gibi burnunun kenarını sıktı ve büyükbabası sırtıttı.

Lexi kahkahasını bastırdı ve arka kapıya doğru ilerledi.

Heath de onunla birlikte dışarı çıktı, kaşları çatılmıştı.

"Belki de gerçekten bir yudum votkaya ihtiyacın vardır."

"Ukala herif," diye mırıldandı ama sesi sevecen geliyordu. "Aslında ihtiyacım olan şey sen etrafımdayken aklımı başımda tutmak."

Durdu ve ona baktı.

"Bu bir hakaret değil." Gülümsemesi alaycıydı. "Sen etrafımdayken sağlıklı düşünemememle ilgili bir ifade."

Gözlerini kırptırdı, kelimelerin ardındaki anlamı özümsemi. Bundan çok hoşlandığına karar verdi. "Ve bu kötü bir şey mi?"

"En kötüsü."

Sırıttı. "Ben de sana." Verandadan indi. "İyi geceler." "Seni eve bırakacağım."

Kötü bir fikirdi. Çok, çok kötü bir fikir, çünkü onu çocukluk yatak odasına çekecek ve yatağın altında ona bir şeyler yapacak kadar zayıf hissediyordu. NSYNC posterini. "Gerek yok."

"Seni eve bırakacağım," diye tekrarladı.

"Daisy'nin evini buradan görebiliyorum, karanlıkta bile."

"Sadece bu hafta bir grup çakal yabani tavşan avladı, genç bir ayı çöpümüzü avladı ve iki vaşağın bela."

Kısa bir süre durdu, geri dönerken bu şeylerden herhangi biriyle karşılaşma düşüncesi midelerini rahatsız edici bir şekilde sarsıyordu. "Ve eğer böyle bir şeyle karşılaşsaksak, tam olarak ne yapacaksın? Hayatını ve uzuvlarını riske atarak kendini önüme mi atacaksın?"

Elini tutup yürümeye başladıklarında kıkırdadı, karanlıkta bedensiz bir ses. Adamın sıcak ve nasırlı avuçlarının onunkilere değdiğini hissetmek onu rahatlattı. "Sadece konuşmaya devam etsek ve bol bol Böylece kimseyi kurban olarak sunmak zorunda kalmayız."

"Madem bu kadar mantıklı olacaksın," diye mırıldandı.

Bu gece sadece bir parça ay vardı, yıldızlar mücevher gibi parıldarken gökyüzü ışıldıyordu. Heath onu kendisine çevirip yüzünü inceleyene kadar Daisy'nin arka verandasının hemen yakınında durduğunu fark etmedi. "İyi misin?"

İyi miydi? Bir şey istiyordu, bir şeyi özlüyordu ama ona ulaşamayacağını hissediyordu. İki avlunun arasında, zamanın ve mekânın dışında, aralarında bir santim bile olmayan, ona çadırda, farklı ama benzer bir gökyüzünün altında geçirdikleri o geceyi hatırlatan bir mesafede durdular ve hain bakışları Heath'in ağzına kaydı.

Dudakları yavaşça kıvrıldı. "Seni tekrar öpmemi istiyorsun," diye mırıldandı, bir soru değil, başını onunkine yaklaştırırken bir ifade.

Hayır. Evet. "*Gah*." Ona ters ters baktı. "Bunların hepsi senin suçun." "Eminim öyledir, ama belki daha açık konuşabilirsin."

"Bunu istememi sağladın." Ve sonra ellerini gömleğinin içine soktu, parmak uçlarına gitti ve *onu* öptü.

Sanki eve dönmüş gibiydi. Boğazından kaçan muhtaç sesi duydu, bu ses adamın inlemesine ve onu daha da yakınına çekmesine neden oldu. Ama sonra, o hazır olmadan çok önce, adam çekip kurtuldu.

En azından o *da* zor nefes alıyordu. "Çadırda değiliz," dedi olabildiğince rahat bir şekilde. "Kıçının altında bir taşla."

"Hayır, ama kız kardeşin pencereden bizi izliyor."

Baktı, Daisy'nin mutfağında açık bıraktığı ışık sönmüştü ve pencereden kız kardeşinin yüzünün belli belirsiz çizgilerini görebiliyordu.

İçinde rahatlama ve hayal kırıklığı savaşıyordu. Rahatlık çünkü korkunç bir karar verip birlikte uyumayacaklardı - en azından şimdilik. Hayal kırıklığı çünkü korkunç bir karar verip hemen şimdi birlikte uyumayacaklardı.

Heath'in sırtışına bakılırsa, onun düşüncelerinin *tam olarak* nereye gittiğini biliyordu.

Ama o bunu bilmiyordu: Her iki seferde de onu çok kolay bırakabilmişti, bu onun hayatında süregelen korkunç bir temaydı. Bu yüzden onun özgürce adım atmasına ve parmağını göğsüne sokmasına izin veren şey her şeyden çok buydu.

"Burada işimiz bitti."

Başını bir kez daha hafifçe eğdi. "Sen ne dersen o."

Ugh. İçeri girmek için döndü.

"Lexi."

Durdu ama geri dönmedi.

"Açık olmak gerekirse, bu benim seni istememem değildi. Bu, sürücü koltuğunda senin olduğunu kabul etmemdi. Eğer bir şey olursa, top senin sahandadır. Her zaman."

"Ne yani, her halükarda iyi misin?"

Adamın yüzünden bir şey geçti, kızın fark edemeyeceği kadar hızlı gelip giden bir duygu. "Benim için iyi olan şey," dedi, "bunun senin seçimin olması."

Bunu tercüme etmeye çalıştı. Onun hakkında öğrendiklerini düşündü. Değer verdiği insanlar söz konusu olduğunda nadiren de olsa kendini ön plana çıkarırdı. Ve nasıl büyüdüğü, annesini nasıl kaybettiği, babasının ona nasıl davrandığı düşünüldüğünde... belki de ne istediğinin önemli olduğuna inanmıyordu. "Peki *senin* seçimin ne olurdu?" diye sordu çok yumuşak bir sesle.

Adamın gözleri kızın ağzına kaydı ve kız adamın gözlerindeki cevabı neredeyse görebiliyordu. *Sen.* Ama o söylemedi. Hiçbir şey söylemedi, sadece alt dudaklarını dişlerinin arasına aldı, belki de düşüncelerini dökmek için. Şimdi birbirlerinden birkaç santim uzaktaydılar, aralarındaki hava hâlâ yoğun ve doluydu, kalbi bir davul gibi atıyordu.

Sonunda derin bir nefes aldı. "Bu olaydan yara alan tek kişi sen değilsin. önceki ilişkiler. Büyükbabam beni çekıştirmeye bayılır ama Bu gece sana söyledi. Benim hakkında yanılmıyor. Kalbimin etrafına uzun zaman önce parmaklıklar koydum. Hâlâ hapsedilmiş durumda."

"Sen . . . kalbini hapse mi attın?"

"Evet."

Onu suçlamak zordu. Ve belki de bu iyi bir şeydi. Belki de aralarındaki bu şeyi, etiketlemedikleri şeyi fark etmelerini sağlıyordu. "Yani aynı sayfadayız, birbirimizden gülünç derecede etkilendiğimiz sayfa, ama ikimiz de ... daha fazlası için hazır değiliz."

Onun bakışlarını tutarken ellerini ceplerine soktu ama gerçek bir kelime kullanmadı. İkisi de ringe çıkabilecek ya da çıkmaya istekli görünmüyordu.

Bunu bilmek güzel.

"İyi geceler Heath," diye fısıldadı.

Adam yavaşça başını salladı, yine de hiçbir şey belli etmedi, bu yüzden hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığını bile bilmiyordu. Bu da *onu* hayal kırıklığına uğrattı. İkisine de başını sallayarak döndü ve bahçeden geçip Daisy'nin evine doğru yürüdü.

En azından Ashley onu mutfakta beklemeyecek kadar akıllıydı.

Lexi doğruca, kız kardeşinin bir demet çiçek sakladığı çekmeceye doğru yürüdü. vitaminleri genellikle unuturdu ve onların arkasına sakladığı kurabiye kutusunu çıkardı. Sonra kendini ve kurabiyeleri yatağa götürdü.

Kurabiyeler ona iyi vakit geçirtmedi. Olan tek şey hazımsızlıktı. Huzursuz bir şekilde tavana bakarken, belki de Heath'in bir şeylerin peşinde olduğuna karar verdi. Bu andan itibaren kendi kalbi de hapsedilmiş olacaktı.

Bölüm 16

Ertesi gün Lexi kamyoneti ödünç aldı ve ilk resmi müşterisiyle çalışmaya başlamak için şehre gitti. Cassidy Tyler ve üç kardeşine ailelerinden büyük bir mülk miras kalmıştı ve vasiyetname son derece açıktı ve ilk kez bağışçılar arasında bir anlaşmazlık yoktu,

Beş bin metrekarelik ev kırk yıllık bir yaşamın ardından dolmuştu. Anne ve babası birkaç yıl önce vefat etmişti ve geride kalan aile arasında herhangi bir sorun yaşanmadığı ve kimse acele etmek istemediği için mal varlığı hiç değerlendirilmemişti. Ama şimdi, her ne sebeple olursa olsun, Cassidy ve kardeşleri neyi satıp neyi saklayacaklarına karar verebilmek için her şeyi değerlendirmek istiyorlardı.

Lexi bu işe ilk girdiğinde, hayal ettiğinden beklenmedik bir şekilde daha zor olmuştu.

öldüğünde, mülkün herhangi bir duygusal bağ olmaksızın baştan sona gözden geçirilmesi, merhumun ve yaşadığı hayatın üzerine esasen bir dolar miktarı konulması gerekiyordu.

Ancak kısa sürede bu hayatları onurlandırmanın güzelliğinin aslında tam da bunu yapmakta olduğunu keşfetti. Antika ve eski eserlerle uğraşırken duyduğu yadsınamaz heyecandan, tarihin gücünü içinde hissetmekten ve her bir eşyanın anlatacak bir hikayesi olduğu duygusunu sevmekten bahsetmiyorum bile.

Ashley'le birlikte Judy'nin zarfını teslim etmeye gittikten sonra aileyle zaten tanışmıştı, bu yüzden hemen işe koyuldu ve günü mutlu bir şekilde işe dalarak geçirdi. Aklına gelen serseri düşünceleri uzakta tutması hoşuna gidiyordu. Özellikle de çok fazla olduğu için.

İyi haber şu ki, birkaç gün içinde buradaki işi bittiğinde South Shore'da ikinci bir müşterisi olacaktı. Ondan sonra, eğer başka bir iş gelmezse,

O zaman muhtemelen ayakta kalabilmek için garsonluk yapıyor olurdu. Çok daha kötü şeyler de vardı ama üniversitede okurken birkaç yıl garsonluk yapmıştı. İnsanlar tedavi konusunda berbattı. Sunucular doğru, işin çok düşük ücretle başladığından bahsetmiyorum bile, bu yüzden işe geri dönme düşüncesi, her vardiyadan sonra tüm vücudunu ağrıtabilecek kadar çok çalışmak, ağlamak istemesine neden oldu.

Ama ağlamayı bırakmıştı. Kendisi için üzölmeyi de bırakmıştı. Her zaman olduğu gibi, bir yolunu bulacaktı.

O gece beklediğinden daha iyi uyudu. Cassidy'den gelen bir mesajla uyandı; tuttukları boyacılar bir hafta erken gelmişti, bu yüzden Lexi'ye işi bitirmek için geri dönmeden önce onlara bir iki gün vermesini önerdi.

Birdenbire boş bir gün geçiren Lexi, e-postalarını kontrol etmek için dizüstü bilgisayarını açtı. Hiçbir şey yoktu.

Yeni müşteri yoktu ve eve döndüğünde yaptığı başvurulara yanıt gelmemişti. Dikkatini dağıtmak için Instagram'da gezinmeye başladı ve iş arkadaşı Elaine'den gelen bir gönderiye rastlayınca durdu.

Ya da eskiden iş arkadaşı olan. Elaine ve ofisten bir grup insan bir restorandaydı, hepsi bir resmin içine sıkışmış, genişçe gülümsüyorlardı. İçinde Ortada Dean vardı, eski sevgilisi, başında doğum günü şapkası, kollarını iki yanındaki insanlara sarılırken genişçe açmıştı.

Hepsi de onun hayatının mahvolduğu gerçeğini umursamadan kendi hayatlarına devam ediyorlardı.

Onun bile yapmadığı bir şey yüzünden.

Ekrana o kadar dikkatle bakıyordu ki, Ashley kafasını Lexi'nin omzunun üzerinden uzattığında neredeyse çığlık atacaktı. "Kim bunlar?"

"İş arkadaşlarım," demeyi bir şekilde başarmıştı.

"Bu altı hafta boyunca uzaktan çalışmana izin vermeleri ne kadar harika değil mi?"

Çok harika. Kadın kayıtsızca gülümsedi.

"Muhtemelen ilgilenmek zorunda olduğunu biliyorum ama sen boşken annemin eşyalarının üzerinden biraz daha geçebiliriz diye umuyordum. Bugün işin ne zaman biter?"

"Peki ya şimdi?" Lexi ayağa kalktı ve pencereden dışarı baktı. Yağmurlu ve soğuktu. "Gerçi garaj buz gibi olacak."

"Öyleyse annemin yatak odasını yapmaya başlayalım. Bittiğinde ikimizden biri oraya taşınabilir, çünkü banyosu da olan en büyük oda orası."

"Hepsi senin," dedi Lexi.

Odaya birlikte girdiler. Lexi nefesini içine çekti ve yavaşça bir daire çizdi. Her köşe yetmişli yıllara bir övgü niteliğindeydi -Daisy'nin kendi deyimiyle en sevdiği on yıl. Bir sürü turuncu, yeşil ve kahverengi. Ve şal desenleri. Bir de tepesinde ılık yerine bir disko topu vardı.

"O şeyi çok severdi," dedi Ashley, gözlerini ona dikerek. "Bir garaj satışından on dolara almıştı."

"Kazıklanmıştı." Lexi başını salladı. "Burası da ben küçükken olduğu gibi aynı görünüyor."

"Çünkü *öyle*. Burayı bu haliyle çok severdi, hiçbir şeyi değiştirmek istemezdi." Ashley'nin gülümsemesi soldu. "Sonra ..." Sertçe yutkundu. "O gittikten sonra, hiçbir şeye dokunmaya cesaret edemedim. Ama şimdi buradasın. Değerli hiçbir şeyi atmadığımızdan emin olabilirsiniz."

Dolaptan başladılar. İki dakika içinde Lexi üç yığın oluşturdu. Biri ikinci el eşya dükkânına, diğeri çöpe ve üçüncüsü de Ashley'nin saklamak istediği şeyler. Bu yığın en büyüğüydü ve ona bakarken kız kardeşi iç çekti. "Biliyorum, biliyorum. Ama buradaki pek çok şeyin üzerinde annemin bir anısı var."

Lexi plastik ve tahta boncuklardan yapılmış gösterişli bir barış işareti kolyesini aldı, sonra Ashley'e şüpheyle baktı.

Kız kardeşi gülümsedi. "Bunu onun için yaptım. Evet, berbat bir şey ve şüpheli renk seçimlerimden bahsetmeme gerek yok ama gururla takardı." Kaşlarını kaldırdı. "Senin için kazık yok mu?"

Bu odadaki hiçbir şey onun için duygusal bir bağ taşımıyordu ama bunu söylemek Ashley'i sadece incitecekti. "Henüz saklayacak doğru şeyi bulamadım, hepsi bu."

Ashley düşünceli bir şekilde başını salladı. "Bulacaksın."

Lexi'nin tuhaf ve sinir bozucu bir şekilde duygusal hissetmesiyle ilerlediler. Bunu bir iş için değil de Daisy için yapmanın ne kadar farklı bir his olduğunu fark etmemişti. Ve eminim ki, Daisy'nin ona verdiği sıcak duyguyu Nostalji ona çarptı, bunu tek başına değil de kız kardeşiyle yapmanın rahatlığı ve konforu.

"İyi misin?" Ashley sordu.

"Evet." Durakladı, sonra itiraf etti, "Düşündüğüm kadar zor değil. Bunu seninle yapmak, vakit geçirmek, bu ... güzel."

Ashley omzunu Lexi'ninkine çarptı. "Bu kadar şaşırmış görünmene gerek yok."

Lexi daha iyi günler görmüş olan batık kazağını en az dört kez katladı. ve onu ikinci el eşya yığınının içine koydum. "Haklısın. Hiç şaşırmamalıyım. Bana karşı hiçbir zaman tatlı ve şaşırtıcı olmaktan başka bir şey yapmadın." Durakladı. "Ve ... *karşıyorsun*."

Ashley başka bir kutuya bakmak için arkasını döndü. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Uh-huh. Kanıtları sunmama izin verin. Birincisi, ikinci zarfı Judy'ye teslim ettiğimizde, Heath'le benim çadırda yalnız kalmamız için manevra yaptın."

"Çünkü yavru kedilerle uyumak istiyordum."

"Uh-huh. Ve iki, geçen gece Heath'in benimle konuşmak istediğini söyleyerek beni Gus'ın evine gönderdin."

Ashley yüzünü buruşturdu. "Tamam, evet. O şeyleri yaptım. Ama sen sadece telefonuna bakıyordun, sanki bir arkadaşının ya da herhangi birinin mesaj atmasını ya da aramasını bekliyormuş gibiydin. Ve sen buraya geldiğinden beri birlikte geçirdiğimiz onca zaman içinde kimsenin bunu yapmadığını biliyorum. Lexi ağzını açtığında hemen ekledi, "Ben de beni ilgilendirmedığını biliyorum. Ama yalnızlığın farkındayım Lexi. Bunun zor olduğunu biliyorum ve yardım edebileceğimi biliyordum."

Lexi'nin kalbi sıkıştı. Çünkü Ashley'nin kendisinden çok daha fazla sosyal hayatı yoktu ve bu da ona acı veriyordu - her ikisi için de.

"Ve ben ne söz verdiğimi biliyorum," diye devam etti Ashley. "Ama Heath'le aranızda bir şeyler var. Ve sanırım dürtmezsem, ikinizin de bunu görmezden geleceğinizden endişelendim."

"Bu da bizim hakkımız."

Kız kardeşi içini çekti. "Biliyorum."

"Ash, benim için hiçbir şeyi düzeltmene ihtiyacım yok."

"Ne? *Hayır*." Ashley başını sertçe salladı. "Seni düzeltmeye çalışmıyorum. Seni olduğun gibi seviyorum."

Bunun üzerine hissettiği sıcak duygular onu şaşırttı. "Gerçekten mi?" "Gerçekten."

"Ben de senden hoşlanıyorum," dedi Lexi. "Zekisin, yaratıcısın. Kolay lokma değilsin ama ihtiyacı olan herkese zaman ayıracak kadar da tatlısın. Bu inanılmaz ve nadir bir denge ve seni özel kılıyor."

Ashley gülümsedi, yanakları biraz kızarmıştı. "Ah. Teşekkürler." Kutusuna geri döndü.

Lexi bekledi ama Ash hiçbir şey söylemedi. "Ve ... ?" Lexi sordu. "Ve ne?"

"Belki benim hakkımda hoşlandığın şeyleri söylersin diye düşünmüştüm." "Gerçek mi?"

Aman Tanrım. "Ne var biliyor musun? Boşver-"

"Her şeyi," dedi Ashley. "Her şeyi seviyorum. Zeki, vahşi ve güçlüsün, için de dışın da öyle. Sadece gerçekten mutlu olmanı istiyorum."

Gerginleşen Lexi boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Teşekkür ederim." İki kelime yeterli görünmüyordu. "Bunun anlamı gerçekten çok büyük. Ama planın beni mutlu edecek kişinin Heath olmasıysa, birbirimize uygun olmadığımızı bilmelisin."

"Bu bir yalan."

Güzel. Yani ağızları gibi bazı kısımları *son derece* uyumluydu. "İkimiz de bunu istemiyoruz-"

"Bir yalan daha."

"Belki de listene kurnazlığı da eklemem gerekiyordur."

Ashley güldü. "Konuyu değiştirmeye çalışma bile. İkiniz aynı ortamda bulunduğunuzda, aranızdaki kimya yüzünden hava kıvılcım saçıyor."

"Tamam, kabul ediyorum, *biraz* çekicilik var-"

"Ya da çok fazla."

Lexi alaycı bir şekilde gülmek zorunda kaldı. "Ya da çok. Ama Ash, *hepsi* bu kadar."

"Hayır, daha fazlası olduğunu söyleyebilirim! Bak, çok çalışmak ve kendi yolunu çizmekle ilgili olduğunu biliyorum ama Heath de aynı şey."

"Ash-"

"Tek söylediğim, onu yüzeysel olarak değerlendirmeyin, tamam mı? Çok şey var. tüm o zahmetsiz, rahat karizmasının altında daha fazlası var. Kendi değerinin farkında bile değil. Büyüme şekli çok zordu. Ve büyükbabası, her ne kadar harika ve şaşırtıcı olsa da, o da kendi değerini bilmeyen bir nesilden geliyor. Duygusal olarak nasıl ulaşılabilir olacağımı. "Seviyorum" diye bir şey yoktu. Heath farklı bir dil konuşmayı öğrenmek zorunda kaldı. Bu onu bir çeşit empatik yaptı kapalı insanlar."

Lexi gözlerini kırptırdı. "Beni kastediyorsun. Ben kapalıyım."

Ashley'nin gülümsemesi mahcup ve aynı zamanda anlayış doluydu.

"Hatalarını bilmenin savaşın yarısı olduğunu söylerler."

"Ha ha. Ve eğer söyleyeceğin bir sonraki şey Heath'in bir soğan olduğu ve onun katmanlarını soymam gerektiği ise, lütfen yapma. Soyma falan olmayacak."

"Tek söylediğim, onun ... gibi olduğu." Elini havada sallayarak bir kelime aradı. "Bir antika. Paha biçilmez ve değerli."

Lexi kaşlarını kaldırarak, "Bir antika," diye tekrarladı.

"Bu yıl otuz yaşına girdi, yani ..." Lexi tıkanınca Ashley güldü. "Söylemek istediğim tek şey, onu olduğu gibi kabul ederek başkalarının düştüğü hataya düşmeyin. Evet, paketi güzel ama aynı zamanda bir Çok çalışkan ve tanıdığım en büyük kalbe sahip. Parası olmayanlara ücretsiz hukuki danışmanlık veriyor. Geçen yılki orman yangınlarında her şeyini kaybeden insanlar için eski mobilyaları yeniden değerlendiriyor. Şu anda yaşlı Bayan Cromwell'in evini yeniliyor ve tekerlekli sandalyeye mahkum olduğu için erişilebilir hale getiriyor. Bunu size söylememden nefret eder, nefret eder, nefret eder, çünkü kendi değerinin insanların ona güvenmesine bağlı olduğunu düşünür, oysa kendisinin kimseye güvenmeye ihtiyacı yoktur. Kendisiyle ilgilenilmesine asla izin vermiyor."

"Bak, onun iyi bir adam olduğunu biliyorum." Daha fazla. "Mesele bu değil." "Doğru, çünkü mesele ikinizin de ona yetebileceğinizi düşünmemeniz. biri için."

Lexi iç çekti. "Senin daha büyük, daha bilge bir kardeş olmadığına emin misin?"

"Daha akıllıca, kesinlikle." Ashley'nin dudakları kıpırdadı. "Ama aynı zamanda neredeyse otuz yaşındasın. Yaşlısın." Gülümsemesi kayboldu. "Şuna ne dersin? Karışmayı bırakacağım, eğer-"

"Aha! Yani dünya çapında bir işgüzar *olduğunu* kabul ediyorsun!"

"Elbette dünya çapında bir işgüzarım. Ve *eğer* sen bir ada olmaya çalışmaktan vazgeçersen, ben de vazgeçeceğim."

"Ben de sana aynı şeyi söyleyebilirim."

"Bu ne demek oluyor?"

"Bir ilişkin vardı ve incindin."

Ashley'nin gözleri kapandı. "Büyükbaba Gus ergen bir çocuk gibi dedikodu yapıyor." Arkasını döndü. "Ve ben incinmedim, gerçekten incinmedim. Sadece birkaç kez çıkmıştık. Karşılıklı olduğunu sandığım erken duyguları yakalayacak kadar aptaldım. Bir gece evde kalması için kötü bir karar verdim. Uyandığımda gitmişti. Dizüstü bilgisayarım, telefonum, tabletim ve diğer eşyalarım da öyle.

Binlerce dolar çöpe gitti, çünkü bir ilişki uygulamasıyla ilişki bulamayacağını anlayamayacak kadar aptaldım." Omuz silkti. "Bir polis raporu doldurdum, kilitleri değiştirdim, tüm flört uygulamalarını çöpe attım ve işleri daha yavaş ve daha akıllıca yapma konusunda acı bir ders aldım. Nokta. Hikayenin sonu."

Lexi bunun doğru olmasını istiyordu ama ihanetin nasıl bir his olduğunu, belki de bir daha asla iyi olamayacakmışsınız gibi hissettirdiğini deneyimlerinden biliyordu. "Çok özür dilerim."

"Acınmaya ihtiyacım yok."

"Bu acıma değil. Anlayış." Durakladı. "Keşke benimleyken iyiymiş gibi davranmak zorunda olmasaydın."

Ashley onun bakışlarına küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Rol yapmıyorum, ben iyiyim. Yani, aptalca bir hata yaptım mı? Evet. Bu hatanın hayatıma bakış açımı değiştirmesine izin verecek miyim? Hayat mı? Hayır. Yaşa ve öğren, değil mi?"

"Evet." Lexi gülümsemeye karşılık verdi. "Gördün mü? Kesinlikle daha akıllı kardeş." "Doğru, öyleyim. Bu yüzden sana yalvardığımda beni dinlemelisin."

kalmayı düşün. Burada, benimle. Hem zaten arkadaşların bile var. Heath ve büyükbabası ve güven bana, Cole ve Misty'yi de seveceksin ..."

Ashley'nin gözlerindeki özlem Lexi'nin sertçe yutkunmasına neden olurken, tek yalnız olanın kendisi olmadığını fark etti. Uzun zamandır deneyimlemediği bir duyguyla harekete geçerek yaklaştı ve Ashley'nin elini tuttu. "Sana bir söz vermeme izin ver."

"Ama sen asla söz vermezsin."

"Biliyorum." Lexi elini sıktı. "Bu sayede bana inanabileceğini biliyorsun. Bu kardeşlik işinde daha iyi olacağıma söz veriyorum. Birbirimize düşmemize izin vermeyeceğim. tekrar yol kenarında."

Gözleri parlayan kız kardeşi başını salladı. "Ya Heath?"

Bir nefes verdi. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama oraya gideceğimizi sanmıyorum."

"İstemediğin için mi?"

"Çünkü ikimiz de buna hazır değiliz." Ashley uzun bir süre ona baktı. "Kahretsin." "Ne?"

"Bu bir yalan değildi."

Lexi ona acımasız bir gülümseme verdi. "Değildi." İçten içe öyle olmasını ne kadar dilemiş olursa olsun.

"Sadece anlamıyorum. Siz birbirinize yakın olduğunuzda, yemin ederim havanın çatırdadığını duyuyorum. Judy'nin zarfını teslim ettiğimiz gün başladı. Bir şeyler olduğunu *biliyorum*."

Lexi kendini tutamadı, yüzünün ısındığını hissetti.

Ashley'nin ağzı açık kaldı, sonra ciyakladı ve zıpladı. "Aman Tanrım, haklıymışım!"

Lexi etrafta alkol aradı ama bir gece önce son şişe şarabı paylaşmışlardı. Ne olur ne olmaz diye mutfağa gidip dondurucuyu açtı ve Ashley'nin de Heath'in dedesinin evinde olduğu gibi dondurucuyu doldurduğunu umdu. Ama hayır, votka yoktu.

Lexi dondurucudan döndüğünde Ashley tam oradaydı. Yani, *tam* Orada. Sırıtarak. "Yani sen iki-"

"*Hayır!*" Lexi sesini güçlkle alçalttı. "Öpüşmedik. Sadece öpüştük."

"Tekrar demek istiyorsun. Yine öpüştünüz. Tıpkı beş yıl önce gördüğüm gibi. Bu

dün geceden farklı hissettirdi. Dün geceki öpücük kutup kapaklarını eritecek kadar sıcak görünüyordu, tabii zaten erimiyorlarsa."

Lexi başını salladı. "Sana yeni bir hobi bulmalıyız. Beni gözetlemek artık eskidi."

Ashley bunu elinin tersiyle itti. "Anladığım kadarıyla. Bir erkek arayışında değilsin, ama eğer olsaydın . . . ne arardın?"

"Aramıyorum."

"Ama eğer olsaydın."

Lexi içini çekti ve küstah olmaya çalıştı. "Güzel kokmak şart."

Ashley etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Daha derine in. Onu gördüğünde ne hissedersin?"

Beynini yokladı. "Onu görmeden önce hissettiğimden daha mutlu, sanırım?"

"Az önce bir kurabiyeyi tarif ettin."

"Tamam, evet, ama bir düşün. Kurabiyeler her şeydir."

Ashley iç çekti. "Sanırım tavan arasındaki çok gizli acil durum şarap zulama girme vakti geldi."

"Neden tavan arası?"

"Bu yüzden sadece çaresiz kalırsam peşinden giderdim. Yukarıda örümcekler var. Seni haraç olarak gönüllü veriyorum."

Otuz dakika sonra, Daisy'nin yatak odasında hâlâ çalışıyorlardı. Lexi dolabın içindeki, beyaza boyanmış ve üzerinde bir demet çiçekle tatlı bir çekicilik kazandırılmış küçük bir şifonyerin derinliklerindeydi. "Bu çok şirin. Mobilyaların geri kalanıyla uyuşmuyor ama ben hoşuma gitti."

"Öyle mi?" Ashley gülümsedi. "Bunu annemle birlikte bir garaj satışında bulduk. bir gençti. Ahşap boyası çoktan gitmişti ve her yeri çizilmişti ama on dolara almıştım. Annemle ilgili en sevdiğim anılarımdan biri o güne ait. Bana biraz boya almıştı. Çiçekler benim fikrimdi. Çok iyi değiller ama çok sevdiğini söylemişti." Ashley neredeyse utanarak ona baktı. "Senin onunla ilgili en sevdiğin bir anın var mı?"

"Uh" Lexi bu konuda düşünmeye başladı; bu, kendisine bilerek izin vermediği bir şeydi. "Sanırım beş yaşlarındaydım. "Sanırım beş yaşlarındaydım."

Kendi pizzamızı yaptık ve istediğim malzemeyi kullanmama izin verdi. Ben M&M'leri seçtim. Fırında eridiler tabii ki. Ve pizza ..." Gülerек başını salladı. "İğrençti. Ama her zaman yapabildiği tek şey beni güldürmekti."

Ashley bu hikâye karşısında o kadar mutlu görünüyordu ki Lexi daha fazlasını paylaşmadığı için kendini kötü hissetti. Başka bir şey düşünmeye çalıştı. "Beni bowling oynamaya götürürdü. Gittiğimiz yerde sadece yetmişlerin rock'ı çalardı. Bowling topunu bırakmadan önce koridorda dans ederdi. Çok tatlıydı."

Ash sırtıttı. "Beni de her zaman güldürebilirdi. Sonunda bile. Bu arada en kötü anım da bu. Sonunda onunla birlikte olmak. Kimseye hasta olduğunu söylememişti, tek bir kişiye bile. Yani benim için her şey çok çabuk oldu, çok çabuk. Bu ..." Başını iki yana salladı. "Bir şoktu."

Lexi yutkundu. "Özür dilerim. Burada olamadığım için çok üzgünüm."

Ashley tekrar başını salladı. "Bu senin suçun değil. Dediğim gibi, biz dahil kimsenin bilmesini istemedi. Büyük bir yaygaradan nefret ederdi. Yaşadığı gibi gitti, sert ve hızlı." Gözleri yine kuşkuyla bir şekilde parlıyordu. "Onunla ilgili en kötü anını dinleyebilir miyim?"

Lexi havanın ciğerlerini terk ettiğini hissetti. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi nazikçe.

"Lütfen? Senin hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Her zaman bilmek istedim ama asla zorlamak istemedim."

"Pekâlâ." Derin bir nefes almak zorunda kaldı çünkü en kötü anılarının çoğunu gömmüştü. "Sanırım sekiz yaşındaydım? Dokuz mu? Bir gün okuldan sonra karşılama sırasına gelmedi. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda orada durup bekledim. Ve bekledim."

"Herkesin alındığından emin olmak için bir yardımcı yok muydu?"

Lexi omuz silkti. "Bir şekilde gözden kaçmış olmalıyım." Görünmez olmaya çalışmanın bir özelliği de çoğu zaman işe yaramasıydı. "Meğer Stateline'daki kumarhanelerden birindeymiş ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamış."

Ashley, Lexi'yi tamamen çözme potansiyeline sahip acı dolu bir ses çıkardı, bu yüzden boğazındaki yumruyu yuttu ve şifonyerin üzerindeki raflardan bir yığın ayakkabı kutusunu aşağı çekmekle meşgul oldu.

"Eve nasıl geldin?" Ashley sordu.

"Yürüdüm. Aslında, yürümeye başladım, ama bazı büyük çocuklar geldi ve ..." Bu anı kalbinin çok hızlı çarpmasına neden oldu. "Kendimi ormanda koşarken buldum. Düştüm ve kıyafetlerim mahvoldu. Yani evet. Kesinlikle en kötü anılarımdan biri."

"Çok özür dilerim."

Lexi elini salladı. "Çok uzun zaman önceydi."

"Anlamaya başlıyorum."

"Neyi anlamaya?"

Ashley'nin gözleri üzgündü. "Neden görüşmediğinizi. Ben de istemezdim."

Lexi başını salladı. "Görüşmemekle hata ettim." Ashley'nin yüzüne döndü.

"Aramak, mesaj atmak ve iletişimde kalmak için çaba göstermenin benim için her zaman ne kadar önemli olduğunu bilmeni istiyorum. Bizi bir arada tutan sendin ve ben bununla gurur duymuyorum." Sözcükler çiğ boğazında cam kırıkları gibi hissediyordu. Çok uzun zamandır gözyaşlarıyla mücadele etmek zorunda kalmamıştı. Ama burada, Sunrise Cove'da, her gün çok fazla şey hissediyormuş gibi görünüyordu. "Buradan ilk ayrıldığımda, babamla yaşamak benim için pek de kolay değildi. Benim Üvey kardeşlerim asık suratlı, içine kapanık bir çocuğa baktılar ve anında hoşlanmadılar. Babam çok çalışıyordu ve onlar da benimle baş başa kalmışlardı. Hiç nazik değillerdi."

"Özür dilerim," diye fısıldadı kız kardeşi.

Lexi, Ashley'i yabancılaştırma ihtimali olsa bile gerçeği, acı gerçeği itiraf etmesi gerektiğini bildiği için bunu elinin tersiyle itti. "Kızgındım ve incinmişim. Ve ..." Yüzünü buruşturdu. "Kıskançtım. Annemin benim için değil de senin için temizlenmesini çok kıskandım."

Ash'in yüzünde pişmanlık ifadesi belirdi.

"Hayır, lütfen kendini kötü hissetme. Sen de bir cocuktun. Seninle hiçbir ilgisi yoktu ve bunun ilişkimizi etkilemesine izin vermemeliydim. Ve umarım sakıncası yoktur ama şimdi başka bir şey hakkında konuşmam gerek. Başka bir şey." Dolaptan bir çift go-go çizme çıkardı, çok kullanılmıştı, topukları gitmişti. Onları çöp yığınının içine attı, sonra Ashley onları kapıp kendi yığınının içine koyduğunda biraz güldü. "Küçülmenin tam tersini yaptığının farkındasın değil mi?"

"Biliyorum." Ash zorlukla yutkundu. "Sadece bunları gerçekten çok severdi."

Ashley de Daisy'yi sevmişti. Onu sanki öz annesiymiş gibi sevmişti. Lexi utancından, o ana kadar bunu gerçekten anladığından emin değildi.

"Söylediklerimde ciddiydim, daha çok çalışacağım. Kız kardeş olmak için. Gerçek kız kardeşler."

Ashley burnunu çekti. "Evet, lütfen."

Lexi bitişikteki banyoya gitti ve şu anda yatakta oturan Ashley'e attığı bir rulo tuvalet kağıdıyla çıktı. Almak

dizini kız kardeşinin dizine doğru itti. "Buraya gelmeye karar verdiğimde bunu bilmiyordum ama buna ihtiyacım vardı. Sana ihtiyacım vardı." Küçük bir gülümseme verdi. "Ama ağlamayı kesmelisin. Peçetemiz bitti ve bu gidişle tuvalet kağıdımız da bitecek."

"Hayır, bitmeyecek," dedi Ashley huysuzca. "Costco'ya gittiğinde bize bir yıllık stok aldın."

"Hey, indirimdeydi."

Ashley huysuzca güldü. "Bir anlaşma önermek istiyorum. Artık sadece biz varız, elimizdeki tek şey biziz. Ve hepimiz iyiyiz. Bu yüzden her birimiz suçluluk duygusundan vazgeçelim. Nokta. Hikayenin sonu."

Lexi başını salladığı anda Ashley kollarını ona doladı. "Bunu aklımızda tutalım."

"Tamam," diye ciyaklamayı başardı Lexi, Ashley'in onu ne kadar sıkı tuttuğuyla hava kaynağı kesildi. "Ama duygusal olarak demek istiyorsun, değil mi? Fiziksel olarak değil."

Ashley bir homurtu ile onu daha sıkı kavradı ve ... yüzünü baştan aşağı öptü.

"Ew! İğrenç! İğrenç!"

Ashley gülerek onu biraz daha öptü.

Bölüm 17

"Lexi."

"Hayır."

"Lex."

"Şşşt," diye mırıldandı, yatağının derinliklerine gömüldü. "O uyuyor. Ve ışığı kapat."

"Uyan, Uyuyan Güzel."

Heath'in boğuk erkek sesi sonunda içeri girdi ve kadın dondu kaldı. Aniden çarpan kalbiyle tam bir çelişki içinde, ses tonundan alaycılık damlıyordu.

"Ashley, sesin nasıl da değişmiş."

Ama hiçbir şey yok. Başka kelime yok. Bir gözünü açtı ve evet, buldu. Gezegende görmeyi umduğu son kişiydi. "Neden hâlâ karanlık?" diye inledi, karnına doğru yuvarlandı ve başını yastığının altına sakladı.

"Ashley gece geç saatte bir e-posta aldı. Testere bıçaklarından bir set satmış ama kadının bugün kocasının doğum günü için onlara ihtiyacı varmış, Ash de onları San Francisco'ya götürmeyi teklif etmiş. İş trafiğine takılmamak için birkaç saat önce, şafak sökmeden yola çıkmış. Sana söylemedi mi?"

Lexi başını kaldırdı. "Neyi sattı?"

"Aşırı kullanımdan ıskartaya çıkmış büyük testere bıçaklarını avlıyor ve üzerlerine Tahoe manzaraları çizerek onları duvar sanatına dönüştürüyor. Büyükbabamın garajının arka köşesini kullanıyor. Etsy'de ve başka yerlerde bir sürü şey satıyor. Siz ikiniz hiç konuşmaz mısınız?"

"Hey, Bay Judgy-ass, bilmeni isterim ki-" Sırt üstü yuvarlandı. ve ... çocukluğunun ikiz yatağından parke zemine düştü. Tavana bakarak iç çekti.

Heath yatağın etrafından dolandı ve çömelerek ona elini uzattı. "İyi misin?" Cevap vermek ya da elini tutmak yerine, kendisiyle birlikte düşen yastığı kaptı ve yüzünü örttü. "Beni burada bırak."

Yastığı bir kenara fırlattı, sonra onu inceledi; kızarmış olduğundan kuşku duyulmayan yüzünden yatak başındaki saçlarına, oradan da güneye doğru. Kaşları çatıldı, yerini neredeyse bir gülümsemeye bıraktı.

İşte o zaman pijamalarının üzerinde HAYIR, BUGÜN DEĞİL yazan bir tişört ve bir çift minicik bikini iç çamaşırından başka bir şey olmadığını hatırladı.

"Pekala,
bu utanç verici."

Yataktan battaniyeyi aldı ve üzerine attı. "Hissettiğim şey bu değil. Ve senin hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Ne hakkında?"

"Ne kadar güzel olduğun hakkında."

Homurdanarak sendeledi ve kendini battaniyeye sardı. "Neredeyse güzele yaklaşmak için bile en az bir saate ihtiyacım var. Ve kendimi tekrar etme pahasına, neden dışarısı hâlâ karanlık? Sen neden buradasın? Neden kafeinim yok?"

"Dışarısı karanlık çünkü saat sabahın beşi ve ben buradayım çünkü bugün üçüncü zarf teslimatı için suç ortağınızım. Kafeininiz yok çünkü ben kahve yapmadan sizi uyandıran çok aptal bir adamım. Şimdi gidip bunu düzelteceğim. Ama önce ..." Onu sanki

neredeyse hiçbir ağırlığı yoktu -ki durum kesinlikle böyle *değildi*- ve onu ayağa kaldırdı, sabitlenene kadar bir saniyeliğine kalçalarından tuttu.

Bakışları kilitlendi. Hava yine o çıtırıtı şeyini yaparken bir saniye birkaç saniyeye dönüştü. "Statik elektrik," dedi kadın.

Adam başını yavaşça salladı.

Saçları nemliydi, eğer ondan yayılan narenciye ve odunsu koku bir şey ifade ediyorsa muhtemelen yakın zamanda aldığı bir duştan kalmaydı, o kadar cezbediciydi ki daha iyi bir koku alabilmek için neredeyse yüzünü adamın boynunun kıvrımına gömecekti. Ama adam titriyor muydu? Geri çekildi. "Sen . . . *Bana gülüyorsun*."

Eğlencesini dizginledi ama gülümsemesi devam etti. "Çok şirin."

Gözlerini kıstı. "Henüz kafein almadığım kısmı duydun, değil mi? Bu haldeyken bana gülmek sağlığın için tehlikeli. Bana *şirin* demek de öyle."

Şimdi ona düpedüz sırtıyordu. "*Bize* gülüyorum," dedi. "Bunu istemiyoruz, birbirimizi istemiyoruz ama sen yine de

Beni sanki yılın ilk kahvesiymişim gibi içine çekti ve ben-" "Hâlâ bana dokunuyorsun."

İkisi de adamın ellerine baktı, kesinlikle hâlâ kızın üzerindeydi, kız zar zor giyinmişti, adamsa kot pantolon ve düğmeli bir bluz giymişti, kolları dirseklerini geçiyordu. Adam tamamen giyinikken, neredeyse hiçbir şey giymeden orada durmak, kadının saçma bir şekilde titremesine neden oldu. Gülünç derecede iyi bir şekilde. Hem de çok iyi.

"Kahretsın." Ellerini ondan çekerek yatağın diğer tarafına doğru yürüdü.

Kızın ağzı seğirdi. "Sence bu yeterince uzak mı?"

"Ne düşündüğümü bilmek istemezsin."

Aslında istiyordu, gerçekten istiyordu ama bunun ikisine de bir faydası olmazdı. Ugh. "Bana sadece bugünün zarfını ver ve defol."

"İnan bana, çıkmak isterdim ama kamyon Ashley'de."

Ona baktı, sonra başını salladı. "Her neyse. Bir araç kiralayacağım." "Santa Barbara'ya gidiyoruz. Yedi saatlik bir yolculuk. Bu on dört saat eder. Alıcı ile geçirilen süreyi saymazsak, yolda geçen saatler."

Cidden mi? Karmasının nesi vardı? "Peki," dedi. "Yarına kadar beklerim."

"Ashley yarından itibaren şehir üniversitesinde üç günlük bir atölye çalışması verecek."

Lexi kollarını kavuşturdu, o kadar gecikmek istemiyordu, altı haftadan sonra bir gün kalmak zorunda kalmak için bir neden istemiyordu. "Bu çok saçma. Daisy gitti. Bunları postalayabiliriz, onun asla haberi olmaz."

"İstedیği bu değildi." derken en azından sempatik görünüyordu. Temasın şahsen yapılmasını istiyordu."

"Peki. Arabanı ödünç alabilir miyim?" "Hayır."

"Tamam, bir tane kiralarım." Kredi kartı ağlayacaktı ama olsun. Bunu yapmayı ertelemek istemiyordu, çünkü bu kalışını daha da uzatacaktı. Ve kaldığı her günün, kalbinden Sunrise Cove'a uzanan küçük bir ip daha olmasından endişe etmeye başlamıştı.

Ve içindeki insanlara.

"Araba kiralamanıza gerek yok," dedi o insanlardan biri. Kız kaşlarını kaldırdı. "Neden olmasın?"

"Güvenlik nedeniyle teslimatları her zaman iki kişi yapar." "Hadi ama," dedi kadın. "Bunu gerçekten Daisy mi dikte ettirdi?"

"Hayır, ben yaptım. Daisy bu insanları tanıyordu ama biz tanımıyoruz. İsteddiği gibi, önceden haber vermeden bizzat teslim ederek, istediği gibi aralarında bir hafta olacak şekilde yayarak onun isteklerini yerine getirmeye çalışıyoruz, ama ikinizi de oraya tek başınıza göndermek istemiyorum."

"Bizler yetişkiniz, Heath. Eğer yalnız gitmek istersem, yalnız giderim."

"Bunu anlıyorum," dedi. "Ama ben seninle gelmeye hazırken, bunu yapman için bir neden yok. Hazırlanın. Önümüzdeki on beş gün içinde yola çıkmamız gerek."

Seksen'deki trafikten kaçınmak için

birkaç dakika." Ve sonra gitmişti.

Ugh. Duş aldı, saçlarını kuruttu ve son zamanlarda hiç olmadığı kadar özenle giyindi. Ne kadar zamandır bilmiyordu. Rimel bile sürmüştü.

Onun zırhı.

Ama aynı zamanda onu çıldırtmak, neler kaçırdığını öğrenmesini istiyordu. Çocukça mı? Evet, çocukça. Ama Heath'te bir şey vardı, her durumda sakın kalması onun tüylerini diken diken etmek istemesine neden oluyordu. Kendi kişisel zırhının altında ne olduğunu görmek istiyordu.

Onu dışarıda, arabasına yaslanmış, telefonunu karıştırırken buldu. Arabadan inip direksiyonun arkasına geçerken tek söylediği "Otuz dakika oldu" oldu.

Kadın onu arkasından tersledi. "Bunu

gördüm," dedi ve gaza bastı.

Birkaç dakika sonra ilerideki postaneyi gördü. "Dur!"

Adam kenara çekip baktı ama kadın çoktan arabadan inmiş ve kaldırımdaki büyük mavi posta kutusuna bir zarf atmıştı.

Kadın tekrar yolcu koltuğuna kaydığında, adam kaşlarını kaldırdı.

"Margo'nun çeki."

"Sen . . . postaladın."

"Gönderdim." Çenesini kaldırdı. "Dün üzerine pul yapıştırdım. Zaten iletişim kurmuştuk, yani hiçbir kuralı çiğnemedim." Kadın ona baktı, itiraz etmesini bekliyordu.

Adam arabayı vitese taktı, kaldırımdan uzaklaştı ve etkileyici bir alaycılıkla, "Kuralları çiğnemediğin sürece," dedi.

"Aslında kuralları severim." Düzeni severdi. "Peki ya sen?" "Kurallar çiğnenmek içindir."

Bunun karnında neden bir şeyleri kaşındığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Sonraki yarım saati sessizlik içinde geçirdiler. Onun cesareti biraz kırılmıştı, ama

nedenini tam olarak bilmiyordu. Adam kendi sürüş alanında, koyu renk güneş gözlükleri ve yüzünde hiçbir ifade olmadan, soğukkanlı ve sakin, onu tamamen görmezden geliyor.

Bir arabalı restorana girip kendine kahve ve kahvaltı simidi sipariş ettiğinde kafası daha da karıştı. Ona doğru baktı.

Kelime istifçisi.

Ama pes etti çünkü aptal değildi ve kesinlikle acıkmıştı. "Aynısından" dedi. Gördünüz mü? Kelimeleri biriktirebilen tek kişi o değildi, çok teşekkür ederim.

Otuz dakika sonra simidini yemiş ve kahvesini bitirmişti. İşemesi gerekiyordu ama böyle bir şeyi itiraf etmeden önce çişinde boğulmayı planlıyordu. Onun yerine, telefonunda Instagram'da geziniyordu ki, şaşkınlık ve kızgınlıkla durdu.

Heath şöyle bir baktı.

Hâlâ konuşmamıştı ve ilk konuşan kesinlikle o olmak istememişti. ama ... "Ashley San Francisco'da değil. En azından artık değil." Bir bakış daha.

Sadece onun bakışlarını karşıladı ve kaşlarını kaldırdı. Bilmek istiyorsa, kelimeleri kullanması gerekecekti.

Sert oynamak, ona ağzının bir tarafında göz kırpan bir kıvrım kazandırdı. "Nerede o zaman?"

Aha! Tam dört kelime! "Berkeley'de, hava akrobasisi kampında! Az önce bazı resimler paylaştı. Bu da ne böyle?"

Onu daha önce hiç şaşırmış gördüğünü söyleyemezdi ama gözleri hafifçe büyüdü. "Belki de eski bir gönderidir."

"Başlığında 'BEYLER! BU SINIF EN İYİSİ!' yazıyor büyük harflerle. Bir saat önce göndermiş."

Heath arabayı sürmeye devam etti, hız sınırının saatte on mil üzerinde gidiyordu, muhtemelen oraya daha hızlı varmak ve onunla fazladan dakika geçirmemek için. Heath'in ceza almasını umuyordu. "Yorum yok mu?"

Bir omzunu kaldırdı. "İyi oynadın."

"Neden kızgın değilsin?"

Bir omuz silkme daha. "Öfke verimsiz bir duygudur ve enerji israfıdır."

"Yani her şeyi bilen biri olmanın ötesinde kendini beğenmişsin?"

Adam neredeyse gülümsüyordu, bunu anlayabiliyordu. Sonra da şöyle dedi: "Neyin peşinde olduğunu, neden bugün bizi birbirimize düşürdüğünü bilmek istiyorsan, sorman yeterli. onu."

"Biliyor musun? Yapacağım." Ashley'i hoparlörden aradı.

"Merhaba, bu Ashley'nin telefonu değil. Kız kardeşleri bir araya getiren nazik bir yardım hizmeti olan Adsız Kız Kardeşler'e ulaştınız, özellikle de kız kardeşlerden biri hatalıysa - öksürük, *sen*, öksürük - ve diğer kız kardeş sadece ablasının hayatına neşe getirmeye çalışıyorsa. Onu suçlamayın, çünkü-"

"Ash," dedi Lexi gözlerini devirerek. "Testere bıçağı dağıtmadığını biliyorum, seni koca, süslü yalancı. Hava aerobiği kampındasın."

"O bir hediye kartıydı ve süresi dolmak üzereydi!"

"Ash, ne yapıyorsun?" Lexi usulca sordu. "Bunu birlikte halletmemiz gerekiyordu ama sen beni ekip duruyorsun. Ayrıca bu konu hakkında konuştuk."

karışan-"

Ashley içtenlikle, "Bu karışmak değil," dedi. "Sen kalbini nasıl açacağını öğrenmeye çalışıyorsun, ben de sana yardım etmeye çalışıyorum."

Lexi başını geriye eğdi ve Heath'in açılır tavanından dışarı baktı. "Kalbimin durumu hakkında endişelenmeyi bırakmalısın. Bizim bir görevimiz var."

"Ve biz görevimizin başındayız."

"Biz mi?" diye sordu kız inanamayarak.

"Bak, özür dilerim. Yapmak istediğim son şey seni hayal kırıklığına uğratmak. Ama bunu bu yüzden yaptım. Konuştuktan sonra, çocukken senin için gerçekten ne kadar kötü olduğunu fark ettim. Daisy ile. Daisy ile."

Ashley ilk kez annelerine kendi adıyla hitap ediyordu ve Lexi'nin boğazı düğümlendi. Heath'ten uzaklaşıp yan pencereden dışarı baktı. "Bu gerçekten zamanı değil-"

"Kumarhanede olduğu için seni ilkokuldan almayı unutması, seni sağanak yağmurda kimsenin beklemediği bir yerde bırakması, bir şekilde gözden kaçmış olman ve hiçbir yetişkinin bunu fark etmemesi gibi şeyler yapması doğru değil. O uzun eve dönüş yolunda, o çocuklar seni kovalarken başına neler gelebileceğini düşünmekten uyuyamadım."

Bu aramayı neden hoparlörden yapmıştı? Telefonunu karıştırdı, aramayı özele almak o kadar zordu ki tırnağını kırdı. Harika, şimdi de terlemekten nefret ettiği yerleri terliyordu. "Ashley-"

"Hayır, şunu söylemem gerek. Bunun seni hayal kırıklığına uğrattığı bir sürü farklı yoldan sadece biri olduğunu biliyorum. Ve seni kalmaya, hatta arada bir geri gelmeye ikna etmek için nasıl bir umudum olabilir ki? O eski anıları daha iyileriyle değiştirmek mi? Biliyorum çok dolu bir Doğuda bir hayatım var, bu yüzden sana burada neler yapabileceğini göstermek istedim, çünkü yeterli olamayacağımı biliyorum-"

"Sen fazlasıyla yeterlisin." Neden bir hayatı olduğu konusunda yalan söylemişti? "Lütfen, bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

"Evet, tabii ki." Ashley titrek bir nefes verdi. "Sadece son bir şey söylemek istiyorum. Babam annemle evlendiğinde, bunu anlayamayacak kadar küçüktüm.

Bizimle yaşayamayacağını anladığımda göğsümde hissettiğim duygu. Yaşlanana kadar bu duyguya bir isim koyamamıştım. Ama suçluluk duygusuydu.

Ona sahip olduğum ve sana sahip olmadığım için duyduğum suçluluk. Sen daha iyisini hak ediyordun Lex."

Kız kardeşi onu göremese de başını sallayan Lexi, sesini yumuşak tuttu ve Ashley'nin gözyaşlarını duymaktan nefret etti. "Hissedecek hiçbir şeyin yok Suçlu. *Hiçbir şey* için. Ben iyiyim, sen iyisin, hepimiz iyiyiz." Sesine çok ihtiyacı olan neşeyi zorla kattı. "Ama bu zarfları benimle birlikte teslim etmek için kardeşlik görevlerinden kaçmak yok, tamam mı? Ben sadece-" Birden Heath'in arabayı kenara çektiğini, artık hareket etmediklerini, Heath'in bir kez daha otoyolun kenarına park etmişti. "Bu işi bitirmek istiyorum, tamam mı?"

"Ben de senin iyi olmanı istiyorum." "Olacağım. Söz veriyorum."

"Sana verebileceğim kadar çok aile borçluymuşum gibi hissediyorum."

Lexi bir gülümseme buldu. "Ve beni sürekli olarak, benden daha fazla ilişki istemeyen bir adamın üzerine itmenin bunu yapacağını mı düşünüyorsun?" Heath'in koltuğunda kaydığını hissetti ama hayır, yine de ona bakmayacaktı. "Eve çok geç geleceğiz, o yüzden sabah görüşürüz. Dondurucuya biraz dondurma sakladım, tam sütlü olanlardan. Bana biraz bıraksan iyi olur."

Ashley usulca güldü ama konuşmadı ve sonra Heath'e kesinlikle bakmadığı göz ucuyla onun telefonunu kontrol ettiğini gördü.

Ashley sonunda, "Evet," dedi. "Ama geceyi bir yerde geçirmelisin. Doğruca arabayla gitmek istemiş olamazsın." "Güle güle Ash."

"Ama-"

"Seni seviyorum." Lexi bağlantıyı kesti. *Seni seviyorum mu?* Bu da nereden çıkmıştı? Ama sonra telefonu bir sürü ünlem işareti ve her renkten kalple birlikte *SENİ DE SEVİYORUM* yazan bir mesajla aydınlandı. Yavaşça nefes vererek Heath'e döndü. "Sana ne mesaj attı?"

"Bir özür." O her şeyi gören gözler pek bir şey anlatmıyordu. "Daisy'nin seni almayı unuttuğunu bilmiyordum."

"Oh, *şimdi* de konuşmaya mı başladın?" diye sordu alaycı bir tonda. Adam gülümsemedi ve kadın içini çekti. "Neden duymuş olasan ki? O zamanlar sen de küçük bir çocuktun. Hem zaten bu konu hakkında konuşmayacağız."

"Öyle olsun." Başını sallayarak arabayı tekrar yola çekti. İlk başta sessizlik garip geldi. Ama sonra radyoyu açtı ve Cher çalmaya başladı. "Aşktan sonraki hayata inanıyor musun?" diye şarkı söylemeye başladı. Yüksek sesle.

Ve detone.

Ve lanet olsun, kendine bu kadar güvenen bir adamda inanılmaz derecede çekici bir şey vardı, sevecenlikten bahsetmeye bile gerek yok - kibirli değil, çok iyi bildiği gibi kesin bir fark vardı- sadece kendinden emin.

O da şarkı söyledi, adamın ona parlattığı gülümseme çok hoşuna gitmişti. Zor bir çocukluk geçirmişti, pek çok insan geçirmişti. İnsanları içine alma korkusunu bir kenara bırakmaya çalışması gerekiyordu.

Belki kız kardeşi ve Heath'le bile pratik yapabilirdi - her ikisi de, her ne sebeple olursa olsun, ona sırtlarını dönmeye meyilli görünmüyorlardı.

Ashley, Lexi'yi hayatında istediğini söylediğinde ona inanmıştı.

Heath'e gelince, onun ne istediğinden tam olarak emin değildi. Ağzı bir ilişkiyle ilgilenmediğini söylüyordu. Ama davranışları oldukça uyuşuyordu. Hiç soru sormadan onun yanında olmuştu. Ona ihtiyacı olduğunu bilmediği zamanlarda bile. Bugün olduğu gibi. Dahası da vardı. Ona, açıkça küçük kız kardeşi olarak gördüğü Ashley'e baktığı gibi bakmıyordu.

Hayır, Lexi'ye bakışında kardeşçe bir şey yoktu.

Ve şimdi burada, avazı çıktığı kadar şarkı söyleyerek onu güldürmeye çalışıyor, onu korkutamayacağını, hata yaptığında değil, kendini savunmasız bıraktığında değil, yardım almak ve kabul etmek şöyle dursun, nasıl isteyeceğini bile bilmediğinde bile . . . O günkü planlarını bir kenara itmiş, ona destek olmak için buradaydı. Sadece ikisi.

Tampon olarak Ashley yoktu.

Her ikisinin de onu olduğu gibi kabul ettiğini bilmenin verdiği rahatlığı ifade edebilecek sözcüklere sahip olup olmadığını bilmiyordu. Evet, onunla dalga geçiyorlardı ama şakanın içinde olduğundan emin oluyorlardı. Ama daha da şaşırtıcı olanı, ne kadar zorlasa da ikisi de ona sırtını dönmemişti.

Hâlâ şarkı söylüyordu, alçak baritonu bilerek notaları kaçırıyordu. Hatta emniyet kemerinin engeline takılan o iyi tonlanmış vücudunun ritme göre hareket etmesine bile izin veriyordu ama

Bunun için daha az seksi değil, lanet olsun ona. Dans edebiliyordu. "Bir dans yarışması yapmalıyız," dedi. "Madem dans edemiyorsun."

Adamın ağzının kenarları çekildi. "Bu bir meydan okuma mı Lexi?"

Adını söyleyiş şeklinden dolayı bir sarsıntı geçirdi. "Öyle mi?" diye sordu ve bu gerçekten onun nefes nefese kalmış sesi miydi?

"Kabul ediyorum." Ona öyle ateşli bir bakış attı ki, hâlâ giyinik olduğundan, giysilerinin eriyip gitmediğinden emin olmak için yere bakmak zorunda kaldı. "Getir bakalım hamle yap," diye meydan okudu.

"Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

Adam sadece gülümsedi ve kızın nabzı birkaç kez atmaya başladı. Bu çok kötü bir fikirdi. Korkunç, berbat, iyi olmayan, *çok* kötü bir fikir. Yine de bakışlarını ondan ayıramıyordu, hareketleri, gülünç derecede aptalca davranmakta bir sakınca görmemesi... ve bunun neden gülünç derecede seksi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir şarkı seçmek için uzandı ama adam elini itti.

"Şoför melodileri seçiyor," dedi ve sonra pislik sesini açtı. Oh, oyun başladı. "Kenara çek."

"Ne?"

"Kenara çek." Sonra da ona uymasını sağlamak için öğürüyormuş gibi yapıp ağzını kapattı.

Adam arabayı o kadar hızlı yolun kenarına çekti ki kadının başı döndü. Kadın zıplayarak dışarı çıktı ve adam bir anda onun yanında, eli sırtındaydı. "İyi misin-"

Arabanın etrafında koştu ve sürücü koltuğuna atladı. Sonra ona korna çaldı. "Acele et."

Adam orada durdu, elleri kalçalarında, başı yana eğik, küçük bir gülümsemeyle onu inceliyordu. "Beni burada, hiçliğin ortasında yolun kenarında bırakmayacaksın."

Demek kendini beğenmişin tekiydi. "Dene beni." Motoru devirdi. "Kahretsin." Ama arabaya bindi.

Bölüm 18

Heath emniyet kemerini ancak takabilmişti ki Lexi gaza bastı ve sanki uzaya gidiyorlarmış gibi onu koltuğunun arkasına yasladı. "Hey, kolay."

"Yapılacak şeyler, gidilecek yerler."

Sesi mutlu geliyordu. Ve kadın tekrar otoyola çıkıp müzikle oynarken gözlerini ondan alamıyordu. İki Saniyeler sonra "Walk Like an Egyptian" çalmaya başladı. Sırıttı ve şarkı söylemeye başladı.

Lexi'yle ilgili bir şey daha vardı. Onun aksine, gerçekten şarkı söyleyebiliyordu. Belli ki müziği rahatlamak ve kendi kafasından çıkmak için kullanıyor ve bunu yaparken de eğleniyordu. Ve adam gözlerini ondan alamıyordu. Tüm gün boyunca onun bu hareketlerini izleyebilirdi.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu gözlerini yoldan ayırmadan. "Daha önce hiç şarkı söyleyen bir kız görmedin mi?"

"Bu kız değil." Ve onu kıcıyla güldüren şey, cep telefonunu bir mikrofon gibi tutması, hatta emniyet kemerine rağmen koreografi eklemesiydi. Bugün gülmeyi beklemiyordu. Hayır, savaş üstüne savaş bekliyordu ama kız üç şarkı boyunca onu gülmekten kırdı geçirdi.

"Someone Like You" başladı.

Ritme uymak için yavaşladı. Şarkı söyleyebildiğinden daha iyi hareket edebiliyordu ve bu da bir şey ifade ediyordu.

Bu hareketlerin onu nasıl etkilediği de öyle.

Şarkı bittiğinde, içkisini kaptı ve bir elini yüzünün önünde sallayarak emdi. O da neredeyse aynı şeyi yapacaktı. "Çok güzel bir sesin var."

"Babamın karısının bir karaoke makinesi vardı. Benim bebek bakıcım sayılırdı. Ergenlik çağıma geldiğimde hemen hemen her şeyi söyleyebiliyordum." Şöyle bir baktı. "Dans ettiğimden bahsetmedin."

Küçük bir gülümsemenin dudaklarını büktüğünü hissetti. "Kendi arabamdan atılmaya çalışmıyorum."

"O kadar kötü, ha?"

"O kadar iyi."

Kadın güldü ve adam da ne yaptığını bilmesede, aralarında bir şey olamayacakken onu cesaretlendirdiğini düşünerek o da güldü.

Sahile vardılar ve güneye yöneldiler. Sağlarında kayalık uçurumlar ve mavi dalgalar, sollarında ise meşelerle bezeli yemyeşil tepeler vardı. Birkaç saat sonra benzin ve atıştırmalık için durdular. Adam önce pompaya giderken, kadın da arabadan indi ve camlardaki böcekleri temizlemek için tamponun üzerine çıktı. Üzerinde uzun bacaklarını gösteren küçük bir yazlık elbise, dar kesim bir jean ceket, ayaklarında dolgu topuklu sandaletler vardı ve tamponun üzerinde durmuş camı temizliyordu. Yürüyen ıslak bir rüyaya benzediğine dair hiçbir ipucu yoktu.

Arabasında bir kadın olmasına yabancı değildi. Ama benzin almak ya da başka bir şey için durduğu ve her şeyi kendisinin halletmediği tek bir zamanı bile hatırlamıyordu.

Ama Lexi'nin ona ihtiyacı yoktu, hem de hiçbir şey için ve kendini tamirci olarak gören, tek değerinin başkalarına yardım etmek olduğundan emin olan bir adam için Lexi'nin ona ihtiyacı *olmaması* son derece çekiciydi. "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi.

O öldürücü, beni boğan gözlerini ona dikti. "Neden olmasın? Bize benzin dolduruyorsun ve ben de yardım edebilirim."

"Kirleneceksin."

Güldü. *Güldü*. "İnsanların seninle ilgilenmesine izin verme konusunda en az benim kadar kötü olduğunun farkındasın, değil mi?" Sözlerini bitirdi ve tampondan indi. "Sanki insanlardan seni önemsemelerini istemeye hakkın yokmuş gibi hissediyorsun."

Onun hakkında bunu nasıl anladığını bilmiyordu ama kendini çırılçıplak, ruhuna kadar çıplak hissediyordu.

Santa Barbara'ya girdiklerinde öğleden sonra erken saatlerdi. Bölgenin coğrafyası Santa Ynez Dağları'nın eteklerinden güneye bakan geniş sahillere kadar uzanıyordu.

Son duraklarından sonra arabayı o sürmeye başlamıştı ve Lexi derin bir uykuya dalmıştı. O kadar sertti ki, Lexi'nin uykusunun kötü olup olmadığını merak etti. Bugün duyduklarına bakılırsa -ki geçmişe gidip Lexi'yi incitmiş olan herkesin canını yakmak isterdi- Sunrise Cove'da olmanın Lexi'ye pek de iyi olmayan anılarını hatırlattığından hiç şüphesi yoktu.

O da bunu anlayabilirdi.

Sokakta, çok küçük ama bakımlı bir evin önüne park etti ve evin nabzını tuttu. Arazide bol miktarda otlakla tezat oluşturan çam ve meşe karışımı bir bitki örtüsü vardı.

Lexi kıpırdamamıştı, derin ve yavaş nefes alıyordu. Ona birkaç dakika verdiğinde ve hala hiçbir şey olmadığında, adını yumuşak bir şekilde söyledi.

Neredeyse yerinden sıçrayacaktı, dönüp programa tam olarak uymayan gözlerle ona baktı. "Ne oluyor-"

Ellerini kaldırdı. "Sadece içeri girmeden önce kendini toparlaman için sana bir dakika vermek istedim. İyi misin?"

"İyiyim."

"Emin misin?"

Cevap verme zahmetine girmedi, bunun yerine aynada kendine bakmak için vizörü aşağı çekti. Yüzünü buruşturarak parmaklarını saçlarında gezdirdi, sonra çantasını aradı ve dudak parlatıcısı buldu. Telefonundaki saate göz attığında nefesi kesildi. "Ne-Üç saat uyumama izin mi verdin?"

"Yorgun

görünüyordun." "İyi

olduğumu

söyledim."

"Anlaşıldı." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Uyandığında huysuz olduğun da not edildi."

"Ben her zaman huysuzum."

"Hayır, değilsin." Uzun bir süre ona baktı. "Ayrıca insanların düşünmesini istediğin gibi soğuk ve hesapçı da değilsin."

"Oh, yani beni tamamen çözdün, öyle mi?"

"Biraz." Ağzı hafifçe kıvrıldı. "Temkinlisin. Pragmatiksin. Sert. Öyle olmak zorundasın. Bu senin zırhın, savunma mekanizman."

"Benzerler benzerleri tanır."

Onun bunu bir iltifat olarak söylemediğini bilse de gülümsedi. "Öyle."

Kaşlarını çattı ve elini yolcu kapısının koluna koydu. "Geri geleceğim."

"İki kişi," diye hatırlattı ona. "İkimiz de gidiyoruz."

"Hangimiz kaslıyız? Dur tahmin edeyim. Sen mi, çünkü penis sende?"

Adam boğuldu. Kız meydan okuyan bir kaş kaldırdı ve adam gülmekten kendini alamadı.

Kadının ona bakışı göğsünün derinliklerindeki bir şeyi çağırıyordu.

"Kas gücü ben olacağım," dedi.

"Hey, eğer kıcıımı korumak istiyorsan, elbette."

Kadın homurdandı. "Yani, ona bir şey olmasına izin veremem. O iyi bir kış."

Bunun kafasına girmesine izin vermemeye çalıştı ama başaramadı. "Belki de en iyi tarafım o bile değildir."

Adam onunla birlikte arabadan inip elini tutarak onu kaldırımında yüzüne doğru çekerken kahkahalara boğulma sırası ondaydı. "Ve kayıt için? Ashley'nin şarkı listesi yerine senin şarkı listeni tercih ederim."

"Bu pek bir şey ifade etmiyor." Omzuyla onu dürttü ki bu muhtemelen daha çok bir itişti. "Ve ne yaptığını bilmediğimi sanma. Kötü ruh halim yüzünden bana zorbalık yapıyorsun."

"Ben zorbalık yapmam."

"Öyle mi? O zaman buna ne diyorsun?"

"Cajoling," dedi. "Seni kötü ruh halinden zekam ve cazibemle kurtardım. Ve harika kıcımla."

Ve bu ona bir kahkaha daha kazandırdı. Sonra kadın onun önündeki yürüyüşe doğru ilerledi. Gözleri onu içine çekti ve muhteşem kalçalı olan o olsa da, dikkatini çeken şey bu değildi. Hâlâ biraz gülümsüyordu, bir kez olsun rahatlamıştı ve belki de eğleniyordu. Onu, onun tamamını, gerçek kadını gördüğünü fark etti.

Ve gördüklerinden hoşlanıyordu.

Adam adımlarını onunkilere uydurdu ama kadın hızını artırdı. "Cidden kapıya ilk varan olmak için yarışıyor muyuz?" diye sordu.

"Her zaman yarışmıyor muyuz?"

Onunla kesinlikle acele etmek istemeyeceği bir durum düşünebiliyordu.

Lexi onun yüzüne bakıyordu. "Bu bakış da ne?"

"Ne bakışı?" Kapıyı çalmak için eğildi ama Lexi onu durdurdu.

"Ne bakışı olduğunu biliyorsun." Adamın önüne geçti, gözlerini onunkilere dikti. "Söyle bana."

Adam onun bakışlarıyla karşılaştı, bakışlarında bir meydan okuma vardı. "Kötü bir fikir."
"Benden bıkip pes edene kadar seni rahatsız edeceğim."

"Ben pes etmem."

"Herkes eninde sonunda pes eder, Heath."

"Ben değil." Özgürce çekiştirerek kapıyı çaldı, kadının bakışlarının ağırlığını profilinde hissederken kapıya baktı, "Aç, aç, aç-" diye düşündü.

"Ne kadar inatçı olabileceğimi tahmin bile edemezsin," dedi Lexi.

"Sanırım biliyorum." Çünkü ondan daha inatçı olabilecek biri varsa, o da Lexi'ydi. "Anlat bana."

Sadece başını salladı. Hayır, bunu mezara götürüyorum.

Hâlâ ona bakıyordu, sanki konuştuklarını kafasından geçiriyormuş gibi, gözleri aniden büyüdü. "Sen . . . Oh," diye nefes aldı.

Kapıyı tekrar çaldı. "Evde olduğunu sanmıyorum." Kapıya doğru döndü ve eve dönüş yolunda bu konuşmadan nasıl kaçınabileceğini düşündü.

"Aman Tanrım, yatakta demek istediniz. Yatakta acelenizin olmamasını istersiniz. Benimleyken."

Tabii ki tam o sırada ön kapı açıldı.

"Ben kapımı hiç açmam," dedi yaşlı kadın fûme bir sesle. on yılların törpüsü. "Özellikle de *Jeopardy!* sırasında. Ama sohbetiniz kaçırılmayacak kadar iyiydi." Heath'e baktı. "Daha çok, söylediklerinin arkasında durup duramayacağını görmek istedim."

Lexi, "O yapamaz," dedi.

Heath kaşlarını ona doğru kaldırdı.

Kadın içini çekti. "Eh, bu her şeyi yenmez. Yani, ona bir baksana. Böyle gülünç derecede yakışıklı olunca, biraz oyun oynayabileceğini düşünürsünüz."

Lexi güldü, elini uzatırken tatlı, gerçekten eğlenmiş bir ses çıkardı, zahmetsizce çekiciydi. "Siz Suzie Anderson mısınız?"

"Elbette, tatlım. Sen de Lexi'sin, Daisy'nin kızı. Muhtemelen beni hatırlamazsın ama bir ya da iki kez karşılaşmıştık."

Lexi başını eğdi. "Uzun zaman oldu."

"Kesinlikle öyle. Sizin için ne yapabilirim?"

"Bu Heath Bowman," dedi Lexi onu tanıtırırken. "İkimizin senin için bir şeyi var. İçeri gelebilir miyiz?"

İki dakika sonra, küçük ama temiz bir mutfaktaki eski bir formika masaya oturmuşlardı, kışları küçük vinil yastıklı sandalyelere yapışmıştı.

"Evet." Suzie masanın üzerine bir tabak kurabiye koydu. "Bu zevki neye borçluyum?"

Lexi arka cebinden bir zarf çıkardı ve Suzie'ye uzattı. "Bu senin için."

Suzie zarfa baktı ve zorlukla yutkundu. Heath'in Daisy'nin yazısını tanıdığını fark etmesi bir dakikasını aldı ve gözlerinden parlayan duyguydu. "Nedir bu?"

Lexi başını salladı. "Tek bildiğim, ölümünden bir yıl sonra sana teslim edilmesi için talimat bıraktığı."

Suzie başını salladı, sonra başını salladı. "Bu sabah gözlüklerimi kaybettim."

Lexi ona Heath'in daha önce hiç görmediği nazik bir gülümseme verdi ve Suzie'nin başının üstünden bir çift okuyucuyu yavaşça çekti.

"Oh." Suzie sıırttı. "Doğru." Zarfı açtı ve yüksek sesle okudu.

Sevgili Suzie,

Bunu kısa tutacağım çünkü dikkat dağınıklığınız sadece ilk paragrafı okuyacağınız anlamına geliyor. Bu parasal bir geri ödeme değil çünkü ikimiz de bunu kabul etmeyeceğini biliyoruz. Ama bunca yıl yanımda olduğun için sana minnettarlığımı ifade edeceğim. İkimiz de kaybettik. Aynı anda hayatlarımızın aşkları. Sen erkeklerden vazgeçmeyi seçtin. Ama hayat tek başına devam etmek için çok kısa Suze. Erkek yapımı bir orgazm olmadan da çok kısa. Bu yüzden seni tüm masrafları karşılanmış, birinci sınıf bir bekarlar gezisine gönderiyorum. Kendine o İtalyan aygırını bul.

Hep istediğim bir şeydi. Sözde asılmışlar. Beni hayal kırıklığına uğratma, yukarıdan izliyor olacağım. Ya da aşağıdan. Emin değilim ama lütfen bunu yap. Benim için değil, senin için.

*Sevgiler,
Daisy*

Suzie elindeki mektuba gözlerini kırptıştırırken, Heath ve Lexi gözyaşlarıyla savaştığını fark etmemiş gibi davranarak ona bir süre baktılar. "Kahretsin, o kaltağı özledim," dedi sonunda. "Bunu bana teslim ettiğin için teşekkür ederim.

kişi."

Lexi başını salladı. "O da böyle olmasını istiyordu. Ve ilk kez nedenini anlıyorum."

Suzie gülümsedi. "Onun isteklerini yerine getirdiğin için teşekkür ederim. Sen iyi bir kızsın."

Bu Lexi'yi güldürdü. "Daha önce kimsenin bana bunu söylediğini sanmıyorum."

Suzie'nin gözleri gerçek bir şefkatle doldu. "Tatlım, bu hayatındaki insanların bir yansıması, senin değil." Durakladı, başını eğdi. "Seni en son babanla taşınmadan hemen önce görmüştüm. "Seni son gördüğümde

Okulda başka bir çocuğa çelme taktığı için başı belaya girdi. Son keki senden önce almak için sıraya gireceğini söylemiştin."

Lexi dönüp Heath'e ters ters baktı. "Gerçek hikaye."

Heath sırtıttı. "O kekin ne kadar güzel olduğunu ben de hâlâ hatırlıyorum."

"Ah." Suzie elini kalbine götürdü. "İkinizde gerçekten bir şeyler var."

Daisy çok memnun olurdu."

"Oh, biz ... değiliz." Lexi sandalyenin üzerinde kıpırdandı. Heath'e baktı, sonra alt dudaklarını ısırarak "Yapmayacağız."

Bunun onu neden hayal kırıklığına uğrattığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Sıfır. "Emin misin?" Suzie sordu.

"Hem de çok."

"Bu hayal kırıklığı yarattı."

Bu tamamen kendi hatasıydı ama Heath aynı fikirdeydi. Hayal kırıklığı.

Suzie, Lexi'nin eline uzanarak, "Seni gördüğüme çok sevindim," dedi.

"Annen bunu onun için yaptığın için çok mutlu olurdu. Senin için hep çok endişelenirdi. O ..." Suzie'nin gözleri ciddileşti. "Seninle ne kadar büyük bir hata yaptığının farkındaydı."

Lexi sertçe yutkundu ve Heath kalbinin onun için sıkıştığını hissetti. Suzie, "Onu hâlâ özlüyorum," dedi. "Onu çok özlüyorum. Ve ..." O

Tereddüt etti. Parmaklarını birbirine geçirdi. "Sana söylemem gereken bir şey var. Annene asla söylemeyeceğime söz vermiştim ama artık o gittiğine ve sen de burada olduğuna göre, bunu daha fazla kendime saklayamam ve onun hakkında kötü şeyler düşünmeye devam etmene izin veremem."

Lexi başını salladı. "Onun hakkında en kötüsünü düşünmüyorum."

"Ama sen de onun için en iyisini düşünmüyorsun. Ve nedenini anlıyorum. Anlıyorum. Ve seni suçlamıyorum. Sadece bilmeni isterim ki o sağlıklıyken Tanıdığım en nazik, en cömert insandı. Yıllar yıllar önce göğüs kanseri olduğumu öğrendim. Tanrı ruhunu şad etsin, kocam işini yeni kaybetmişti. Sağlık sigortamız yoktu." Derin bir nefes aldı. "Annen hastane faturalarımı ödedi."

Lexi'nin yüzü yumuşadı. "Bunu senin için yapmasına bayıldım. Dur tahmin edeyim, büyük servetinden biriyle mi?"

"Hayır, tatlım." Suzie Lexi'nin eline uzandı. "Senin üniversite fonunla. Sen daha küçük bir kızken büyükannenin senin için kurduğu, annenin de başında olduğu vakıf."

Lexi sustu. Heath onun nefes aldığından bile emin değildi. O değildi Nefes *aldığından* emin olmak için. Daisy'nin Lexi'nin üniversitesini aldığından haberi yoktu.

fon.

Suzie bir damla gözyaşını daha sildi. "Annen bu konuda hastaydı. Ne yaptığını sonradan öğrendim ve bunca yıl kendimi çok suçlu hissettim."

Lexi başını sallayarak bunu reddetti. "Önemli olan tek şey onun senin hayatını kurtarmış olması."

Heath, bunca yıldan sonra Lexi'den bunu duymanın nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalıştı.

bu hikaye. Ailesinde pek fazla sır yoktu. Hayır, her şeyi ortaya dökmeyi tercih ederlerdi. Yüksek sesle.

"Keşke bana söyleseydi." Lexi kollarını göğsünde kavuşturmuştu, Heath'in tanıdığı bir kendini yatıştırma hareketiydi bu. Çok fazla şey hissediyordu, öyle ki kalbinin çatlamasını önlemek için onu kendine sarması gerekiyordu. "Ben olsam anlardım."

Suzie Lexi'ye bir kutu mendil uzattı. "Ondan biraz zaman istemiştin," dedi nazikçe. "Sanırım o da buna saygı duymaya çalışıyordu."

Lexi yanaklarında gözyaşları olduğunu fark edince irkildi. "Ondan biraz zaman istedim. Aslında, talep ettim. Kızgındım. Genç, aptal ve çok kızgındım."

"Gençtin, evet," diye kabul etti Suzie. "Ama seni incitebilirdi. Bunu biliyordu. Anlamıştı. Anlamıştı. *Sanırım*- Hayır, bence dürüstçe parayı geri kazanacağını ve sen ihtiyaç duymadan yerine koyacağını düşündü."

Lexi kesik kesik bir nefes alıp başını sallayınca Heath, Daisy'yle olan ilişkisinin Ashley'inkinin yakınından bile geçmediğini içgüdüsel olarak hatırladı. Dahası, Lexi'yi bir yetişkin olarak algılayışı Ashley'in gözünden olmuştu. Ashley, bakıcı ve ... Daisy'nin mazeret yaratıcısı.

Lexi öyle biri değildi. Ne kendisi ne de başkaları için mazeret üretmezdi ve ilk kez Lexi'nin yaptığı şeyin büyüklüğünü kavradı.

kız kardeşler arasındaki fark. Lexi hayatla Ashley gibi başa çıkamıyordu. Lexi'nin yaraları "renkli bir perde çekelim de sorunu görmeyelim, her şey yoluna girsin" şeklinde değildi. Lexi hiçbir şeyi şekerle kaplamadı. Bir şey yanlışsa, onu düzeltirdi. Annesiyle ilgili çalkantılı ve karmaşık duygularını nasıl düzeltereceğini bilmemesi de gözünden kaçmamıştı.

Elini onun dizine koydu. Niyeti sadece onu rahatlatmak için sıkıyordu çünkü onun da ağlamaktan ve savunmasız hissetmekten en az kendisi kadar nefret ettiğini biliyordu. Ama elini onunkinin üzerine koyarak onu şaşırttı ve avucunu yukarı çevirdiğinde parmaklarını birbirine doladı ve tuttu.

Suzie bu hareketi fark etti ve kendi kendine gülümsedi ama neyse ki yorum yapmayacak kadar akıllıydı. Dikkatini tekrar Lexi'ye çevirdi. Bir yandan Daisy'ye olan duygularını uzlaştırmaya çalışırken bir yandan da Ashley'le bir ilişki kurmaya çalışıyordu ve bu ona bir şeyler hissettiriyordu. Lexi kesinlikle gardını almıştı ama artık onu tanıyordu ya da tanımaya başlamıştı. İçindeki yalnızlığı fark etmiş, temel düzeyde anlamıştı.

Ne de olsa o kadar da farklı değillerdi.

"Bana anneni hatırlatıyorsun, biliyor musun?" dedi Suzie.

Lexi biraz yüzünü buruşturdu ve Suzie ona o sessiz gülümsemelerinden birini verdi. "Daisy parçalanmış bir aileden geliyordu. Babası onu ve annesini terk edip gitmiş. Çok küçükken gitmiş, o yüzden pek bir şey hatırlamıyor. Ama hatırladığı tek şey babasının alkol bağımlılığıydı. Her zaman kendini yetiştirdiğini, yetiştirmek zorunda olduğunu ve bunun için ödülünün de sen olduğunu söylerdi."

Lexi tamamen hareketsizleşmiş, yüzü sessiz bir yıkım maskesine dönüşmüştü. "Ailesi ya da çocukluğu hakkında hiç konuşmazdı."

"Bu onun için çok zordu. Senin için daha iyisini yapmayı umuyordu. Seni hayal kırıklığına uğratmak onun en büyük pişmanlığıydı."

Lexi aniden ayağa kalktı ve elini Heath'in elinden kurtardı. "Özür dilerim. Bana bir dakika izin verin." Odadan çıktı ve bir süre sonra ön kapı açılıp kapandı.

19. Bölüm

Lexi kendisine doğru gelen telaşsız ayak seslerini duyduğunda, Heath'in arabasının ön tamponundaki tüneğinden kıpırdamadı, gözleri kapalıydı, yüzü şimdi yağmakta olan hafif yağmura dönüktü ve aşırı ısınmış yüzünü serinletiyordu. Öğleden sonra gökyüzü sessizdi.

O değildi. Puslu havanın, onu içten içe yakan pişmanlığın sıcaklığını kovacağını ummuştı.

Yani.

Çok.

Pişman

lığı.

Ama öyle olmadı. Sadece birkaç hafta önce, kalbinin uzun zaman önce göğsünün içinde solup öldüğüne yemin edebilirdi. Ama eğer öldüyse, neden bu kadar çok acıyordu?

Ayak sesleri onun yanında durdu.

Heath'e bakmadı. Ne beklediği hakkında da bir fikri yoktu, ama daha önce de belirttiği gibi çok güzel kışını yanındaki tampona tünemesi için değildi. Çevresinden, onun duruşunu taklit ettiğini gördü, hafifçe eğilmiş, yüzü yağmura doğru eğilmişti. Adamın burada onunla birlikte oturması, konuşmaması, sadece onu kendi haline bırakması, göğsünün içinde hâlâ nefes alıp veren, canını acıtan şeyin daha da acımasına neden oldu.

"Konuşmayacağım," diye uyardı.

"Sorun değil, sessizliği severim." Adam kıpırdandı ve sonra bir şey omuzlarına dolandı.

Rüzgârlığı.

"Islanacaksın," dedi kadın.

Omuz silkti. "Ben de yağmuru severim."

Ve sonra, muhtemelen şimdiye kadar yaptığı en sevdiği şeyi yaparak, sıcak gözyaşlarının soğuk yağmur damlalarına karışarak yüzünden aşağı akmaya devam ettiğini hissederken onunla birlikte oturmaya devam etti.

Suzie'nin ona söylediği her şey kafasının içinde tekrar tekrar çalıyordu. Lexi'nin yaşadıklarının çoğunu Daisy de yaşamıştı. Annesi ona düşündüğünden çok daha fazla benziyordu ve bunun farkına varmak korkunç derecede savunmasız bir şey değil miydi? "Neden bana bunlardan hiç bahsetmedi?"

Ona ne demek istediğini sormasına gerek yoktu. O biliyordu. Her zaman biliyor gibiydi. "Belki de çok acı vericiydi."

Başını salladı, sonra başını salladı. Geçmişinin neden *bu kadar acı verdiği*, *bunun* neden *bu* kadar acı verdiği hiçbir zaman gerçekçi bir şekilde analiz etmemişti. Bir yandan, annesinin kızı olduğunu acımasızca hatırlatıyordu, ki bu da ... gah. Nefret ediyordu. Ama öte yandan, annesini kesinlikle ilişkilendirebileceği bir şekilde kişiselleştirdi. "Bu lanet zarflardan önce

onu hiç cömert olarak hayal etmemiştim. Ve *sevgili*." Ama öyle olmalıydı, annesinin iyi yönlerini hatırlamalıydı. "Kendi şeytanlarına rağmen ne kadar çok çabaladığını fark etmemiştim." Gözlerini kapattı. "Ben ne yapacağımı bilmiyorum. Kendimi sıkışmış hissediyorum."

"Belki de her zaman yaptığınız şeyi yaparsınız. Bir ayağını diğerinin önüne koy."

"Bu kadar basit mi?" Gözlerini açarak ona baktı, yüzündeki ifadeyi saçındaki, çenesindeki, kirpiklerindeki yağmur damlalarını. Rüzgârlığı olmadan tişörtünün omuzlarının, göğsünün ve sinir bozucu derecede düz karnının her çizgisine ve yağsız kaslarına nasıl yapıştığına baktı.

"Bu kadar basit," dedi.

Bunu nasıl yapmıştı, bir şekilde tüm saçmalıkların arasından sıyrılmış, onun bazı şeyleri rahat hissettiğinden daha derinlemesine görmesine izin vermişti? Ve neden bu birisinin onun için yaptığı en iyi şeydi, aynı zamanda aniden ona duygusal olarak daha da bağlı hissettiği anlamına gelse bile? Kendi başına dehşet vericiydi. "Teşekkür ederim."

Çok nazik bir şekilde uzandı ve yüzündeki ıslak saç telini okşayarak kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ne için?"

Bir omzunu kaldırdı. "Buraya geldiğim andan itibaren seni kendimden uzaklaştırmaya çalıştığım da benden nefret etmediğin için. Beni ve Ash'i bu süreçte desteklediğin için. Yalnız kalmak istediğimi düşündüğümde bile bugün burada olduğun için."

Gözleri karanlık ve ciddiye, ciddi bir şekilde onunkilere bakıyordu. "Asla. Her zaman. Ve her zaman."

Başını salladı, sonra bunalmış ve kafası karışmış bir halde başını salladı. Ama onun varlığının bir şekilde bu ağırlığı hafiflettiğini biliyordu.

"Lex ..." Bir elini saçlarının arasına soktu, başparmağını nazikçe çenesinin üzerinde gezdirdi; çene o kadar gergindi ki kaslarının gerildiğini ve kıvrıldığını hissedebiliyordu. "Çok fazla şeye tutunuyorsun. Bırak gitsin. Bırak gitsin."

Hayır. Sorun değildi çünkü onu yakalayacak kimsesi yoktu. Hiç olmadı. Evet, Heath tam oradaydı, kelimenin tam anlamıyla yere düşmemesi için onu dik tutuyordu ama bu geçiciydi.

O geçiciydi.

Tüm bunlar göğsünün ağrmasına neden oluyordu, o kadar çok ağrıyordu ki dayanmakta güçlük çekiyordu. "Daha çok Ashley gibi olmaya çalışmalıyım. Sonsuza kadar neşeli. Belki de hava aerobiğine yazılmalıyım ..."

O alçak, seksi kahkahasını attı ve başını salladı. "Lütfen asla olduğun kişiden başka bir şey olmaya çalışma Lexi Clark."

Ona baktı, acısını bastırmak için bir elini göğsüne bastırdı. "Ben ... şu anda Lexi Clark'ın kim olduğundan bile emin değilim."

"Sen bunu anlayana kadar, sana baktığımda kimi gördüğümü söylememe izin ver. Ateşli ve sert, içi dışı bir, akıllı, dirençli, şefkatli ve muhteşem bir kadın..." Bakışları kızın ağzına kaydı, sonra da Sesi sert bir tınıya dönüştü. "Ve şu anda yeri olmayan bir sürü başka şey."

Gözlerini kırıştırdı, gerçekten ama *gerçekten* bilmek istiyordu. "Birini söyle." Ağzı kıvrıldı. "Cehennem kadar seksi."

Titredi ama yağmurdan ya da soğuktan değil.

Kadının ıslak saçlarını yüzünden biraz daha çektikten sonra ellerini kendi saçlarının arasından geçirerek alına doğru itti. Gömleği ikinci bir deri gibi olmuştu ama üşüdüğünde tek kelime etmiyordu. Onun oturacağını biliyordu. Burada, yağmurun altında istediği ya da ihtiyaç duyduğu kadar kalabilirdi. Arabaya binmeleri gerekiyordu ama hareket ederlerse aralarındaki samimiyet balonunun patlayıp yok olacağından korkuyordu. Ama daha o bunu düşünürken gökyüzü açıldı ve iri yağmur damlaları tenlerini ıslatmaya, onları kozalarından çıkarmaya başladı.

Heath onun elinden tuttu ve tampondan çekti. Hızının vücudunu onunkine çarpmasına izin verdi ve yapacağını bildiği gibi, onu yakaladı ve yolcu tarafına doğru itti. Bulması biraz zaman aldı. çünkü anahtarlık ceketinin cebindeydi ve ceketinin üzerindeydi.

onu. Adam tam kapıyı açarken, kadın yanlışlıkla kapıyı adamın elinden aldı. Adam kapıyı açtığı anda ikisi de küfür ediyor ve gülüyordu.

Ama Heath direksiyonun arkasına geçip ona döndüğünde kahkahası boğazında düğümlendi, gözlerindeki sıcaklık içindeki için için yanan ateşi körükledi.

"Titriyorsun." Kaloriferi çalıştırdı, havalandırma deliklerini ona doğrulttu.

Ama onu titreten soğuk değildi. Tamam, belki biraz soğuk yüzündendi ama daha çok kendisiydi.

"Sıcak bir duşa ve kuru giysilere ihtiyacın var," dedi.

"Aslında ..." Yüzünü ona dönmek için koltukta döndü. "Bunların hiçbiri listemin başında değil."

Onun bakışlarını tutarak kolunu koltuğunun arkasına uzattı, bir parmağı kulağının dış kabuğunda gezindi. "Hayır mı?"

"Hayır." Ona en iyi, en sıcak müstehcen bakışını atmaya çalıştı ama pratikten yoksundu ve bunu başarıp başaramayacağını bilmiyordu. O yüzden tekrar denedi.

Gülümsemesi soldu. "İyi misin? Gözün seğiriyor."

Baştan çıkarma çabasının yetersizliği karşısında inledi ve adam daha da endişeli göründü. "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey!" Adam sadece kaşlarını kaldırıncaya, kadın içini çekti. "Sana bir bakış atmaya çalışıyordum. Bakış."

Sakinleşti ama Lex'in şaşkınlığının hızla parladığını görmeden önce değil.

"Lex-" "Hayır!" *Kahretsin.* "Bu kesinlikle sadece bir göz seğirmesi."

Bir şey söylemedi ama ellerinden biri kızın ıslak, karışık saçlarına kaydı ve hafifçe sıktı. Diğeri kalçasına indi, sıcaklık sıırılsıklam kot pantolonundan sızıyordu.

"Yani ... bu berbat bir fikir." Başını salladı, yetişkin gibi davranmaya kararlıydı. "O anın geçip gitmesine izin vermekte bir sorun yok. Kesinlikle yüzde yüz sorun değil. Hatta yüzde iki yüz tamam." Kendini susturmak için dilini ısırды. *Yüzde iki yüz sorun yok mu?* Ağzının kontrolünü tamamen kaybetmişti.

Adamın gözleri şimdi eğlenceyle parlıyordu, bu da onu öldürmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu, ama sonra tekrar adını söyledi ve kız ona bakana kadar bekledi. "Bu anın geçmesine izin vermeyeceğiz," dedi.

Kızın kalbi küt küt atmaya başladı.

"Değil miyiz?" "Hayır. Ama-"

"Oh harika." Başını koltuğun arkasına vurdu. "Bir 'ama' ..."

"Ama," diye tekrarladı, sesi alçak, seksi bir törpü gibiydi, sanki ona yapmak istediği şeyin zihnindeki görüntüleri kafasında bir film gibi oynuyordu. "Bir arabanın içindeyiz ve camlar buğulansa bile çok görünür durumdayız."

"Önce bir çadır, şimdi de bir araba. Evren benden nefret ediyor."

Bir kahkaha atarak elini ensesine götürdü, parmakları saçlarında tünel açtı. "Araba en iyi hareketlerim için çok sınırlayıcı."

Çaresizlik içinde arabanın içine baktı. "Emin misin?" Hâlâ sırtarak arabayı vitesine taktı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sıcak bir duş ve sıcak, kuru bir yatak bulmak için."

"En iyi hamlelerini sıcak ve kuru bir yatakta yapabileceğinden emin misin? Çünkü senden şüphe etmeye başlıyorum-"

"Gidip öğrenelim."

Görünüşe göre meydan okuma kabul edildi.

Bir otel bulmaları iki denemelerini aldı, çünkü fırtına pek çok insanı sığınacak bir yer aramak için yollara dökmüştü. Üçüncü denemelerinde, resepsiyon görevlisi gülümseyerek onları karşıladı. "Tek oda mı, iki oda mı?"

"İki," dedi Heath ve kız şaşkınlıkla ona bakınca, onu check-in masasından birkaç adım öteye çekti. "Ben de öyle olmamaya çalışıyorum. Küstahça," dedi alçak bir sesle.

"Bunun benim fikrim olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Adamın gülümsemesi kadının kalbini durdurdu. "İnan bana Lex, sen bana dik dik bakmayı bırakmadan çok önce bile bunu düşünüyordum. Ama ..." Onun elini sıktı. "Ne olursa olsun, ne olmazsa *olsun*, bu senin seçimin. Her zaman. Ve bundan emin olmak için, ihtiyacın olduğunda geri çekilebileceğin bir alanın olmasını istiyorum."

Gülümsedi, adamın yüzündeki ciddi ve içten ifadeyi dağıtmayı umuyordu. "Neden? Bu işte kötü olmayı mı planlıyorsun?"

Adamın gözleri büyüdü. "Lex, öyle harika olmayı planlıyorum ki seçeneklerin olduğunu bile unutacaksın."

Bir kahkaha patlattı. "Hâlâ çok ukala olduğunu bilmek güzel." Tezgâhtara doğru geri adım attı. "*Bir* oda lütfen. Kral yatak."

Odaya zar zor girebildiler. Asansörde kendilerini kontrol etme alıştırmaları yapmışlardı, ama Heath anahtar kartını kilide vurup kapı açıldığı anda birbirlerine saldırdılar.

Buz gibi soğuk olduğunu ya da giysilerinin ıslak olduğunu unutmuştu, en azından adamın sırlıslıkla gömleğini çıkarmak için mücadele edene kadar. Gömlek kendini adamın

deri. Yardım etmek zorundaydı ama bunun nedeni onu görünce ağzının kuruması da olabilirdi. O da aynı şeyi yaptığında nefes nefese güldüler. ancak elleri beline dolanana ve tişörtünün eteklerini kot pantolonundan çekip çıkarana kadar. Açlığı ve ihtiyacı onu titretti ve adam onu kıyafetlerinin geri kalanından çekip çıkardığında ve onu gördüğünde sert, içten bir inilti verdiğinde daha da yoğunlaştı. O ana kadar gözleri yumuşacıktı ve kızın içini eritiyordu. Aklına gelen tek kelime buydu. Ama şimdi ona tamamen çıplak olduğu için, bakışları

Saf ateş, sıcaklık ve erotik arzu.

Ve bu bakışın vaat ettiği *her şeyi* istiyordu.

"Tam olarak ne düşündüğünü bilmiyorum," diye mırıldandı, sesi alçak ve hırıltılıydı. "Ama seni bu düşüncelerle hareket etmeye teşvik ediyorum."

Güldü ve vücudunu onunkine bastırdı.

"Duş mu, yatak mı?" diye sordu, ağzı çenesinden kulağına doğru ilerlerken onu kollarıyla sardı, dişleri lobuna sürtünerek tüm vücudunun titremesine neden oldu.

"Yatak daha yakın-" Adam onu kucaklayıp yatağa fırlattığında şaşkın bir kahkaha atarak sözünü kesti, ayaklarının dibinde diz çöküp onu içine çekmek için durakladığında, gözleri sıcak, vücudu onu ne kadar tahrik edici bulduğunu tam olarak ortaya koyarken ona başka bir heyecan verdi.

Sonra yavaşça vücuduna tırmandı, ilerlerken her santimine tapınmak için durdu. Nefes nefese kalan ve sıranın kendisine gelmesini isteyen kadın, onu iterek tepeye çıkmasını sağladı ve ondan gelen iniltilerin ardından gelen sert iniltilerin tadını çıkardı

O iyiliği tekrarlarlarken, ağzını onun her santiminde bir tura çıkardı. Direksiyona geçtiğinde ne kadar tahrik olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Aldığı her zevk dolu nefes ve verdiği her nefes, şimdiye kadar hissettiği en şehvetli, en erotik şeydi ve şaşkınlıkla güldüğünü duydu.

"Beni aklımı başımdan alma gücüyle mi sarhoş oldun?"

"Hem de *çok*."

Kahkahası göğsünden onunkine doğru yankılanırken nefes nefese kalmıştı. Bir elini saçlarına gömmüştü ve tam kontrolünü kaybetmeye başladığını hissettiği anda yuvarlandı, onu bir kez daha altına aldı ve vücudunun ağırlığını onunkinin içine itti. "Yine benim sıram," diye mırıldandı tenine karşı, vücudunda aşağı doğru ilerleyerek.

Ve, oh, o ağız. O eller. Yavaş ve metodik. Onun her yerine vuruyor, tembel keşiflerine devam ederken kıvrınmasını, nefes nefese kalmasını ve yalvarmasını sağlıyordu. Ve sonunda ona merhamet edip

zaman ve mekân algısını yitirdi. Gözlerini açmayı başardığında, onu kendisini izlerken buldu, zevk başka bir şeyle karışmıştı. *İhtiyaç*, diye düşündü ve onu tekrar öptü, kollarını ve bacaklarını ona doladı, derinlere gömülmesini istedi-

"Lex." Başını kaldırdı, ön kollarını yüzünün iki yanına dayadı, parmaklarını saçlarının arasına soktu ve tutuşunu yumuşattı. "Yanımda hiçbir şey yok ..."

Prezervatif demek istemişti, bunu daha önce düşünmemiş olmasına şaşırmıştı. "Ben Uzun zaman oldu," diye itiraf etti. "Temizim ve doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Başını salladı ve burnunun ucunu kızın çenesinde gezdirdi. "Aynen." Kadının tenine karşı kısık bir kahkaha attı. "Hap kullanıyor olmak dışında tabii." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Hâlâ bunu istiyor musun?"

Ellerini onun ipeksi saçlarında dolaştırdı. "Evet. Şimdi."

"Dileğin benim için emirdir," dedi kibarca ve sonra onu parçalara ayırıp tekrar bir araya getirmeye başladı -kibarca *değil*- ve Lexi bunun her saniyesine bayıldı.

Ertesi sabah Heath otelin kafesinde kahvaltı ederken Lexi'yi inceledi. Şafaktan önce uyanıp yine birbirlerini yiyip bitirdiklerinden beri pek bir şey söylememişti -tatlı, seksi, nefes nefese "oh lütfen ..." ve "durma ..." sözlerini saymazsa. Kadının ağzını nerede istediği konusunda kesin fikirleri vardı, bu yüzden onu en sevdiği yerlere götürmesine izin verdi. İşe yaramıştı, çünkü hepsi onun da en sevdiği yerlerdi.

Rehberli turdan sonra suratını asmıştı. "Çok erken kalkmışız."

"Eğer eğlenmemiş olsaydın bu konuda kendimi daha suçlu hissedirdim." Durakladı. Sırıttı. "İki kez."

"Saymak kabalık olarak kabul edilir." Durakladı. "Ve üç kere oldu." Güldü. "*Üç kere*."

Şimdi onun tabağındaki yaban mersinli çöreği çaldı, tadına baktı ve sonra ona geri verdi. Almak yerine öne eğildi ve bir ısırık aldı, bu sırada parmaklarından birini ısırıldı.

Karnının döndüğünü biliyordu çünkü bir elini karnına bastırdı ve biraz kıpırdandı.

Ama sonra tekrar sessizleşmeye başladı. Çok sessizdi ve adam çatalını bıraktı. "Neyin var?"

Omuz silkti ama gözlerindeki ifade rahat vücut dilini yalanlıyordu. "Lex, konuş benimle."

"Konuşacak bir şey yok. Birlikte biraz biyoloji yaptık." Durakladı. "Ve güzeldi. O yüzden teşekkür ederim. Penisini kullandığın için. Çok yardımcı oldu."

Omletinden bir ısırık alırken boğuldu. "*Yardımcı* oldu," diye yavaşça tekrarladı.

"Evet. Dün zor bir gündü. Stresliydi. Ve bu beni etkiledi. O yüzden tekrar teşekkür ederim."

"Tamam, hayır." Başını salladı. "Ben saçmalık diyorum. Bu bir stres gidericiden daha fazlasıydı. Bu ..." Ruhu paramparça edecek kadar muhteşemdi. O da başını salladı.

"Biyoloji mi?"

"Şey, teknik olarak ..." Çırpılmış yumurtalarını tabağının etrafından itti.

"Biyoloji, biraz da kimya."

"Oyunda bayrak. Tekrar oynatmak için seni yukarı çıkarmam gerek." Başını iki yana salladı. "Bu daha büyük bir hata olur."

Çatalını yere bıraktı. "Burada gerçekten neler oluyor? Çünkü yarım saatten az bir süre önce ağzım sendeydi-"

"Hatırlıyorum!" Bir nefes verdi. "Ve iyi, güzelden çok daha iyiydi. Tamam mı? Duymak istediğin bu muydu? Şimdiye kadar yaptığım en iyi seks olduğunu mu? Çünkü öyleydi, Heath. Ama dün gece olanlar tek seferlikti. Vegas'tı. Vegas'tı. Vegas'ta olan Vegas'ta kalır."

Şimdiye kadarkilerin en iyisi o muydu? Bu ego artışına neredeyse sırtı acıyordu ama kızın yüzündeki ifade, gözyaşlarının eşiğinde olduğunu söyleyen ifade, onu sersemleten şeydi. Onu zorlayamazdı. Burada değil. Hiçbir yerde. Ona seçimin her zaman kendisine ait olduğunu söylemişti ve bunda ciddiye. Bu onun haddine değildi.

Aralarında bir sonraki adımın ne olacağına

karar verdiler. "Tamam." Başını salladı, adamın bakışlarına karşılık vermedi.

"Tamam."

Sessizlik içinde kahvaltılarını bitirdiler. Otoyola çıkmadan önce arabaya benzin doldurdu ve direksiyona geçti.

Lexi'nin kulaklığı takılıydı ve ona göz ucuyla bile bakmadı.

Başlangıç kapısına geri dönelim o zaman. Nerede durduklarını bilmek güzeldi.

Yolculuğa bir saat kala Ashley Heath'i aradı. Bluetooth'tan cevap verdi.

"Hey!" dedi, neşeyle. "Nasıl gitti?"

"Hesabı bıraktık."

İçini çekti. "Beni hoparlöre al lütfen. Kız kardeşim genellikle senden daha fazla kelime kullanmaz ama ben sonsuza kadar iyimserim, o yüzden ..."

Hoparlör düğmesine bastı. Lexi ona meraklı bir bakış attı.

"Ben Ash."

"Selam!" dedi kız kardeşi coşkuyla. "Nasılsın bakalım? Eğleniyor musun? Neler oluyor?"

Lexi onun sözlerini tekrarladı. "Hesabı bıraktık."

Heath gülümsemekten kendini alamadı ve belki de *neredeyse* gülümseyerek karşılık veriyordu.

"Ashley'in sesi artık sinirli geliyordu. "Suzie beni aradı, seni gördüğüne çok sevinmiş. Ee... ikiniz o zamandan beri ne yapıyorsunuz? o zaman?"

Kesinlikle birbirlerini değil.

Tabii, birbirlerini olağanüstü bir şekilde becermişlerdi ve dün gece de hayatının en güzel gecelerinden biri olarak zihninde kirasız yaşayacaktı. Ve ayrıca sabah, en azından kahvaltıya kadar.

Bölüm 20

Lexi Daisy'nin evine zihinsel olarak bitkin bir halde girdi. Fiziksel olarak da bitkin düşmüştü ama görünüşe göre seks düşkünü olunca böyle oluyordu.

Ama . . . Seksle ilgili bir şey vardı. Hoşuna gidiyordu. Hem de çok. Ama Heath ona dokunduğunda, aldığı zevk seksin ötesine geçmişti.

fiziksel. İşin içinde sadece bedeni yoktu. Aynı zamanda kalbi de. Aklı da.

Bunun olabileceğini bile bilmiyordu.

Daha da kötüsü, isteksiz bir gülümsemenin özgür kalmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Dün gece - ve bu sabah - kafasında tekrar tekrar oynuyordu, özellikle de yaramaz kısımlar, her bir kirli kısım. Heath'in ona bakışında, kalbinin ona verdiği tepkide, sırtışının, ısıltısının ve hazırcevaplığının altında sakladığı şeyi görmesinde bir şeyler vardı.

Ve o bunu mahvetmişti. Tıpkı bir şey çok doğru, çok iyi hissettirdiğinde her zaman yaptığı gibi, kendi kendini sabote etti. Bu onun Eeyore genetik yapısında vardı.

Antrede ayakkabılarını tekmeledi, çantasını bankın üzerine fırlattı, sonra oturma odasına döndü ve Ashley'in orada durduğunu görünce biraz sıçradı, kollarını kavuşturmuş, yüzü mutsuzluğa çevrilmişti.

Lexi'nin kalbi tekledi. "Ne oldu? Sorun ne?" "Belki de bana anlatmalısın."

Lexi tereddüt etti, odayı okumaya çalıştı. Başarısız oldu. "Bak, kız kardeşimin konuşması biraz paslanmış, bunu benim için hecelemen gerekecek. Gitmemi istiyor musun? . . gitmemi mi istiyorsun? Misafirliğim fazla mı uzadı?"

"Oh, spor çantayı hiç açmadığın için mi demek istiyorsun, bunun yerine sadece burada olacakmışsın gibi yaşamayı seçtiğin için mi?"

En fazla bir dakika daha?"

Başı bunun için çok fazla ağrıyordu. Ya da belki de kalbiydi. "Ash, her santimetrekaresi eşyalarla dolu, posta pulu büyüklüğünde bir odada kalıyorum. Bavulumu nereye boşaltmamı istersin?"

"İsteseydin şifonyeri temizleyebilirdin ama zahmet etmedin. Eğer burada olmak bu kadar zorsa, belki de o büyük, süslü hayatına geri dönmelisin."

Lexi'nin göğsü daraldı. "Yani gitmemi istiyorsun." Gitmemeliydi. şaşırmıştı. Hiç kimse onu elinde tutmak istememişti, şimdi bile. "Hâlâ üç zarfımız var. Bu işi bitirene kadar kalacağımıza söz verdim."

"Ama burada olmak istemiyorsun. O kadar ki bana yalan söyledin." Lexi gözlerini kırptırdı. "Ne? Ne zaman? Ne zaman?"

Ashley ellerini havaya kaldırdı. "Rol yapmayı bırakabilirsin. Büyükbaba Gus ile biraz konuştum. Uzaktan çalıştığına inanmama izin versen de aslında çalışmıyorsun. İşe ara vermişsin. Bunu yapmana, hayatını benim için askıya almana gerek yoktu."

Lexi, kalbi kulaklarında çarparken bile başını salladı. "Gus'a bunların hiçbirini anlatmadım."

"Hayır, Heath'e söyledin."

İma edilen ihanet karşısında midesi ayak parmaklarına çarptı, bu çok fazla yaşadığı bir şeydi. "Peki Heath Gus'a söyledi mi?"

"Hayır." Ashley'nin ifadesi hafifçe yumuşadı. "Gus, Heath'le konuşurken kulak misafiri olmuş.

telefonda eski bir arkadaşıyla konuşuyordu. Kardeşleriyle birlikte sizin hizmetlerinize ihtiyaç duyabileceğini düşündüğü bir arkadaş."

İçini çok kötü bir his kapladı. "Heath'in arkadaşının adı Cassidy mi?"

"Evet."

Lexi girişteki banka oturdu. Çılgılık atacak gibi hissetse de sakın sakın oturdu. "Heath arkadaşlarını arayıp beni işe almalarını mı istedi? Bana acınacak bir iş mi buldu?"

Ashley ağzını açtı, sonra yüzünü buruşturarak kapattı. "Bunun acıma işi olduğunu sanmıyorum-"

Lexi tekrar ayağa kalktı. Bunu yapamazdı. Biraz kestirmesi gerekiyordu. Yemeğe. İçkiye. Ve bu sırayla olması da gerekmiyordu. Ashley'in yanından geçmeye çalıştı ama kız kardeşi onu kolundan yakaladı.

"Bekle," dedi Ashley. "Sana kızgınlığım daha bitmedi." "Sıraya girmen gerekecek."

"Neden bana izin aldığını, çalışmadığını söylemedin?"

Lexi çenesini kaldırdı. "Çalışıyordum." Görünüşe göre, sadece bir arkadaşın arkadaşları için. Çıkarları olan bir arkadaşın arkadaşları. Ve bu faydalar ne kadar şaşırtıcı olsa da, adamın ona söylemeden yaptığı şey yüzünden utanmış ve kızmıştı. Yardım istememişti, bu da demek oluyordu ki onu motive eden acıma duygusuydu ve bundan daha fazla nefret edemezdi. "Benim çalışmamın ya da çalışmamamın seni nasıl etkilediğini anlamıyorum."

"Lexi, yalan söyledin. Yalan söylemeye *devam ettin*. Bu sana ailemizden birini hatırlatıyor mu?"

Lexi ona bakakaldı. Ablasının Daisy hakkında olumsuz bir şey söylediğini hiç duymamıştı, hem de hiç. "Benim de onun gibi olduğumu mu söylüyorsun?"

"Hayır." Ashley yumuşadı. "Özür dilerim, bu benim için iyi değildi. Ben Sadece . . . Özür dilerim. Ama Lex, eğer işin herhangi bir nedenle askıya alındıysa, zarflarla işimiz bittiğinde gitmek zorunda değilsin, değil mi?"

Lexi yüzünü buruşturmuş olmalı, çünkü Ashley keskin bir nefes aldı. "Gitmek zorunda olman dışında, çünkü burada olmak istemiyorsun."

Harika. Bunu şimdi yapacaklardı, dün gece doğru nedenlerle belki bir saat uyumuş, Heath'le yanlış nedenlerle kavga etmiş ve sonra da o uzun yolculuğu yapmak zorunda kalmıştı.

neredeyse sessizlik içinde. Nefesini bırakarak kız kardeşinin bakışlarıyla karşılaştı. "Çünkü utanıyorum, tamam mı?"

"Utanmak mı?" Ashley kaşlarını çattı. "Hangi konuda?" "Bilmediğin çok şey var."

"Öyleyse beni bilgilendir." Ashley durakladı, Lexi'nin gözlerinde gördüğü her şeyi tarttı, ki bu muhtemelen çok fazlaydı. "Biz kardeşiz Lex. Yüklerimizi paylaşıyoruz."

Bu konuda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Aslında, hiç denememişti bile. *Şimdi ya da asla...* Sinirleri midesinde ve sesinde çalkalandı. "Bir adam vardı. Bir gün "O" olabileceğini düşündüğüm bir adam. Birkaç yıl birlikte çalıştık, o benim doğrudan amirimdi." Durakladı, çünkü ne kadar aptalca davrandığını biliyordu. "Bir müşteriden çalmakla suçlanmadan önce altı aya yakın bir süre gizlice çıktık. Devam eden bir soruşturma var ama bunu ben yapmadım, bu yüzden herhangi bir kanıt bulamayacaklar." Tekrar tereddüt etti. "Onun yaptığından oldukça eminim. Dean bir müşteriden çaldı ve beni suçladı, çünkü ben çok ..." Kendini işaret etti. "Bilirsin, soğuk ve kapalı olduğum için onun tarafını tuttular. İzinde ya da molada değilim. Beni kovdular."

"Oh, Lexi ..." Ashley dehşete düşmüş görünüyordu ve Lexi bunun doğru olup olmadığını sormak için kendini hazırladı. Kendini buna hazırladı, öyle ki kız kardeşi ağzını açtığında Lexi toparlanmak için salona doğru yürümeye başladı.

Lexi uzaklaşmaya başladığında Ash, "Çok üzgünüm," dedi. "Ama seni hiç tanımıyor olmalılar."

Lexi dondu kaldı, sırtı hâlâ kız kardeşine dönüktü.

"Sen asla hırsızlık yapmazsın, kimseden yapmazsın," dedi kız kardeşi ısrarla.

Bu sözlerle ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti ama başını iki yana salladı. "En kötü kısmı bu bile değil." Tekrar Ash'in yüzüne döndü. "Bu olaydan sonra, hayatımda beni seven tek bir kişi bile olmadığını fark ettim. yanımda duracak ya da bana kefil olacak kadar beni tanıyordu."

Ashley bir süre şaşkın şaşkın baktı ve sonra yaklaştı. "Senin yanında olurdum, seni muhteşem, harika, güzel aptal. Böyle şeyleri tek başına yaşamak zorunda değilsin!"

"Bildiğim tek yol yalnızlık."

"Neden bir avukat tutup onları dava etmedin?"

"Sadece unutulup gitmesini istedim." Lexi elini yüzünde gezdirdi, kendini aptal gibi hissediyor, bunları başkasına değil de kendine itiraf etmekten nefret ediyordu. "Ve ben

Zor biri olduğumu biliyorum ama bunu ya da kendimi nasıl değiştireceğimi bilmiyorum. Senin bu kadar zahmetsizce yaptığın gibi nasıl açılacağımı bilmiyorum. Ve bundan bahsetmişken, bana bir söz vermeni istiyorum."

"Elbette. Ne olursa."

Sadece bu birkaç kelime bile Lexi'nin boğazında bir yumru oluşmasına neden oldu. "Heath'e bunların hiçbirinden bahsetmeyeceksin."

"Neden?" Ashley usulca sordu. "Senin için çok öfkelenirdi."

Aslında şu anda bunun doğru olduğundan emin değildi. "Onu istemiyorum ne kadar aptal olduğumu biliyorum." Ve işte o anda ağzı beyninden koptu. "Özellikle de dün gecedен sonra."

"Dün gece ne oldu?" Ashley nefesini tuttu. "Oh, bekle! Aman Tanrım! Gördüm ama sonra dikkatim dağıldı. Sende bir parıltı var! Her tarafın parlıyor! Duvara toslamışım gibi bir parıltı!"

"Bu çok utanç verici." Lexi elleriyle yüzünü kapattı. "Parıltı kazara oldu!"

Ashley o kadar çok güldü ki, eğilip dizlerinin üzerinde kendini desteklemek zorunda kaldı.

Lexi, "Bunu ilk kez bu sabah dişlerimi fırçalarken fark ettim," diye homurdandı. "Ve ondan kurtulamıyorum! Aynı aptal gülümseme gibi." Bunu hissetti

Bunu söylerken bile yüzüne bir ifade yayıldı ve bir eliyle ağzını kapattı.
"Cidden, bu da *ne*?"

Ashley o kadar çok gülüyordu ki artık hiç ses çıkarmıyordu.

"Ve bir duvara karşı değildi." Durakladı. "Şey, belki bir kez ..."

"Affedersiniz," dedi bir erkek sesi hâlâ açık olan ön kapıdan. "Cole," dedi Ashley sevinç gözyaşlarını silerek.

Tabii ki Heath'in kardeşi olacaktı, kaşları o kadar yükselmişti ki saçlarının altında kaybolmuşlardı. Lexi inledi ve yüzünü tekrar kapattı.

Cole yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Sonra gelirim." Ve kaçtı.

"Pekâlâ," dedi Ashley. "İstediyini aldın. Heath'e söylemeyeceğim. Cole söyleyecek."

"Aman Tanrım. Belki de söylemeyecek-"

"Cole'un gerçekten sır tutabileceğine dair bir umut besliyorsan, seni temin ederim ki yanılıyorsun."

Lexi gözlerini öyle bir devirdi ki neredeyse kafasından düşeceklerdi. İşte o zaman, son baktığında boş olan karşı duvarı fark etti. Birisi çerçeveli bir resim asmıştı.

Heath'in yaptığı resmi. "Ne? Neden?"

"Sadece kabullen," dedi Ashley. "Artık orada yaşıyor. İmzalamana ihtiyacım olacak."

"Neredeyse bir çubuk figürü. Heath olduğu bile anlaşılmıyor."

"Tabii ki anlayabilirsin. Onun iğrenç derecede mükemmel karın kasları için küçük çizgiler çizmişsin, tişörtünün üzerine bile."

Lexi inledi. "Bunu saklamayacağız."

Ashley gülümsedi. "*Biz! Biz* dedin! Ve kesinlikle saklayacağız

"Başını öne eğdi. "Biliyor musun, bu parıltı sana çok yakışıyor." Lexi kız kardeşini iterek geçti ve kanepeye yığıldı.

Ashley onun yanında oturuyordu ama yüzünü ona döndü. "Bak, belli ki aşık olmuşsun, o yüzden-"

Lexi kahkahalara boğuldu. "On üç yaşında mısın, yoksa doksan üç mü?"

Ashley burnunu havaya dikti ve devam etti. "Düşünüyordum da...

Belki bu zamanı durup gülleri koklamak için kullanırsınız. Sen

Heath ile. Ona ve ikinize bir şans verin ve bunun olmasına izin verin." "Bu sefer mi? 'Bu sefer' hayatımda bir şekilde geri durduğumu ima ediyor.

Ki öyle bir şey yapmadım. Eski sevgilimi kanıt olarak sunmama izin verin."

Ashley başını salladı. "Devam ediyor. Ama demek istediğim, belki bu farklı olabilirdi. Ve öyle olmasa bile, kalbini tekrar açmak için Heath gibi bir adamdan daha iyi kim pratik yapabilir? O seni asla incitmez."

Arkasından iş çevirdiğini öğrenmenin acısıyla başını iki yana salladı. "Belki de kendi tavsiyene uymalısın." Bir şey yaptı etrafa bakma gösterisi. "Çünkü etrafta hiç kız arkadaş görmüyorum."

"Hey, ben daha yirmi üç yaşımdayım. Hâlâ yaban yulaflarımı ekiyorum, bir gün bir eşte ne isteyebileceğimi bulmaya çalışıyorum, böylece senin yaşına geldiğimde Heath gibi harika biriyle karşılaştığımda bunu mahvedecek kadar aptal olmayayım.

Ayrıca, sadece aşktan bahsetmiyorum, genel olarak hayattan bahsediyorum. Her zaman seçenekler vardır. İşin püf noktası hangi seçeneklerin gerçek ve doğru olduğunu bulmaktır."

"Benim yaşıma geldiğinde mi?" Lexi inanmaz bir kahkaha atarak tekrarladı. "Tüm duyduğun bu mu?"

Lexi içini çekti. Ashley haklıydı. Her zaman seçimler vardı. O da en iyisini yapmamıştı. En büyük pişmanlıklarından biri annesini hayatından çıkarmaktı.

"Sanırım haklı olduğumu biliyorsun. Ama ... ve sadece beni dinle ... ya sen ve Heath gerçek olsaydınız?"

"Ash, sadece bir geceydi."

"Eğer öyle olmasını istiyorsan öyledir. Ama sürücü koltuğunda sen varsın." Telefonuna bir mesaj geldi ve cebinden çıkardı. "Heath arıyor. Buraya geliyor."

Lexi koltuktan fırladı. "Ne? Neden?"

Ashley kaşlarını kaldırdı, "*Gerçekten mi?*" der gibiydi. *Anlayamıyor musun?*

Cole kesinlikle ispiyonlamıştı. Kahretsin. Omzunun üzerinden konuşarak mutfağa doğru yürüdü. "Ona evde olmadığımı söyle. Konuşamayacağımı söyle. Söyle *ona*." Bir tuğla duvara çarpmıştı.

Heath adında bir tuğla duvar. "Ya da bana kendin söyleyebilirsin," dedi telefonunu cebine geri koyarken.

Bir adım geri çekildi ve elini göğsüne götürdü. "Beni korkuttun." "Benden kaçmaya mı çalışıyorsun?"

"Hadi canım!" Ellerini havaya kaldırdı. "Bir ipucu al!" Adam gözlerini devirdi. Kız onu etkilemeye başlamıştı.

Ashley saate baktı. "Şuna bakar mısın? Gitmem gerek. Yapmam gereken çok önemli bir şey olduğunu hatırladım."

Lexi kollarını kavuşturdu. "Hava aeroibiği mi?"

Kız kardeşi alt dudağını ısırdı. "Bugün olmaz. Bu farklı bir şey." "Uh-huh."

Lexi'nin alaycılığını görmezden gelen Ashley, çantasını ve anahtarlarını aldığı ön kapıya doğru ilerledi ve ardından kapıyı sessizce arkasından kapattı.

Kapı hemen tekrar açıldı. "Dondurucuya votka koydum. Bu arada 'Netflix and chill' şifremiz UseACondomKids, boşluk yok."

Lexi'nin ona attığı bakış karşısında yüzünü buruşturdu ve ortadan kayboldu. Lexi içini çekti ve Heath'in yüzüne döndü.

Heath başını eğip onu inceledi, ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "Ona duvardan bahsettin mi?"

Yüzünde utancın sıcaklığını hissetti. "Bunların hepsi senin suçun. Sana çok kızgıyım."

"Anlat."

"Bana acınacak bir iş buldun!"

"Hayır." Başını iki yana salladı, gözleri ciddiydi. "Bunda acınacak bir şey yok."

Kollarını kavuşturdu. "Acımak gibi geliyor."

"Sana söylemeliydim. Sana söylemek istedim. Yapmamakla hata ettim, ama işi reddedeceğinden endişelendim - ki bu arada yasal bir iş. Cassidy zaten bir ekspertiz arıyordu ve birini bulma şansı yoktu. saygın."

"Ki artık öyle olmadığımı biliyorsun."

"Lex." Adam onun bakışlarıyla karşılaştı, kendi bakışları ciddi ve içtendi. "Haftanın herhangi bir günü senin üzerine bahse gireceğimi bilmek için hikâyeyi kendi ağzından duymama bile gerek yok."

Bunun üzerine kızın omurgası gevşedi. Lanet olsun. Duyguları ona kamçı etkisi yapıyordu. "Ama?" diye sordu. "Çünkü kesinlikle bir 'ama'nın geldiğini duyuyorum."

"Bak, sana güveniyorum. Keşke bunun bir karşılığı olsaydı, bana her şeyi anlatabileceğini ve seni yargılamayacağımı bilseydin."

Nereden başlasam ki? Söylediği o kadar çok yarı gerçek vardı ki, söylemesi gereken ama sonuçlarından korktuğu için söylemediği o kadar çok şey vardı ki, en kötüsü de değer verdiği insanları kendisinden uzaklaştırmaktı. "Güven benim güçlü yanımdır değil."

"Buraya ilk geldiğinizde böyle hissetmenizi anlıyorum. Sen kesinlikle bana bir şey borçlu. Hala bilmiyorum. Ama neredeyse bir aydır

birlikte zaman geçirdik. Oldukça yakınlaştığımızı sanıyordum."

"Yaklaştık. Yaklaştık." Adamın bakışlarındaki incinmişlikten gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Ama ikimiz de bunun bir yere gitmeyeceğini söylemiştik."

"Bunu söyledim çünkü korkuyordum." Durakladı. "İncinmekten korkuyordum. Güven sorunu olan tek kişi sen değilsin." Adamın alçak ve içten sesi kadının içini kesip geçti. O da korkuyordu. Ve onun kadar cesur değildi. Ama bunları nasıl söyleyeceğini, bir parçasının onun duygularına, güvenine ya da herhangi *birinin* güvenine layık olmadığını ve belki de hiçbir zaman olmayacağını yüksek sesle nasıl itiraf edeceğini bilmiyordu.

"Bilgin olsun," dedi, sanki onu ürkütmekten korkuyormuş gibi yavaşça ona yaklaşarak. "Sana olanlardan *nefret ediyorum*." Ellerini ceplerine soktu, sanki ona uzanmayacaklarına pek güvenmiyormuş gibiydi. "Bana söyleyebileceğini hissetmemenden nefret ediyorum. Düşündüm ki ..." Başını iki yana salladı. "Ne düşündüğümün bir önemi yok."

Adamın gözlerindeki acı ve pişmanlık karşısında arkasını dönmek zorunda kaldı. Kendine sarılarak gözlerini kapattı. "Benimle tanıştın. Bu da o kadar da şaşırmış olamayacağın anlamına geliyor." Göğsü, onun önünde dağılmamak için gösterdiği çabadan dolayı çökecekmiş gibi hissediyordu. Yaklaşmakta olan ve yalnız kalması gereken bir erime ile titriyordu.

"Senin için buradayım," dedi adam, tam arkasıdaydı, o kadar yakındı ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. "Ve ben tek değilim. Zor şeyleri tek başına atlatmak zorunda değilsin."

Öyle değil miydi? Çünkü sonunda herkes çekip gitti. Tek fark, bu kez yürümeyi ilk onun yapıyor olmasıydı. Bunu akılda tutarak, kendini onunla yüzleşmeye zorladı. "Ama bu işte çok iyiyim."

Gözlerinde hayal kırıklığı titreşti ama hiçbir şey söylemedi. Odadan çıkarken o da bir şey söylemedi.

"Lexi."

Durdu ama arkasına bakmadı.

"Eğer konuşmak istersen, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Bölüm 21

Lexi kaldırımında durmuş, Nevada'nın ıssız bir yerindeki köhne bir bilardo salonunun kapısına bakıyordu. Ashley sağında, Heath solunda duruyordu.

Onu önemseyen iki insanı yüzüstü bırakmasının üzerinden bir hafta geçmişti. İkisinin de uzak durduğu, belli ki ona alan ve zaman tanımaya çalıştığı bir hafta - ki o bunu pek de akıllıca kullanmamıştı. Çoğunlukla, rüzgârda bir yuvarlanan ot gibi savrulmuş, esinti onu nereye götürürse oraya konmuştu.

İlk günü belirsizlik içinde boğulmakla geçirmişti, kız kardeşiyle, Heath'le konuşmak istiyordu, bunu çok istiyordu ama önce kafasını toparlaması gerektiğini de biliyordu. Bu yüzden onun yerine çalışmış, Sunrise Cove ve South Shore işlerini bitirirken Daisy'nin garajını da temizlemişti.

Hatta Homewood'da, arabayla sadece yirmi dakika uzaklıktaki üçüncü bir müşteri tarafından işe alınmıştı, tüm bunlar olurken sessizce bunun, kendi işini yürütmenin, kendi patronu olmanın, gerçekten başarılı olabileceği ilk şey olabileceğini fark etti.

Nereye giderse gitsin.

Bundan sonra.

Ama önce, bulması gereken ... Zarfı çıkardı ve isme baktı.

Vinny Ricci Sr., söz konusu köhne bilardo salonunun sahibi.

Heath binayı inceliyordu ve sadece ona bakmak bile ona o muhteşem gecede neler yaşadıklarını hatırlatıyordu.

Ve ertesi sabah . . .

Harleylerin gümbür gümbür sesini onları görmeden önce duydu. A Bir dakika sonra, motorcu yeleği ve kot pantolon giymiş üç iri adam park edip Lexi ve Ashley'e yavaşça bir göz attılar - Heath'i tamamen görmezden gelerek - bilardo salonuna girmeden önce.

Yoğunluk Heath'in üzerinden dalga dalga yayıldı. "Lexi, zarf? Bunu ben yapacağım. Tek başıma."

"Kimse yalnız gitmez," dedi.

"Yani *şimdi* beni dinliyor musun?" Heath sordu.

"Ben her zaman dinlerim. Her zaman aynı fikirde değilim. şu işi bitirelim artık." Heath başını salladı. "Lütfen, bunu yapmama izin ver."

Lexi bu ifadeyi takdir etti. Cümlenin sonunda bir soru işareti olmamasına rağmen, onlara bir seçenek sunmaya çalıştığı açıktı. Bu yüzden Ashley başını salladığında şok oldu. "İyi olacağız." Lexi'ye baktı. "Değil mi?"

Yaşadıkları haftadan sonra Lexi, kız kardeşinin neredeyse gülümsemesine şaşırmıştı. O zaman affedilmiş miydi? Ya da daha büyük olasılıkla Ashley'in nasıl kin tutulacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. "Bir ihtimal kendine karşı bir şeyler öğrendin mi?"

Hava aeroibiği maceralarınızdaki savunma manevraları?" diye sordu Ash'e.

"Ben mi? Hayır. Ama karate aldığın zamanı hatırlıyor musun? O kıyafetle ektirdiğin fotoğrafı bana mesaj atmıştın."

"Bir aylık dersler kazandım ve onları aldım. On yıl önce," diye ekledi.

Ashley bir omzunu kaldırdı. "Hiç yoktan iyidir."

Lexi gülmek zorunda kaldı. "Haklısın, hiç yoktan iyidir." Ayrıca, bu işi bir an önce bitirmek istiyordu, buna ihtiyaı vardı. Hepsi istiyordu. Bu işi gerçekten denemişlerdi, hepsi. İşe yaramaması kimsenin suçu değildi.

Tamam, birinin suçuydu, onun. Ama

onların değil. "Bu işi bizde," dedi.

Heath derin bir nefes alarak kız kardeşine seslenmeye çalıştı. "Ash-"

"Annem bu Vinny denen adamı severdi," dedi Ashley. "Annem bu Vinny denen herifi severdi," dedi Ashley.

Çok tehlikeli olsaydı bizi buraya getirmezdi."

Annem . . . Lexi gözlerini kapattı. Bir aydan fazla zaman almıştı ama Ashley'nin ağzından çıkan "anne" kelimesinin önündeki "benim" zamiri artık garip ya da yanlış gelmiyordu. Doğru hissettiriyordu. Daisy ve Ashley'nin yıllar boyunca birlikte yaşadıkları şey ... Çok güzeldi.

Lexi bunu onlara çok görmüyordu. Bunu geçen hafta anlamaya ve kabullenmeye başlamıştı, hem Heath'in hem de Ashley'in

kendileri kıt.

Çünkü o bir aptaldı.

İnsanları kendinden uzaklaştıran bir aptal.

Heath Ashley'e, "Annene sana göz kulak olacağıma söz verdim," dedi. "Ve bu da sana göz kulak olan benim. Hadi, gidiyoruz buradan."

"Hayır," dedi Lexi.

İkisi de dönüp ona baktılar. "Biz buradayız." Onlara küçük bir gülümseme verdi. "Bunu yapıyoruz."

Ashley bir süre onu inceledikten sonra başını salladı. "Evet, yapıyoruz." Ve Lexi neredeyse gözyaşlarına boğuluyordu. Ne kadar kolay bağışlanmıştı.

Heath itiraz etmedi, kızgın, sinirli ya da nefret dolu da görünmüyordu. Hiç kızmamıştı, bunu fark etti. Çocukken bile. Ama mutsuz görünüyordu. "O adamların motosiklet yeleklerinin arkasındaki logonun ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu alçak sesle.

"Annelerini sevdiklerini mi?"

Derin bir nefes aldı ama o konuşmadan Lexi konuştu. "Hızlı olacağız. Akıllı olacağız. Ayrıca, Ashley'nin de belirttiği gibi, Daisy bu adamlar arkadaşmış."

Heath'in çenesinde bir kas gerildi, binayı, girişi ve park yerini inceledi. "Tamam. Ama ben de geliyorum."

"Madem ısrar ediyorsun," dedi Lexi, küçük rahatlama titremesini görmezden gelerek. "Şu işi bir an önce bitirelim." Kendinden emin görünmek istiyordu. Bir kız patron gibi. Ama midesi, caddeden gelen motosikletlerden daha yüksek sesle gürlemek için o anı seçti.

"Acıktın, değil mi?" Ashley çantasını karıştırdı ve bir granola bar buldu. "Bunun olacağını biliyordum. Al bakalım."

Lexi plastik bir poşetin içindeki şeye baktı. Ev yapımı o zaman. "Bana bunların çikolata parçaları olduğunu ve *çok fazla* şeker kullandığını söyle."

"Bunlar kuru üzüm ve şekersiz. Ye şunu, yoksa boğazına tıkarım."

Heath'in ağzı günün ilk gülümsemesiyle kıvrıldı. "Yavru köpeğin pençeleri çıktı."

Ashley ona hırladı. Lexi sert bir kahkaha attı, granola barını ikiye böldü ve bir parçasını kız kardeşine uzattı. "Hangry aileden geliyor olmalı."

Ashley onu kaptı ve tek parça halinde ağzına tıktı. "Eğer ikinizden biri bana bir daha köpek yavrusu derse," dedi o tam ısırığın etrafında, "sizi bir dolaba kilitleyeceğim. Birlikte. Anahtarı da atarım."

Bu, birbirlerine bakarken ikisinin de yüzündeki gülümsemeyi sildi. Heath sinirlenmiş görünüyordu. Lexi aynı şeyi söyleyemezdi. Sadece bir dolapta birlikte kilitli kalma fikri karşısında nabzının nasıl attığını görmemesini umuyordu.

Lexi ve Ashley kapıya doğru döndüler ama Heath onları geri çekti, ciddi bakışlarıyla onların bakışlarını karşıladı. Yoğun. "Birlikte kalacağız. Ama ayrı kalırsak ve başınız derde girerse," dedi, "çığlık atın. Yüksek sesle. Sizi bulurum."

Önce Lexi içeri girdi, Ashley hemen peşindeydi, Heath de arkalarındaydı, karanlık oda hepsini bir anlığına kör etmişti. Oda sadece küçük bir ışıkla aydınlanıyordu.

Bilardo masalarının üzerindeki lambalar ve titreyen neon tabelada "SİKTİR GİT" yazıyordu. Tamam o zaman.

İki güvenlik görevlisi tek kelime etmeden hemen yaklaştı ve odanın içinde daha fazla ilerlemelerini engelledi.

"Merhaba beyler," dedi Ashley tatlı bir gülümsemeyle. "Vinny'yi arıyoruz."

İri yarı serseriler saflarını sıklaştırmış, iri kollarını daha da iri göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, sadece onlara bakıyorlardı.

Ashley yüzlerindeki gülümsemeyi görebilmek için başını geriye doğru eğmek zorunda kaldı. "Bizi Daisy Fontaine gönderdi. Biz onun kızlarıyız."

"Daisy'nin kim olduğunu bilmiyorum," dedi içlerinden biri sonunda. "Ama randevunuz yoksa Vinny'yi görmeye gidemezsiniz."

"O zaman randevumuz var," dedi Lexi ve üzerinde gayet açık bir şekilde Vinny Ricci Sr. yazan zarfı kaldırdı: Vinny Ricci Sr.

Adamlardan biri başını salladı. Boynu yokmuş gibi görüldüğü için oldukça başarılıydı. "Vinny Sr. sekiz ay önce Keys'de bir plaja çekildi. Artık Vinny Jr. işin başında."

Heath, "O zaman Vinny Jr. ile görüşeceğiz," dedi. Adamlar onu süzdüler. "Toplanıyor musun?" Kötü bir gangster/mafya filminde miydiler?

Ashley, "Tabii ki silahlı değiliz," dedi.

"Kimsenin sözüne güvenmeyiz," dedi No Neck, sonra da üstlerini aramak niyetiyle bir adım öne çıktı. Ve neşe, Lexi en yakın olanıydı.

"Hayır," dedi Heath, sesi çelik gibi otoriterdi. "İkisine de dokunmayacaksın."

"Vinny Jr.'ı görmek için aranırsın."

Heath, Lexi'nin önüne geçti ve kollarını kaldırarak onlara erişim izni verdi. Hiçbir Neck onu aramadı. Kabaca.

Lexi bir şey söylemek için nefesini içine çekti, ama Heath ona müdahale etmemesi için başını salladı, gözleri bunu yapmak istiyorlarsa sakın kalması gerektiğini söylüyordu.

Onun güçlü yanı değildi.

No Neck Heath'i aramayı bitirdiğinde, omzunu sertçe kontrol etti. Bakışları hâlâ Lexi'ye kilitlenmiş olan Heath tepki vermedi.

İki Numaralı Katil Ashley'e döndü ve Lexi'nin yüreği ağzına geldi ama alaycı bir homurtu çıkarmayı başardı. "Yavru köpek mi? Sevimli, küçük, zararsız yavru köpeği mi arayacaksınız? Boyu ancak bir metre ve belki de doksan santim.

sırlısıklam. Tayt ve atlet giyiyor. Silahı nereye koyduğunu sanıyorsun?"

Adam hiç gülümsemedi.

Ashley, Heath'in yaptığı gibi kollarını kaldırırken gözlerini Lexi'ye dikerek, "Tamam, her şeyden önce ben 1.80 boyundayım," dedi. "Ve bilmeni isterim ki, ben yüz *on* kiloyum. Belki de yüz on bir, dün akşam ısmarladığın pizza sağ olsun."

"Artıklarımı mı yedin?" Lexi sordu, gözü Ash'i arayan adamın üzerindeydi.

"Son lokmasına kadar."

Adam Ashley ile işini bitirdi ve gözlerinde bir parıltıyla Lexi'ye döndü. Lexi sıkılmış görünmek için kendini zorladı. "Burada işimiz bittiğinde, bir şikâyetle bulunmak için İK departmanınızla konuşmak istiyorum."

No Neck'in neredeyse gülümsediğini söyleyebilirdi. Adam ellerini üzerinde gezdirirken bilerek Heath'e bakmadı. İçten içe kendisine dokunulmasını hayal ediyordu, ama gardiyanın terli, iri, et tırpanı gibi elleri yanlış ellerdi.

Sonra o eller, kot pantolonunun arka cebinde dört numaralı zarfın bulunduğu arka tarafına gitti.

"Hey," dedi Heath, sesi soğuk ve emrediciydi. "Sakin ol."

Gardiyan ona sırtıttı ama ellerini Lexi'nin üzerinden çekti. "Hepiniz temizsiniz." Ashley, "Duh," dedi.

Lexi'nin bununla işi bitmişti. "Vinny Jr. Şimdi."

No Neck arka ofisin içinde kayboldu. Lexi tam kışlarına tekme yi yemek üzere olduklarından emin olduğu sırada yeniden ortaya çıktı. "Seni görecek."

Lexi bir adım öne çıktı, eli Ashley'in elinin içindeydi, Heath de diğer yanındaydı.

Gardiyan bir elini Heath'in göğsüne koydu. "Sadece kızlar."

Heath, "Olmaz," dedi, yüzü bomboş, ifadesi sertti. "Haydi hanımlar, çıkıyoruz."

Lexi ona döndü ve yumuşak bir sesle konuştu. "Biz zaten buradayız."

Heath ağzını açtı ama Lexi onun ne söyleyeceğini biliyordu, bu yüzden parmağını nazikçe Heath'in dudaklarına koydu ve yüzünü izleyen herkes için eşit tuttu, sesi sadece onun için bir fısıltıdan öteye gitmedi. "Çabuk olacağız."

Adam kılını bile kıpırdatmadı, bakışları hâlâ güvenlik görevlilerine kilitlenmişti, güvenlik görevlileri de -çenesindeki tiklere ve ensesindeki tüylere bakılırsa- onun kışına bakıyordu. "İyi olacağız, sadece bu işi halletmemiz gerekiyor."

Bunun üzerine gözleri onunkilere kaydı. "Pekâlâ. Yani gidebilirsin."

"Burada mı?" diye sordu inanamayarak. "Bunu burada mı yapmak istiyorsun?"

"Geri adım atmayacaksın." Erkek hayal kırıklığının vücut bulmuş hali olan bir ses çıkardı. "Tabii ki vazgeçmeyeceksin. Hayatında bir gün bile geri adım atmadın."

Çok doğrudu, o yüzden bunun canını yakmasına neden izin verdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama mesele şuydu. Bu onunla, onlarla ya da hatta kendisiyle ilgili değildi. Daisy'yle ilgiliydi. Lexi bu mektuplar ve onları getiren yabancılar sayesinde annesi hakkında bildiğinden ya da mümkün olduğunu düşündüğünden çok daha fazlasını öğrenmişti. Kendisi hakkında da çok şey öğrenmişti. Bu işin sonunu görmek istiyordu ama nedenleri değişmişti. Artık kendisine para kalıp kalmayacağı umurunda değildi. Bunu yüksek sesle itiraf etse de etmese de,

Sunrise Cove'a yaptığı bu yolculuk hayatını değiştirmişti. Daha iyisi için. "Gir ve çık, çabuk," diye söz verdi. "Sadece burada, kapının hemen dışında bekle."

"Lanet bir kapının ardında çok şey olabilir Lexi."

"İyi olacağız. Sana söz veriyorum."

Heath boyun eğerek onun gözlerinin içine baktı ve başını salladı. "İyi olacağınızı biliyorum." Göğsündeki sıcak bir şey tersine döndü. Her zaman ona inanıyordu, bu şok edici derecede güçlü bir duyguydu. Ashley'i elinden tuttu ve birlikte

ofise girdiler.

Kapı hemen arkalarından kapandı. Ashley onun yanında nefesini içine çekti. Lexi ona değil, masasının arkasında oturan, kahvaltıda, öğle ve akşam yemeklerinde steroid yiyen bir spor salonu faresine benzeyen adama baktı.

Ve Lexi şüphe etmeye başladı.

Ama Ashley'den değil. Hayır, onun küçük, belalı kız kardeşi masaya doğru yürüdü ve elini uzattı. "Merhaba, Vinny. Ben Daisy Fontaine'in kızıyım,

Ashley. Bu kız kardeşim Lexi. Sizinle tanıştığımıza gerçekten memnun oldum. Baban ve annemiz çok iyi arkadaşlardı."

Vinny uzun bir süre onu, sonra da Lexi'yi inceledi, yüzü buz gibi soğuktu. "Babamın arkadaşı yok."

Ashley hâlâ tatlı tatlı gülümseyerek onun masasına yaslandı. "Belli ki annemi tanımamışsın. O bir ... ile arkadaş olabilir." Doğru kelimeyi bulmakta zorlanıyor gibiydi ve yardım için Lexi'ye baktı.

"İnce çizgili bir mafya babası mı?" diye teklif etti.

Ashley gülümsemesini gizlemeye çalışarak alt dudağını ısırdı.

Vinny eğlenmiş görünmüyordu ama Lexi'nin arka cebinden çıkardığı zarfı aldı. Mektubu çıkarıp sessizce okudu ama yıllarını göz önündeki hazineleri gözetlemekle geçirmiş olan Lexi uzun zaman önce tersinden okumayı öğrenmişti.

Sevgili Vinny,

Bir keresinde sana sözümün eri bir kadın olduğuma dair söz vermiştim. Sana geri ödemem beklenenden uzun sürdü biliyorum ama paranın tamamı burada. Diz kapaklarımı kırmadığınız ve bu kadar kibar davrandığınız için teşekkür ederim.

Daisy

Vinny mektubu bir kenara bıraktı ve çeke soğukkanlılıkla baktı. "Bu yeterli değil."

Lexi başını eğdi. "Demek onu hatırlıyorsun."

Vinny onun bakışlarını karşıladı, bakışları hâlâ soğuktu. "Babam yüzde yirmi faiz uygulardı. Bense otuz. Ve burada durduğunuz her saniye için bu para artıyor."

"Bu parayı en başta teslim etmek zorunda olmadığımızın farkındasın, değil mi?" dedi Lexi, aceleyle kaçma seçenekleri için odayı inceden inceye tararken.

Heath'in çığlık atmasını, gerekirse onları sağ salım çıkarmak için burayı yerle bir edeceğini biliyordu.

"Yine de," dedi Vinny, "işte ikiniz buradasınız, bir Noel hediyesi gibi teslim edildiniz. Düşünsenize, beş yaşımdan beri Noel Baba'ya inanmıyorum."

Ashley, "Borç bize ait bile değil, Daisy ile Vinny Sr. arasındaydı," dedi.

Lexi başını annesine değil *Daisy* diyen kız kardeşine çevirdi. "Ash -"

"*Şimdi olmaz,*" diye tersledi kız kardeşi.

Vinny eğlenmiş görünüyordu. Ve başka bir şey, çok daha karanlık bir şey, Lexi'nin kalbinin daha yüksek bir vitesine geçmesini sağladı - bu ofise girdiklerinden beri inme seviyesine yakın olduğu için bu bir şey söylüyordu. Hemen kız kardeşinin elini tuttu. "Şimdi gidiyoruz."

Vinny ayağa kalktı. "O faiz ödenene kadar hiçbir yere gitmiyorsun." "Yazık oldu, çünkü fırını açık unuttuğumu hatırladım." Ashley gözlerini kırıştırdı. her zamanki gücünden daha az bir gülümseme. "Enerjimi boşa harcamayı sevmiyorum."

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Vinny masanın etrafından dolanırken gözleri sertleşmişti. "İkinize de komik olanı göstereceğim-"

"Dur," dedi Lexi, geri çekilip Ashley'i de kendisiyle birlikte çekerek. "Bir adım daha atarsan çılgılık atmaya başlarız."

"Dışarıdaki tek bir kişinin bile umurunda olacağını mı sanıyorsun? Çılgılık atın. Biri buraya girecek kadar aptal olsa bile, önce Brett ve Bones'u geçmesi gerekir."

"Sorun değil," dedi Ashley. "Kız kardeşimin on kat daha fazla siyah kuşağı var."

Vinny'nin ağzı çarpıldı. "Brett ve Bones trilyon kere siyah kuşak sahibi."

Tamam, sonuçta bir espri anlayışı vardı ama Lexi'nin yoktu, Ashley'e uzanıp onu masaya doğru ittiğinde yoktu.

Lexi plansızca hareket ederek sağındaki dosya dolabının üstünden endüstriyel boyutta bir zimba tabancası ve ağır bir cam beyzbol kağıt ağırlığı aldı. Vinny'nin kız kardeşinden uzaklaşmasını sağlamak için, "Hey, neyim ben, doğranmış ciğer mi?" dedi.

Filmlerde bu sahneleri hep ağır çekim yaparlardı ama gerçek hayatta her şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitiyordu. Vinny onun bileğini tuttu ve zimba tabancasını düşürmesi için bükmeye çalıştı. O da cam beyzbol topunu fırlattı.

Kafasına.

Ne yazık ki Vinny eğildi ve top arkasındaki duvara çarpıp parçalanınca doğruldu ve ona gülümsedi. "Eğlenceli olacaksın."

Birinin cam kırılma sesini araştırmak için koşarak geleceğinden endişelenerek düşünmeden tepki verdi, uzandı ve ... taşaklarını zımbaladı. Aslında, frankı mı yoksa fasulyeleri mi yakaladığından emin değildi. Çünkü gözlerini kapatıp en iyisini ummuş olabilirdi.

Vinny bir gıcırtyla yere yığıldı ve sertçe yere çarptı.

Ashley masadan kalktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, gözbebekleri şoktan şişmişti. "Aman Tanrım, öldü mü?"

Adamdan kaçan inilti ona hayır demişti. Ayrıca, yardım istemesine saniyeler kaldığını, bunun da Boyunsuz ve İki Numaralı Katil'in, yani Brett ve Bones'un önce Heath'in, sonra da onların peşine düşmesine neden olacağını söyledi.

"Ne yapacağız?" Ashley panikle fısıldadı.

Lexi'nin düşünceleri de kalbi kadar hızlı atıyordu. "Buradan hiçbir şey olmamış gibi çıkıp gideceğiz."

Kapıdan çıkıp hızla arkalarından kapattılar. Brett ve Bones kapının bir metre önünde, sırtları ofise dönük bir şekilde duruyordu. Lexi Ashley'i yanlarından çekiştirerek geçirdi, küçük bir el salladı ve her şey mükemmel bir şekilde yolunda ve senin göt herif patronun kesinlikle sadece taşaklarına sahip değildi şeklinde bir gülümseme takındı.

Heath gardiyanların hemen ötesinde kullanılmayan bir bilardo masasına yaslandığı yerden doğruldu ve onlara baktı. Rahat ve sakin vücudundaki her şey rahat biri olduğunu gösterse de, yüzünde bir gerginlik, endişesini ele veren sarmal bir enerji vardı. Onları görünce, Lexi'nin yüzünde oyalanıyor gibi görünürken sadece biraz gevşedi, onu aldı ona dokunmadan nabzını ölçtü. Her ne gördüyse, tek kelime etmedi, sadece onları odanın diğer ucuna, çıkışa doğru itti ve ön kapıyı onlar için açtı.

Elinde olmadan soluksuz bir kahkaha attı. "Kötü adamlardan kaçıyoruz ve sen bize kapıyı açmak için zaman mı ayırıyorsun?"

"Şövalyelik ölmedi," dedi sakin bir sesle ve bir şekilde sinirlerini yatıştırdı. Binadan çıktıklarında Ashley'i hâlâ tutuyordu. "İyi misin?"

"Evet." Ashley ona gülümsedi. "Orada *inanılmazdın*."

Park yerine doğru hızlı ama rahat adımlarla ilerlerken Heath etraflarını tarıyordu. "Ne oldu?"

"Görmeliydin," dedi Ashley. "Lexi Vinny'nin taşaklarını zımbaladı."

Heath'in başı Lexi'ye döndü.

"Sana kendi başımın çaresine bakabileceğimi söylemiştim."

Arabasına vardıklarında ağzında küçük bir gülümseme vardı. "Bin bakalım, baş belası. B takımıyla uğraşmak zorunda kalmak istemiyorum. Üzerimde zimba yok."

"Onun da büyük, ağır bir cam beyzbol topu vardı. Duvara çarpıp parçalamıştı. Müthişti."

Heath gülümsedi, etkilenmiş görünüyordu. Otoparktan çıkarlarken Ashley başını arkadan orta konsolun üzerinden uzattı. "Bileğin nasıl?" diye sordu Lexi'ye.

Heath kaşlarını çattı. "Bileğinin nesi var?"

Ashley, "Vinny cam kağıt ağırlığını bırakması için onu bükte," dedi. "Ama endişelenme. Bırakmadı. Kafasına doğru fırlattı. Adamın eğilmesi çok kötü oldu."

Heath bir şey söylemedi ama Lexi onun neredeyse gülümsediğinden emindi. Önünden geçtikleri ilk eczanede durdu. İçeride kayboldu ve bir çanta dolusu malzemeye geri döndü. Lexi'nin kapısını açtı ve onu araçtan çekti. Kazağını yavaşça kolundan yukarı iterek kolunu inceledi, biraz yokladı. Yüzünü buruşturduğunda, çantayı karıştırırken gözlerine bir öfke seli çarptı. Bileğini sardı, sonra onu kendine çekti ve yanağını başının üstüne bastırdı. Sadece ona tutunuyordu. Sanki bir anlamı varmış gibi.

"Ben iyiyim," dedi ama o da tutundu. Adam onu önemsiyordu, gerçekten önemsiyordu. Adamın tüm havası çok soğuk olduğu için bunu neredeyse kaçırıyordu. Yörüngesinde olan ve olmayan herkesle ilgilense bile, hayatını mümkün olduğunca stressiz yaşamayı seviyordu. Bunu yapabiliyordu çünkü her zaman aşırı çalışmanın, bunalmanın ve endişeli olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Bugünlerde her anın tadını çıkarmaya çalışıyordu.

Lexi de aynısını yapmayı öğrenmek istiyordu. "Bileğini dinlendirmen gerek," dedi.

Ashley arka yolcu camından dışarı eğildi. "Dinlenemeyecek kadar inatçı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Lexi Heath'in göğüs kafesine doğru ofladı. "Ben inatçı değilim."

Heath ona eğlenen bir bakış attı. "İnatçı olmak konusunda ancak sen inatçı olabilirsin."

Ashley penceresini açarak onlara mahremiyet görüntüsü verdi. Heath bileğini kullanmaması gerektiği konusunda ciddi bir şeyler söyledi. Lexi başıyla onayladı. Kendine dikkat etmesiyle ilgili bir şeyler söyledi. Lexi başını salladı. Heath kışına bakmakla ilgili bir şeyler söyledi. Lexi başını salladı- Oh, kahretsin.

Adam gülerек onu arabaya geri itti, otoyola çıkmalarını sağladı ve eve doğru işaret etti.

Ev...

Trafiğe karıştıklarında Heath bakışlarını ona kaydırđı. "Hatırlat da sana asla bulaşmayayım."

Göğsünde bir sızı yankılandı ama küçük bir gülümseme verdi. "Bunun için çok geç."

Bölüm 22

Ertesi gece yemekten sonra Heath büyükbabasının arka bahçesinde duruyordu. Misty için büyükannesinden kendisine kalan eski bir büfeyi restore ediyordu. Pirinç aksanlar kararmıştı ve Cole'un pes edip büfeyi Heath'in üzerine atmadan önce beceriksizce yaptığı temizlik girişimleri yüzünden daha da kötüleşmişti.

Ev yapımı bir ilacı dikkatle karıştırmış ve pirince sürmüştü. Macunun en az yarım saat kalması gerektiğinden dışarı çıktı. Başını arkaya eğerek yıldızlara baktı. Çeşitli seyahatlerinde pek çok farklı yerde bulunmuştu, önce iş için, daha sonra, gerçekten birbirine sürtecek iki kuruşu olduğunda, zevk için. Ama hiçbir şey ve hiçbir yer Sunrise Cove ile kıyaslanamazdı.

Tahoe'da geceleri inanmak için deneyimlemek gerekiyordu.

Özellikle de burada, şehir ya da sokak lambalarının olmadığı, gökyüzüne dağılmış ayın ve sayısız yıldızın etrafındaki araziye aydınlatıcı mavi bir ışıltıya bürüdüğü yerde. İçindeki, iyileşmeye ihtiyacı olduğunu bile fark etmediği bir şeyi bir şekilde iyileştiren bir parıltı.

Onu iyileştiren başka bir şey daha vardı. Başka biri. Lexi.

Kendini ona aşık olmaktan alıkoymaya çalışmıştı. Başaramamıştı. Şimdi gözlerini her kapadığında Vinny'nin ofisinden kaçan kız kardeşleri görüyor ve kalbi yeniden duruyordu. Tek yapmak istediği Lexi'yi kendine doğru çekip sıkıca sarılmaktı.

Ve bu, gözlerinde endişe ve dehşet dolu bir ifadeyle Ashley'e dönüp iyi olup olmadığını öğrenmek isterken sesi titremeye başlamadan önceydi.

Ashley'nin bu soru karşısında gülümsemesi, sonunda birbirlerine bağlandıklarını gösteriyordu.

Bakışlarını Lexi'den ayıramıyordu, tüm varlığı önündeki endişeli güzel kalbe odaklanmıştı, atıyor, itiyor ve ... *çabalıyordu*.

"Bizi dinlemiyor," dedi Büyükbaba, en sevdiği yıldız izleme yeri olan şezlongundaki tüneğinden.

"Birazcık bile dinlemiyor," dedi Cole başka bir şezlongdan.

Heath gözlerini devirdi ve Cole'un rüşvet olarak getirdiği Oreo milkshake'e uzandı.

"Söylediğim şey ..." Büyükbabası sanki Heath onu bilerek görmezden gelmek yerine sağırmış gibi sesini yükseltti. "Kalorilerini sadece üzüldüğün zaman içtiğini."

Babasının kucağında uyuklayan Matty başını kaldırdı ve amcasının tuttuğu şeye odaklandı. Bir solukla doğruldu ve Heath'e ellerini uzattı. "Unkie Heef! Ben, ben, ben!"

"Ne . . ." Heath milkshake'in son parçasını da göğsüne bastırdı. "Baharatlı, sevmeyeceksin."

Matty kendini salondan fırlattı ve onu yakalamak için öne atlayan Heath'e doğru fırladı.

"Pweeze!"

Çocuğu kollarında tutan Heath kardeşine baktı. "Senin Mini-Me beni rahatsız ediyor."

"Hey," dedi Misty, elinde kendi Oreo milkshake'iyle paytak paytak evden çıkarken. "Amcanın iyi adam olması ve paylaşması gerekir."

Son milkshake'ini de öperek veda eden Heath alnını Matty'ninkine bastırdı ve ona gülümsedi. "Gizli şifre ne?"

Çocuk sırtıttı. "Seni seviyorum."

Heath bardağı uzattı, sonra çocuğun saçlarını karıştırdı. "Ben de seni seviyorum, küçük adam."

Matty içkiyi nefes almadan yüksek sesle yuttu, sonra dramatik bir şekilde durdu ve daireler çizerek koşmaya başlamadan önce soluk soluğa kaldı.

Aşırı şeker yüklemesi . . kontrol.

Mayhem uyandı ve etrafta koşuşturan çocuğa katıldı. Sonra aniden durdu ve kakasını yapmak için eğildi.

Matty de kısa bir süre durdu ve ... soyunmaya başladı.

"Bahçede olmaz!" Matty kaka yapma faaliyetlerine katılmak için çömelirken Misty bağırdı. "Cole!"

Cole ayağa kalkamayacak kadar çok gülüyordu.

"Ciddi misin?" Misty ona sordu. "Bunu milyonlarca kez konuştuk." Yalvarırcasına Heath'e baktı. "Kimse bana bir koca aldığında kulakların ayrı satıldığını söylemedi."

Heath homurdandı ama çocuğa doğru yöneldi. Büyükbaba da kalkıp pantolonunun düğmelerini açmak için uzandığında, Heath onu işaret etti. "Bunu aklından bile geçirme."

"Eğlence emici."

Beş dakika sonra, Kaka-Kapısı'nı durdurmayı başaramayan Heath, kendinden çok memnun Matty'yi kucağına almış, bir yandan da verandayı hortumla yıkıyordu. Verandanın kirişlerinden sarkıttığı solmakta olan çilek bitkilerine baktı. "Neden ölüyorsunuz?" diye sordu onlara.

"Ashley'nin çilekleri çiçek açıyor," dedi Cole. "Lexi'nin yaptığını iddia ediyor. Sanırım onu tüm bitkilerle konuşurken yakaladı ve şimdi geliíiyorlar. Ona sormalısın."

"Ondan yardım isteyemez," dedi Büyükbaba. "Bir, çünkü o asla yardım istemez. İkincisi, ondan hoşlanıyor. Özellikle de şanslı olmaya çalıştığı birinden yardım istemeyecektir."

Heath gözlerinin arasında baş ağrısının oluştuğı yeri ovuşturdu. Cole, eşek, kıkırdadı.

Misty meraklanmış görünüyordu. "Ondan hoşlandığını nereden biliyorsun?" Heath, "Bir bok bildiğı yok," dedi.

"Dil!" Misty'nin başı Matty'ye döndü.

"Bir *bok* bildiğı yok," diye tekrarladı Matty, ses tonunu mükemmelleştirerek. "Bir *bok* bildiğı yok. Bok, bok, bok."

Misty Heath'e ters ters baktı.

Yüzünü buruşturarak yeğeninin gözlerinin içine baktı. "O kelimeyi kullandığım için mola alıyorum, sen de aynısını yapmak istemiyorsan bir daha söyleme."

"Bir bok bildiğı yok!" Matty neşeyle bağırdı. Heath yüzünü buruşturdu.

"Heath'in Lexi'yi öptüğünü biliyor muydun?" Büyükbaba sordu. Herkesin başı büyükbabaya döndü.

"Evet," dedi yaşlı adam. "Tam burada, bu bahçede."

Heath'in baş ağrısı tüm şiddetiyle ortaya çıktı. "İstihbaratınız hatalı." "Eğer bu doğruysa," dedi Misty, "neden yüzün kızarıyor?"

"Benim yüzüm kızarmaz." En azından öyle olmadığını umuyordu. "Kesinlikle kızarıyorsun."

"Kes şunu, yoksa Matty'ye birkaç kötü kelime daha öğretirim."

Misty ona bir parmak salladı. "Çocukların olduğunda onlara bir davul seti alacağım." Büyükbabama baktı. "O ve Lexi konusunda ne kadar eminsin?"

"Kulaklarım ağır işitiyor olabilir ama bir kedinin gözlerine sahibim. Ne istediğimi biliyorum.

gördüm. Ve kesinlikle Lexi'yi öptü."

Cole, "Aslında teknik olarak Lexi Heath'i öptü," dedi.

Heath başını çevirip ona baktı, kaşlarını kaldırdı.

Ağabeyi omuz silkti. "Arka bahçedeki kameranın kaydettiği görüntülere bakıyordum, cüzdanımı piknik masasının üzerinde bırakıp bırakmadığımı görmek için."

"Mahremiyet ihlali çok mu?" Büyükbaba sordu.

Heath elini avuç içi yukarı bakacak şekilde büyükbabasına doğru uzattı. "Ne dediyse o."

Cole karısına bakarken gözlerini devirdi. "Haklısın bebeğim, kesinlikle virüsü kapmış."

"Ne virüsü?" Heath bilmek istiyordu.

"L-kelimesi virüsü. *L-o-v-e*." Kardeşi arkasına yaslanmış, ellerini başının arkasında birleştirmiş, kendini beğenmiş bir haldeydi. Heath yarı yarıya onun kendi pazularını öpmesini bekliyordu. Tam kardeşinin yüzündeki o ifadeyi yumruğuyla silmeyi düşünüyordu ki ayak seslerini duydu. Dönüp bakmasına gerek yoktu, aptal kalbinin hızlanmasından kim olduğunu anlayabilirdi. Önce şaşkınlık, hemen ardından da bir sürü başka duygu birbirine karıştı.

Lexi ortaya çıktı, yüz ifadesinden hoş karşılandığından emin olmadığı anlaşılıyordu. Bu yüzden doğruldu ve ona küçük ama hoş bir gülümseme verirken

ailesini arkasından vurdu. Bir yandan da onların aptalca konuşmalarını duymamış olmayı umuyordu.

Lexi herkese gülümsedi ve küçük bir el salladı. "Bölüyorsam özür dilerim."

"Bu da o ganimet aramalarından biri mi?" Büyükbaba sordu. "Eğer öyleyse kaçabiliriz."

Cole kendi milkshake'ini yaşlı adama doğru itti. "İç. Ağzını daha iyi kullanırsın."

"Ne yani, yaşlı bir adam seks çağrısı diyemez mi?" Heath Lexi'ye, "Lütfen onu görmezden gel," dedi.

Lexi büyükbabasına gülümsedi. "Akşamın tadını çıkarıyor musun?"

"Sen burada olduğun için daha iyi. Bu çete çok sıkıcı. Belki sen bir şeyleri canlandırabilirsin. Buradaki koca adamla nasıl tanıştın? Ağzı çok sıkıdır.

Okulla ilgili bir şeyler duymuştum ama o zamanlar gece gündüz çalışıyordum."

"İkinci sınıftaydılar," dedi Cole yardımsever bir şekilde. "Eve geldiğinde hiçbir konuda yenemediği bir kızıdan bahsederdi."

Lexi gülerek, "Oh, beni pek çok konuda yenerdi," dedi. "Aslında, sanırım beni çoğu şeyde yenerdi."

Heath başını salladı. "Bu doğru değil. İkinci sınıftayken üç bacaklı yarışta beni yenmiş, Cole'u takas edebileceğim Lego tren setini kazanmıştın."

Cole gözlerini devirdi. Heath onu görmezden geldi. "Sonra üçüncü sınıfta el yazısı yarışmasını kazandın ve o haftanın sınavını geçtin. Dördüncü sınıfta, zıplama yarışmasında beni yendin ve sonraki ay boyunca herkes, hafif bir rüzgâr onu devirebilirmiş gibi görünen küçücük bir kız tarafından yenilmemle dalga geçti."

Lexi güldü ve yüz ifadesinde bir şey vardı, şefkat ve sıcaklık onu içten dışa doğru ısıttı.

"Bu arada onu senin attığını biliyorum," dedi. "Kazanmama izin verdin."

Adam başını salladı. "Adil ve dürüstçe kazandın. Umurumda bile değildi çünkü bana gerçekten gülümsediğini ilk kez görüyordum."

Alt dudağını ısırarak ona baktı. "O anda her şeyin kötü olduğunu düşünmen çok komik. Ama sonra geriye dönüp baktığında, yaşadıklarından bazılarının sadece seni şekillendirmekle kalmayıp dünyaya farklı bakmanı sağladığını fark ediyorsun. Daha iyi."

"Katılıyorum. Geriye dönüp baktığımda, beni zorlayacağına, daha çok çabalamamı sağlayacağına, beni güldüreceğine, bana Bilmiyorum, normalde çok ihtiyacım olan bir rahatlık sanırım. Ve bu her şeydi."

Büyükbaba gülümsemeyi bırakmıştı, Heath ve Cole'un o yıllarda neler yaşadıklarını hatırlayınca yüzünü buruşturmuştu ama Heath'in sözlerinden etkilendiği de belliydi. Lexi'nin o zamanlar ve şimdi onun için ne kadar önemli olduğunu anlayarak. Ama Heath dinleyicilerine yeterince bilgi vermişti.

Cole'a baktı.

Her zaman çabuk öğrenen kardeşi ayağa fırladı. "Tamam," dedi. Matty'yi kucağına aldı ve Misty'nin sandalyesinden kalkmasına yardım ettikten sonra dedesine bir çene hareketi yaptı. "Dışarı çıkıyoruz ve seni de yanımda götürüyorum."

"Ama daha yeni güzelleşmeye başladı."

"Cipsimiz var," dedi Cole, Matty'ye de kullandığı şarkı gibi rüşvet veren bir sesle.

"Soslu mu?" Büyükbaba sordu.

"Soslu."

Cole Heath'e doğru eğildi. "Sebzeli cips ve humus, asla farkına bile varmayacak. Ve bir dahaki sefere güzel karımı öpmek için bir randevuya ihtiyacım olduğunda bana bir bebek bakıcılığı gecesi borçlusun."

Misty hiç vakit kaybetmeden, "Cuma gecesi," dedi. "*Bütün* gece."

Heath'in son milkshake'ine bulanmış olan Matty sırttı ve aynı anda ağzının suyu aktı.

Ve sonra hepsi gitti.

Heath Lexi'ye döndü. "Sirk için üzgünüm."

"Değiller. Çok sevimliler." Lexi başını salladı. "Sana bir sürü bok verecek kadar seni seven bir ailen olduğu için üzülme." Yüzünü buruşturması üzerine ona küçük bir gülümseme verdi. "Bu kadar yakın olmanıza bayılıyorum." Adamın üzerinde çalıştığı büfeye doğru yürüdü. "Muhteşem." Parmağını, şimdi onun bakımı altında parıldayan işlemeli ahşabın üzerinde gezdirdi. "1950'lerden kalma maun ve pirinç kakmalı büfe ve bar arabası. Değeri üç ve dört bin."

"Gerçekten mi?"

"Pirinci orijinal patinasıyla bırakmak değerini yüksek tutabilir ama onu temizliyorsunuz. Yani şimdi bu, pirincin zarar görmeden hayata dönmesini sağlayıp sağlayamayacağınıza bağlı."

"Misty'nin büyükannesine aitti. Misty onu satmak istemiyor, evlerinde kullanmak istiyor ve pirincin lekelenmemesini istiyor. Ben onu durduramadan Cole ona saldırdı, şimdi başka seçeneğimiz yok."

Başını salladı, daha dikkatli incelemek için eğildi, gözleri keskin, ağzı yumuşaktı. Bu şeyi sevdiğini fark etti. Gerçekten sevdim. "Ne yapıyorsun? ne kullanıyorsun?"

"Limon suyu ve karbonat."

Kadın başıyla onayladı. Sonra ılık su dolu kovaya uzandı, içindeki bezi çıkardı ve sıktı. Sessiz bir sorguyla ona baktı.

"Al bakalım," dedi

adam.

O da öyle yaptı.

Adam da ona katıldı ve bir süre sessizlik içinde çalıştılar. rahat biriydi. Belki de o kadar şaşırtıcı değildi, çünkü zarf dağıtmak ya da birbirlerini yatağa götürmek gibi ortak bir amaç için birlikte çalışmak hiçbir zaman onların sorunu olmamıştı.

Onların sorunu bireysel korkularını yenmekti.

"Biz çocukken ailene anlattığın hikâye çok güzeldi. Seni güldürmem, seni . . . biraz rahat hissettirmem." Biraz güldü ama zoraki bir gülüştü. Başını öne eğmiş, elindeki işe konsantre olmuştu ki bu işte harikaydı. İçinde bir şeyler kıpırdandı, ona karşı duyduğu gerçek sevgi göğsünün derinliklerinde uzun zamandır soğuk olan bir noktayı ısıttı. "Sen de gerçekten sattın."

"Lex, bu sadece bir hikâye değildi. Sana söylediğim her şeyde ciddiydim." Sesine pek güvenmiyormuş gibi başını salladı. Sonra, başı hâlâ aşağıda, "Dean" dedi. Son erkek arkadaşının adı Dean. Sana birlikte çalıştığımızı söylemiştim. Aslında o benim patronumdu."

Onun üzerinde, alnını sessizce tahtaya dayadı ve gözlerini kapattı, kanındaki ani şiddetle nefes aldı, bu hikayeden nefret edeceğini biliyordu.

"Tüm ekspertizleri doğrulamaktan ve müşterilere mülklerinin değeri hakkında rapor vermekten sorumluydu. Bunların çoğunu bana yaptırıyordu ama gerçekten yüksek meblağlı işleri o üstleniyordu. Her zaman yetkililerin belirli bir eşiğin üzerindeki mülkleri denetlemesinde ısrarcı olduklarını söylerdi." Suyun içindeki bezi durulamak için durakladı. "Ama sonra arka arkaya birkaç tane oldu ve birdenbire bana yaptırmaya başladı. Terfi aldığında yerine geçmem için beni eğittiğini söyledi. Aylardır bunun için çalışıyordu. Beni yetiştiriyordu. Ya da ben öyle sanıyordum."

Evet. Haklıydı. Bundan nefret edecekti.

"Sonra 1800'lerden kalma, nadide bir çift olan ve kolayca on beş bin dolar eden bronz bir melek çelenk saksı seti kayboldu. Ve onları gören son kişi bendim. Bir iç soruşturma başlatıldı ve bu soruşturmanın ortasında kırk bin dolar değerinde on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir ecza dolabı ortadan kayboldu. Ve yine, bunu kaydeden son kişi ben oldum. Onlar, um ..." Gözlerini kaçırdı. "Önce maaşsız izne çıkarıldım ama sonra işten çıkarıldım. Bütçe kesintisi olduğunu iddia ettiler ama öyle değildi. Ama ben bunların hiçbirini yapmadım. Asla-"

"Lexi." Yavaşça ayağa kalktı, onun konuşmayı kesmesini istemiyordu ama bir şeyi anladığından emin olmak istiyordu. "Yapmayacağını biliyorum."

Kız ona baktı, bal rengi gözleri kuşkuyla parlıyordu ve sertçe yutkunup başını salladı.

"Bana bu Dean pisliğinin yakalandığını söyle."

Kadından son derece neşesiz bir kahkaha kaçtı. "O olduğunu nereden biliyorsun?" "Gözlerindeki ihanet ve yıkım yüzünden."

Bir an hiçbir şey söylemedi, sonra başını salladı ve başka tarafa baktı. "Herkes benim yaptığımı sanıyor, yıllarca birlikte çalıştığım insanlar bile, çünkü sadece iki kişinin erişimi vardı. Ben ve ... o. Mesele şu ki, o çekici ve karizmatik biri. İnsanlara karşı belli bir tarzı var. Herkes onu seviyor, ona güveniyor."

Evet, gerçekten de ellerini adamın boynuna dolamak istiyordu.

"Yani, ilk başta ben bile o olduğuna inanmamıştım," dedi. "Güvendiğim biri olabileceğini aklım almadı. Değer verdiğim biri. Ama tüm bunları kafamda milyonlarca kez gözden geçirdim. Başka kim olabilirdi bilmiyorum."

Onun acısını hissetti, göğsünün derinliklerinde bir düğüm gibi hissetti. İhaneti hayal bile edemiyordu, daha da kötüsü bunun olacağını hiç tahmin etmemişti.

"Soruşturma devam ediyor." Omuz silkti. "Suçluluğuma dair kanıt arıyorlarsa, bulamayacaklar. Sadece orada değil. Bildiğim kadarıyla *kimsenin suçluluğuna* dair bir kanıt bulamadılar."

"Dean neden serbest bırakılmadı?"

"O hiç zan altında bile kalmadı. Bu sadece içimden gelen bir his, kanıt yok. Ayrıca, o CEO'nun yeğeni. Dürüst olmak gerekirse, bence bunu heyecan için yaptı."

"Tüm bunlar ne kadar zaman önce oldu?" "Buraya gelmeden altı ay önce."

"Birbirinizi görmeyi o zaman mı bıraktınız?"

"Ondan hemen önce, evet. İşlerin onun için yolunda gitmediğini söyledi. Benim "O" olabileceğimi söyledikten bir hafta sonra."

"Çok özür dilerim." Bir nefes verdi. "O zamandan beri ne yapıyorsun?"

"Ne yazık ki bu alanda laf çabuk yayılıyor ve kimse beni işe almak istemedi." Omuz silkti. "Buraya gelmeden hemen önce, son birikimimi de tüketmiştim ve kendimi ayakta tutabilmek için küçük bağımsız işler alıyordum." Başını iki yana salladı. "Bunun olduğuna, *bu kadar* aptal ve güven dolu olduğuma, şefkate bu kadar muhtaç olduğuma hâlâ inanamıyorum. Ben kolay biriydim işareti."

"Hayır."

Kadın adamın bakışlarıyla karşılaştı, adam onu ne kadar harika bulduğunu anlatmak için iyi bir iş çıkarmadığını bilecek kadar şaşırmıştı. "Zekisin Lexi. Çok zeki, vahşi ve ... inanılmazsın." Ayağa kalktığında ona doğru ilerledi. "Dünya seninle daha aydınlık."

"I . . ." Sertçe yutkundu ve gözlerini kaçırdı. "Teşekkür ederim."

Tek başına yüzleştiği acı ve ihanetin derinliğini hayal bile edemiyordu. Ve sonra buraya gelmiş, geçmişindeki acı ve ihanetle yüzleşmek zorunda kalmıştı.

Ama en azından bu sefer yalnız değildi.

Omuzlarını ağrıyormuş gibi yuvarladı.

"Acıyor mu?" diye sordu.

"Sadece Daisy'nin eşyalarını taşımaktan dolayı ağrıyor."

"Ağrıyan kaslar için sihirli bir sıcak küvetimiz var. Verandanın uzak tarafını işaret etti. Ona doğru ilerleyerek kapağı kaldırdı ve buhar dallar halinde gece gökyüzüne yükseldi. "Denemek ister misin?"

"I . . ." Suya öyle bir özlemle baktı ki, adamın onu hedef aldığını görse aldırmazdı. Ne kadar açıkta olduklarını değerlendirir gibi etrafına bakındı. "Bilmiyorum."

Evin duvarına döndü ve bir düğmeye bastı. Verandanın ışıkları söndü ve onları karanlığa gömdü, sadece yukarıdaki yıldızlar doğaüstü bir parıltı yayıyordu. Gece sessizleşmişti, tek ses hafif bir ağaçları karıştıran esinti ve jakuzinin fiskiyelerinden gelen fokurtu.

Ama Lexi'nin kışkırtılmadığı sürece kendisi için iyi bir şey yapmayacağını biliyordu. Ayakkabılarını tekmeledi, çoraplarını çıkardı.

"Sen ne-" Adam gömleğini çıkarınca sözünü kesti. "Um . . ." "Bu sabah çok koştum. Benim de canım yanıyor."

Çıplak göğsüne tatmin edici bir şekilde yapışmış olan gözleri adamın yüzüne dikildi. Ona sihirli sözcükleri söylemişti: *Canım yanıyor*.

"Ne kadar kötü?" diye sordu.

"Bir ıslatmanın mucizeler yaratmasına yetecek kadar." Adamın elleri Levi's'inin düğmelerine gitti ve kadının gözleri büyüdü. "Ya biri görürse?"

Omuz silkti. "Büyükbabam gece için gitti. En yakın komşumuz Ashley ve o da bu akşam kitap kulübünde. Görecek kimse yok ama olsa bile tüm ışıklar kapalı." Ona meydan okuyan bir sırıtiş fırlattı. "Ama eğer çok korkaksan-"

Bu onun gözlerinin parlamasına neden oldu. "Korkak değilim-" Gözleri şu anda kot pantolonunun son düğmesinde olan parmaklarına kilitlendi. "Ben sadece ..."

Adam kotunu iterek çıkardı ve kadın nefesini içine çekti. Adam kaşlarını kaldırdı ve onu dürttü. "Sen sadece ... ?"

"Um ... " Siyah örgü boxer'ını içine çekti, ona baktığı her saniye biraz daha dar geliyordu. "Mayom yok."

"Ben de." Sonra da boxer'ını çıkardı.

Kadın kısık bir ses çıkardı. Emin olamıyordu ama bu ses tamamen bir arzu iniltisine benziyordu. Gülümsemesini gizlemek için döndü ve küvete girdi.

Lexi uzaklaşması gerektiğini biliyordu. İsteddiği şeyi yaparsa -küvete tırmanıp Heath'in kucağına oturursa- kendini onun içinde kaybedecekti. Ve bu da . . .

Ne olurdu? Kendini buna bırakmak o kadar kötü mü olurdu? Ona mı? Onu bu kadar çok isterken olası sonuçları düşünmek zordu. Adamın da onu istediği çok açıktı, o halde neden anı yakalamasındı?

Heath arkasına yaslandı, su göğsünün etrafında dönüyordu, kollarını çıkıntıya yaymıştı, karanlık, oyuncu gözleri ve sakın sabrıyla onu izliyordu.

Avını izleyen bir panter gibi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu derin sesi, onun düşüncelerine nüfuz ederek.

O ne yapıyordu? Şehvet. Salyalarını akıtıyordu. yaramaz parıltı, biliyordu. Onu geri kazanma zamanı gelmişti. "Sanırım iyi bir ... *ıslatma* ... tam da ihtiyacım olan şeye benziyor," dedi rahatça ve gömleğini çıkardı.

Yavaşça.

Kadın küvete doğru birkaç adım atarken adamın bakışları onunkilerden hiç ayrılmadı. "Düşünüyorum da..." diye devam etti, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarırken, "*seninle* birlikte yıkanmayı ne kadar çok istiyorum."

Şimdi ağzının suyu akıyordu. Güzeldi. Ardından kot pantolonu gitti ve üzerinde pembe dantelden başka bir şey kalmadı, nefes almayı bırakmış gibi görüldüğüne bakılırsa bu hoşuna gitmişti. Hem de çok. Kadın danteli yere bıraktığında, adam alçak sesle, erkekçe bir inilti çıkararak kadının küvete tırmanmasını ve üzerine çıkmasını sağladı.

Bir kolunu onun etrafına doladı, onu kendine çekti, boştaki eli, büyük ve sıcak, çenesini kavradı. Kadın yüzünü adamın nasırlı avucuna bastırdı, kalbi göğsünde gümbürdüyordu.

Bir zamanlar onu rahatlatıcı olarak düşünmüştü. Başka hiç kimse düşünmemişti, diye hayret etti ama sonra adam saçlarını yana savurarak boynunu ortaya çıkardı, böylece omzuyla boğazının birleştiği hassas noktayı nazıkçe dişleyebildi ve beyni çalışmayı bıraktı. Sıcak ağzının ilk dokunuşunda ürperdi ve teni tepki olarak çakıllandı ve dilini o noktaya dokundurduğunda inledi.

"Mmmm. Bu sesi seviyorum," diye mırıldandı boynuna karşı, yetenekli ağzı kulağına doğru ilerlerken elleri göğüslerini kavradı. "Sana bunu tekrar yaptıracağım. Ve tekrar."

"Birileri kendinden oldukça emin." Titrek sesi ihtiyacını ele veriyordu ve adam gülümsedi, hınzır, kirli bir gülümseme ve onu sıcak ve derin bir şekilde öptü.

Birinin onun adını inlediğini duydu. Adam geri çekilip ona baktı, gözleri yüzünde ve vücudunda geziniyordu, ifadesi saftı, Ham şehvet, ama aynı zamanda derin, kalıcı, sıcak bir sevgi, hiçbirini ondan saklamaya çalışmadı.

Bu Heath, sıcak, seksi ve onu açlık ve ihtiyaçtan çıldırtmak için son derece motive olmuş, kanını ısıttı ve nefesini çaldı, akıl sağlığıyla birlikte. Elleri teninin üzerinde dans ederken, sahip olduğunu bilmediği duyguları ateşleyerek onu hem mecazi hem de gerçek anlamda çıplak bıraktı. Bu Heath Bowman'ın yalın versiyonu. Hiçbir çekingenliği yoktu, sadece yüzde yüz seksi, sezgileri kuvvetli, azimli bir erkekti ve tüm dikkatini tek bir noktaya odaklamıştı.

Bir kez olsun ona izin verecekti.

23. Bölüm

Lexi kafası karışık ve yalnız uyandı, üstelik kendi yatağında değil. Yumuşak çarşafların üzerinde yatıyordu. Cennetten gelen yastıklar.

Çıplaktı.

Giysileri, Heath'in dün gece giydiği giysilerle karışmış, yere saçılmıştı.

Heath'in yatağında uyuyakalmıştı.

Ve şimdi güneş pencereden içeri süzülüyor, bıyık yanıklarından başka bir şey giymediği gerçeğini vurguluyordu. Sonra koku ona çarptı.

Pastırm

a.

Kahve.

Tanrım, onu sadece bunun için bile sevebilirdi ve yataktan fırlayıp kıyafetlerini öyle hızlı giydi ki başı döndü. Koridordan gelen yemek kokusunu takip ederek mutfağa açılan kapıdan başka bir şey gördü, pastırmadan bile daha lezzetli bir şey.

Heath, sırtı ona dönük, üzerinde yumuşak siyah uyku pantolonundan başka bir şey yok, kalçalarını aşağıya sarkıtmış, saçları dağınık, ocağın önünde duruyordu. Mutfağın ışığı her kasına vuruyor, bu da kadının kendini kontrol etmesini engelliyordu. Bileğinin kolay bir hareketiyle bir krepı çevirirken omzunun üzerinden ona attığı bilmiş gülümseme de öyle.

"Açlıktan ölüyorum," dedi mutfağa girerken. "Sanırım dün gece her birimiz en az bir milyon kalori yaktık-"

Hassas bir homurtu duyuldu ve Cole, Misty ve Büyükbaba Gus'ı masada oturmuş yemek yerken bulmak için dönerken neredeyse olduğu yerde ölüyordu. Mayhem masanın altına uzanmış, başı patilerinin üzerinde, belli ki yemeğın düşmesini bekliyordu ama

onu görünce başını kaldırıp selam verdi. Ayrıca masanın altında. Matty, çıplak, muz sakızlıyordu.

Bowman'lar  o almıştı.

Lexi bunun Heath onu şafak vakti uyandırdıktan çok sonra gerçekleşmiş olmasını umuyordu. A zıyla ... Tuza a yakalanmış bir farenin gıcirtısı gibi bir ses  ıktı.

Cole'un dudakları, kahve fincanının duda ının üzerinden onu incelerken, pişmanlık duymayan bir e lenceyle yukarı doğru e ildi.

Misty kocasını dürterek nefesinin altından "eşeklik etme" diye bir şeyler mırıldandı. Lexi'ye baktı. "B y kbabamı eve getirdik ve Heath'i bize kahvaltı hazırlaması için zorladık çünkü aramızda en iyi yemek yapan o."

B y kbabanın yüzünde Cheshire kedisi sırtışı vardı. " yi bir gece ge irdi inizi varsayıyorum..."

Yüce Tanrım. İhtiyaç duyulduğunda koca bir kara delik neredeydi? Tıpkı dönüp kaçmaya başlad ında, Heath ona bir parmak işareti yaptı. Gözleri yumuşacıktı, ağzı da öyle, sanki güneşi ve ayı asmış gibi gülümsüyordu ona.

"Ah!" Misty Cole'a dirsek attı. "Eskiden bana böyle bakardın."

"Hâlâ  yle, bebe im."

Lexi Heath'in yanına geçerken tatlı tatlı öpüştüler. Heath başka bir oca ın üzerindeki ikinci tavaya uzanmış, orada fokurdayan krepleri çeviriyor, dudaklarını birbirine bastırarak e lendi ini belli etmiyordu.

Ona.

Heath'in kaslı kı ını  imdiklerken elini saklamak için yana kaydı. Sertçe. "Beni uyarabilirdin," diye fısıldadı.

"Bir centilmen gibi davrandım ve uyumana izin verdim."

Cole masadan yardımsever bir sesle, "Bütün gece yaktı ın milyonlarca kalori yüzünden," dedi.

Lexi inledi ve alnını Heath'in omzuna koydu. Heath alçak sesle gülerek onun şaka ına bir öpücük kondurdu. "Onun için endişelenme. Senin yanında bu konuda başka bir şey söylemeyecek. Nefes almaya devam etmek istiyorsa, hayır."

"Siz ikiniz hiç eğlenceli değilsiniz," dedi Cole bir ısırık pastırmanın etrafında, belli ki gelecekteki nefesi hakkında en ufak bir endişe duymuyordu.

Bir damla krep hamuru yere düştü ve Mayhem masanın altından fırlayıp koşarak geldi, dili dökülenleri temizledi. Sonra da

Oturdu ve umutla Heath'e baktı, kuyruğu Heath'e ne kadar iyi, uslu bir çocuk olduğunu hatırlatmak için gümbürdüyordu.

Heath homurdandı ve ona bir çilek attı. Sonra bir tabağa pastırma, yumurta ve krep doldurup Lexi'ye uzattı. Sonra sıcak elini sırtına koyarak onu nazikçe masaya doğru itti ve ona bir sandalye çekti. Lexi oturur oturmaz gülümsedi ve eğilip ona tatlı, şapırtılı bir öpücük verdi
Cole'un hâlâ yarısı dolu olan tabağını alıp masanın altından Matty'ye uzatmadan önce.

Matty neşeyle kıkırdadı ve Mayhem'e bir ısırık domuz pastırması attı. Köpek neşeli bir havlama sesi çıkardı ve göz açıp kapayıncaya kadar pastırmayı mideye indirdi.

Heath, "Tadına bile bakmadın," diye uyardı.

"Çok olgunca," diye homurdandı Cole kardeşine ve çatalı hâlâ elinde, karısına dönüp yemeğine baktı.

Misty tabağının üzerine eğilmiş, bir eliyle tabağını korurken diğer eliyle yemeğini kaşıklıyordu. "Seni seviyorum Cole, aya ve arkaya ve her şeye," dedi bir ağız dolusu, "ama tabağıma dokunursan, ulaşabileceğim bir yerde bırakacak kadar aptal olduğun bıçağı sana saplarım. Sonra da cesedinin üzerinde yemeğimi bitiririm."

Cole gözlerini kırıştırdı. "Bugün ne kadar güzel görüldüğünü söylemiş miydim?" Kadın homurdandı. "Rahatlayabilirsin. Seni gerçekten öldürmezdim."

"Bunu bildiğim iyi oldu."

"Çünkü tekrar doğum yapmak zorunda kalırsam, sen de kalırsın."

"Doğru."

Misty Lexi'ye özür dileyen bir yüz ifadesi gönderdi. "Normalde bundan çok daha nazik biriymdir. Yani, bir tutam üzgünüm-kaybettim-bokumla birlikte kibar. Genelde insanları bedensel zarar vermekle tehdit etmem. Ben daha çok kocasına çoktan yemiş olduğum şekerini araması için yardım eden bir kadınıam."

Cole gözlerini kıstı. "Biliyordum!"

Lexi güldü. "Yargılamak yok," dedi Misty'ye ve sonra yemeğe daldı. Durdu. *İnledi.* "Aman Tanrım, bu harika."

Heath ona bir fincan kahve getirdi, elini omurgasında bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Beğenmene sevindim."

Misty Cole'u dürttü. "Yeni favori fantezim senin bana böyle hizmet etmen."

Cole ona uzun süreli, sağlam bir ilişkiden gelen sevgi ve şefkatle gülümsedi. "Bundan daha iyi fanteziler bulmuşsundur."

"Haklısın. En son ve en çılgın fantezimi duymak ister misin?"

Cole sırtıttı. "Ah, evet."

"Gece boyunca uyuyup temiz bir eve, fit bir vücuda, hiç kırıksıklığa, yıkanmış ve kaldırılmış çamaşırlara, kalorisiz açık büfe bir kahvaltıya ve çantamda bir milyon dolara uyanmak."

Cole kahvesinden bir yudum alırken boğuldu. "Ben daha kolay ve çok daha eğlenceli bir şey düşünüyordum. En sevdiğin korsan ve bakire gibi, ben-"

Heath, "*Dışarı*," dedi.

"Ama her şey daha yeni yoluna giriyor,"

dedi Misty. "Bu yüzden gidiyorsun."

"Neden büyükbabamın gitmesi gerekmiyor?" Cole sordu.

"Çünkü ben burada yaşıyorum." Büyükbaba eğilip Lexi'nin fincanını yeniden doldurdu ve göz kırparak fincanını hafifçe Lexi'ninkine değdirdi.

Lexi gülmek zorunda kaldı. Adam uslanmazdı ve Heath'in de büyüdüğünde onun gibi olup olmayacağını merak ediyordu. Sonra da neden merak ettiğini düşündü, çünkü sonsuza dek mutlu sonlara inanmıyordu.

İçindeki gizli bir parça bunu gerçekten istese bile.

Misty eşyalarını toplamaya çalışırken Cole, Heath'e bulaşıkları yıkamada yardım etmek için ayrılımlarını erteledi.

"Eskiden çok bakımsızdım. Hiç çanta bile taşımazdım," dedi Misty sohbet edercesine, oyuncakları ve bebek bezlerini toplayıp devasa bebek bezi çantasına geri doldururken. "Bugünlerde daha çok yük katırıyım."

Lexi güldü. "Ama sevimli bir ailen var."

"Evet, öyle. Cole harika biri ve Heath ..." Gözleri dans ediyordu. "Son zamanlarda daha çok gülümsüyor. Bahse girerim bunun seninle bir ilgisi vardır. Sanırım ona unuttuğu şeyleri hatırlattın."

Lexi'nin karnının derinliklerinde bir şey titredi. "Ne gibi?"

"İnsanlar için yapabileceklerinin çok ötesinde bir değeri olduğunu. Sevildiğini unutmaya meyillidir." Gülümsedi. "Onun için iyisin."

"Oh. Ne yaptığımızdan emin değilim."

Misty gülümsedi. "Burnumu sokmaya çalışmıyorum. Sadece onu mutlu görmenin bizim için ne kadar önemli olduğunu bilmeni istedim." Durakladı. "Ve eğer şehirde akraba olmadığın ya da testosteronu olmayan bir arkadaş istersen, ben senin kızınım."

Misty'nin elini uzatması, karşılık beklemeden arkadaşlık teklif etmesi Lexi'nin kalbindeki tüm yaralara merhem olmuş gibiydi.

Sonra Misty, çantasını omuzlayıp Matty'nin elinden tutarak dışarı çıkmadan önce ona sıkıca sarılarak onu daha da şaşırttı.

Belki de ... sadece belki de sonsuza dek mutlu olanlara inanmak isteyen gizli *küçük* bir parçası değildi. Belki de bu onun gizli *büyük* bir parçasıydı.

Bölüm 24

Haftanın sonunda Lexi uyandığında Ashley'i yatağının ucunda bağdaş kurmuş otururken buldu. Lexi fazla uyuyamamıştı, Heath onu terk etmişti. Şafak vakti gibi bir şeydi, bunu hayal meyal hatırlıyordu ve erteleme düğmesine üç, dört ya da yüz kez basmayı umuyordu.

Heath'le birlikte *Sıcak Küvet Macerası*'ndan beri her geceyi yataklarından birinde ya da diğerinde geçirmişlerdi. Bütün gün uyumak isteyecek kadar yorgun olsa bile, hayatının en güzel haftasıydı. "Kahvaltıyı arkanda saklamadığın sürece uyanmaya hazır değilim."

"Bugün zarf günü."

Kahretsin, neredeyse unutuyordu. İç çekerek ayağa kalktı. "Zımbam var, seyahat edeceğim. Bu sefer nereye gidiyoruz?"

Ashley çoktan yataktan kalkmış ve kapıya doğru yönelmişti. "Çabuk ol."

"Ama ... nereye gidiyoruz?"

Ama hiçbir şey, çünkü Ashley çoktan gitmişti.

Lexi duş aldı, giyindi ve çenesi çatlayacak kadar geniş esneyerek mutfağa girdi. Heath tezgâha yaslanmış, bir fincan kahve hazırlıyordu, sinir bozucu derecede zinde görünüyordu ve en ufak bir yorgunluğu bile yoktu. Aslında, düpedüz neşeli görünüyordu. Heath sırf onun için gülümseyip kahveyi uzatmasaydı ona hırlayabilirdi.

Kızın takındığı ifadeye hafifçe güldü. "Şirin." "Şirin mi?"

"Bana bakış şeklin," dedi.

Kadın gözlerini kıstı. "Peki ben sana nasıl bakıyorum?"

"Senin için bir şey ifade ediyormuşum gibi."

Eğer bu onun yorgunluğunu yarıp geçmediyse, eriyebileceğini bile düşünmediği lanet olası kalbini eritmişti.

Ashley kafasını mutfığa soktu. "Hadi yapalım şu işi!"

Tam o sırada Lexi'nin telefonu gelen bir aramayla çaldı. Şok içinde ekrana baktı. "Bu benim eski işim." Durakladı. "Neden benim eski işim?" Ashley elini Lexi'nin elinin içine soktu. "Sen bizimlesin. Ne olursa olsun."

Heath'in diğer tarafına geçtiğini fark etti, bakışları Ashley'in duygularını yankılıyordu.

"Cevap ver," dedi kız kardeşi usulca, elini sıkarak. O da öyle yaptı. "Alo?"

"Lexi, ben Bill Swanson." İnsan kaynakları müdürü. "İyi bir zaman mı?"

"Ne için aradığınıza bağlı," dedi Lexi dikkatle.

Şaka yapmıyor olsa da Bill kıkırdadı. "Bilmenizi isterim ki, kapsamlı bir dış soruşturmanın yanı sıra iç soruşturmamız da sonuçlandı. Hem ekibimiz hem de yetkililer sizi tamamen akladı."

Lexi gözlerini kırptırdı. "Dış soruşturma mı? Yetkililer mi?"

"Bildiğiniz gibi, kayıp değerli eşyalarımız vardı. On farklı müşteriden. Hepsi toplandığında neredeyse bir milyon dolar ediyordu. Sigorta şirketimiz uygun kanallardan geçmekte ısrar etti."

Lexi bir sandalyeye çöktü ve dizleri kadar titrek bir nefes verdi. "Pekâlâ. Ve . . . ?"

"Ve ... sorumlu kişi suçlandı ve tutuklandı." "Kimdi o?" diye sordu.

Bill durakladı. "Dean Maddox."

Biliyordu ama nedense hâlâ şoktaydı. Hem de dibine kadar. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm," dedi Bill. "Hayatının bu kadar uzun sürmesi daha da üzücü. etkilendi."

Etkilenmek. İşini, gururunu, geçim kaynağını ve tüm güven duygusunu kaybetmeye böyle mi diyordu?

"Son altı ay için size geriye dönük ödeme yapmak ve işinizi geri vermeyi teklif etmek istiyoruz."

Lexi'nin kalbi arayanın kimliğini gördüğünde durmuş, Bill konuşmaya başladığında ise hemen hızlanmıştı. Tek duyabildiği, kulaklarında kendi kalp atışlarının güm güm, güm güm, güm güm sesleriydi.

"Lexi? Hâlâ orada mısın?"

"Evet." Kendini silkelemek zorunda kaldı. "Sana geri döneceğim." Sonra bağlantıyı kesti, telefonunu masanın üzerine koydu ve şok olmuş bir kahkaha atarken telefona baktı. "Bu"

"Her şeyi duyabiliyorduk," dedi Ashley ve kollarını Lexi'ye doladı. "Zamanı gelmişti."

Ashley çekilip gittiğinde Lexi hâlâ şok içinde başını sallıyordu ve önünde Heath vardı. Yüzünde bir duygu savaşı varmış gibi görünüyordu ama aynı zamanda onu sıcak bir kucaklaşma için kendine çekti. "Seninle gurur duyuyorum Lex."

"Ben hiçbir şey yapmadım."

"Sen devam ettin. Sebat ettin. Olanların seni yıkmasına izin vermedin."

"Çünkü o tanıdığım en güçlü insan." Ashley Lexi'ye baktı ve bu kez çok daha az enerjiyle gülümsedi. "Düşünmen gereken çok şey var."

Öyle miydi? Damarlarında kan yerine hâlâ rahatlama dolaşan Lexi, Heath'e baktı.

O sadece bir zarf uzattı.

İkisi de işiyle ya da geleceğiyle ilgili ne yapıp yapmayacağı konusunda onu zorlamaya niyetli görünmüyorlardı. Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyordu ama şu anda bunu düşünemezdi. Akılsızca zarfı aldı ve hem o hem de Ashley Daisy'nin yazdıklarına baktılar. Daisy'nin Adres yereldi ve diğer zarfların aksine bu zarfın üzerinde bir isim yoktu.

Heath, "Gidelim," dedi.

Lexi ona baktı. "Nereye?"

Adrese bakmakta olan Ashley'in birden nefesi kesildi. "Ah! Biliyorum! Dondurma dükkânı!"

Lexi gözlerini kırıştırdı. "En son dondurma yediğimiz dondurmacıdan bahsediyorsun..."

Ashley başını salladı. "Hep birlikte olduğumuz son zamanlardan biri. Sen, ben, annem ve babam. Sen taşınmadan hemen önce." Ashley'nin gülümsemesi soldu ve Lexi'ninki de soldu, çünkü ikisi de sertçe yutkundu.

"Bu da annemle ilgili en sevdiğim anılardan biri," diye itiraf etti Lexi.

Ashley'nin ağzı titredi. "Ve *seninle* olan en sevdiğim anım."

Lexi o ana kadar, bazen gerçekten harika şeylerin de en az kötü şeyler kadar duvarlarını delip geçebileceğini fark etmemişti. "Bunu kime vereceğimizi nasıl bileceğiz?"

Heath, "İçeri girip oturduğunuzda beni arayın," dedi. Lexi ve Ashley birlikte şaşkınlıkla ona döndüler.

"Sen gitmiyor musun?" Lexi sordu.

Başını iki yana salladı. "Siz ikiniz halledersiniz."

Ashley, "Genelde her şeye burnunu sokmaktan çok mutlu olursun," dedi.

Heath omuz silkti ve Lexi onun neden geri adım attığını bildiğinden oldukça emindi.

Eski iş yerinden gelen telefona ve işe geri dönme teklifine kulak misafiri olduktan sonra, onun kararını etkilemek istemedi.

Ama nasıl olur da ona, Ashley'e ve bu yere karşı olan duyguları kararını etkileyebilir mi? Küçük ama çok sıcak bir gülümseme verdi. Ashley orada olmasaydı, onun kollarına doğru yürüyebilirdi. Ve belki de onu tezgâha doğru iter ve onunla neşeli bir yol izlerdi.

Kız kardeşi homurdandı. "İkinizin her gece birbirinizin işine burnunuzu soktuğunuzu bildiğimin farkındasınız, değil mi?"

Lexi yüzünü buruşturdu. "Hayır." Durakladı. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Ashley sırttı ve kollarını Lexi'ye dolayarak sıkıca sarıldı. "Şaka mı yapıyorsun? Tam tersi." Lexi'nin yüzünü kavradı. "O kadar çok gülümsüyor ve gülüyorsun ki seni tanımakta güçlük çekiyorum. İkiniz için de çok, çok, *çok* mutluyum. Birbirinizi sevmenize *bayılıyorum*."

Lexi gözlerini kırıştırdı. "Vay be. Bu- Biz-"

"Ha! Yakaladım seni!" Ashley kamyonun anahtarlarını Lexi'nin elinden kaptı. "Ve araba kullanma sırası bende!"

Lexi, "Bu çok kabaydı," diye homurdandı ve Heath'in homurdanmasını duymazdan geldi. "Ben sadece ..." Kız kardeşinin gözden kaybolduğu kapıyı işaret etti.

Heath onun şakağına bir öpücük kondurdu ve Lexi erimemeye çalışarak Ashley'nin peşinden dışarı fırladı. Kamyonetin yolcu koltuğuna tırmanarak kız kardeşine ters ters baktı. "Böyle yalan söyleyebileceğini bilmiyordum."

"Yalan söylemiyordum. Onu seviyorsun. Sadece bunu kendine itiraf etmedin."

Bu da konuşmayı etkili bir şekilde sona erdirdi. Arabayı göle doğru sürdüler ve Ashley çok dar bir sağa dönüş yaptığında sadece bir kez kaldırıma çarpmayı başardı.

"Lexi?"

Oh-Shit çubuğundaki tutuşunu gevşetmek için kendini zorladı. "Evet?"

"Telefon konuşman hakkında gerçekten ama gerçekten konuşmak istediğimi bilmeni istiyorum. Ne düşündüğünü, ne yapacağını bilmek istiyorum. Ama ben

Ayrıca bunun yeri ve zamanı olmadığını da biliyorum, bu yüzden unutmaya çalışıyorum. En azından sen bu konuda konuşmaya hazır olana kadar."

Lexi rahatlamış bir nefes verdi. "Teşekkür ederim."

Ashley şöyle bir baktı, sonra dikkatini tekrar yola verdi. "Lanet olsun."

"Ne?"

"Bu ters psikolojiydi. Ben de bu konuda oldukça iyiyimdir. Gerçekten ağzını açmaya başlayacağını düşünmüştüm."

"Ash-"

"Hayır, ne söyleyeceksen söyleme. Seni acele ettiriyorum. Beynimle ağzım arasında bir hız tümseğine ihtiyacım var. Konuşmayı keseceğim. Şimdi."

Lexi ona kuru bir bakış attı. "Öyle mi?"

Ashley dudaklarını fermuarla kapatıp anahtarı fırlatıyormuş gibi yaptı. Bu da sadece iki dakika sürdü. "Sadece söylemek istedim-"

"Ama anahtarı attın."

Ashley içini çekti ve on dakika sonra Lake Drive'daki dondurma salonunun arka tarafındaki bir masaya oturdular; bu masadan, ikonik Tahoe Gölü'nü çevreleyen granit kayalar ve çamlarla kaplı dağların muhteşem manzarası görünüyordu.

Önlerine birer kase dondurma koyduktan sonra Ashley hoparlörden Heath'i aradı. "Geldik," dedi. "Elimizde şeker var. Bu zarf kime gidiyor?"

"Aç şunu."

"Tamam, ama-"

Ama bir şey çıkmadı, çünkü Heath bağlantıyı kesmişti.

Ashley, "Ona telefonda nasıl davranması gerektiğini söyleyip duruyorum," dedi ve elindeki büyük zarfı Lexi'ye uzattı. "Sen yap."

Lexi başını salladı ama zarfı almak için harekete geçmedi. İçinden bir ses şu anda sahip olduğundan daha fazla cesarete ihtiyacı olduğunu söylüyordu, bu yüzden şekerin cesarete dönüşmesini umarak önce dondurmadan büyük bir ısırik aldı.

"Lexi?"

"Evet. Hallediyorum." Derin bir nefes alarak zarfı açtı ve içindekileri masaya boşalttı.

İki küçük zarf. Birinde *Ashley*, diğerinde *Lexi* yazıyordu.

Ashley arkasına yaslanarak, "Huh," diye fısıldadı. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

Lexi dondurmasından bir ısırik daha aldı ve ismine bakarken büyük bir parça çikolatanın tadını çıkardı.

"Bu annemin yazısı," diye fısıldadı Ashley. "Tıpkı diğerleri gibi."

Lexi başını salladı, hâlâ zarfı kilitli ve dolu bir çingiraklı yılan gibi izliyordu.

"Tamam, işte bir şey yok," dedi Ashley ve kendi zarfını açtı. El yazısıyla yazılmış bir mektup ve yüzü aşağı dönük bir çek vardı. Kız kardeşi görmezden geldi çeki aldı ve mektubu okumaya başladı. Birkaç saniye sonra gözleri doldu.

"Ash?" Lexi masanın öbür ucuna uzandı ve parmaklarını kız kardeşinin buz gibi eline doladı. "Ne oldu?"

Ashley burnunu çekti ve yüksek sesle okudu:

Sevgili Ashley,

Çok üzgünüm, çünkü eğer bunu okuyorsanız, ben çoktan gitmişim demektir. Ama Lexi orada seninle, yani etrafın sevgiyle çevrili. Nereden mi biliyorum? Çünkü Lexi'mi tanıyorum ve her zaman ifade edemese de sevgiyi tanıdığım herkesten daha fazla hissediyor.

Oh, Ash. Seni şimdiden özledim. Hayatımda olman her günümü daha neşeli hale getirdi. Baktan günlerimi bile. Ve itiraf edecek kadar büyük bir insanım, çok daha fazlası vardı olması gerekenden daha baktan günlerdi. Bunun için de üzgünüm. Ama bil ki sana her zaman en iyisini vermek için mücadele ettim ve seni izlemekten asla vazgeçmeyeceğim.

Şimdiye kadar ilk dört zarfı teslim etmişsinizdir. Bu kadar parayı almamın kötü görüldüğünü biliyorum ama hasta olduğumu biliyordum. İyi bir son olmayacağını biliyordum. Ve bazı şeyleri düzeltmeye her şeyden çok ihtiyacım vardı. İyi olacağını, ne olursa olsun başını sokacak bir evin olacağını bilmeye ihtiyacım vardı. İhtimalleri yenip gerçekten kazandığımda, yaptığım ilk şey evi ödemek oldu. Senin adına. Gerekirse satarsın ya da sonsuza kadar içinde yaşarsın.

Bir şey daha var. Benim yaptığım hataları yapmayın. Aile birbiri için savaşıyor, ne olursa olsun. Seni kendi kanımdan biri gibi gördüğümü ve her zaman senin için savaştığımı biliyorsun. Ama artık ben yokum ve ailen teke düştü. Sen ve Lexi dünyaya karşı. Umarım benim yapmam gerektiği gibi onun için savaşırsın. O bunu hak ediyor ve farkında olsun ya da olmasın, sizin ona ihtiyacınız olduğu kadar onun da size ihtiyacı var. Lütfen hep birlikte kalın ve

sonsuza dek, hangi sıfatla olursa olsun.

Seni ölesiye seviyorum.

*Sevgiler,
Anne*

Ashley mektubu dikkatlice dondurmasının yanına koydu. Gözyaşları yüzünden aşağı aktı ve masanın üzerindeki peçeteliğe uzandı. Boştı.

"Anladım," dedi Lexi usulca, annesinin Ashley için savaştığını söylediğini duyduktan sonra yüz ifadesini düzelttiği için mutluydu, Lexi için hiç yapmadığı bir şeydi bu.

Kız kardeşinin önüne dolu bir peçete kutusu koyduğunda, Ashley hem ağladı hem de güldü. "İyi karar. Sen kendininkini okuduğunda muhtemelen yeniden ağlamaya başlayacağım."

Lexi oturmadı. Zarfını arka cebine sokarken başını salladı.

"Bekle." Ashley burnunu sümkürdü. "Sen . . . seninkini açmıyor musun?"

Yapamazdı, Ashley'nin mektubu, derinlerde sakladığı tüm güvensizliklerini tetiklemişken yapamazdı. Kendi mektubu suçlamalarla doluysa annesini suçlamayacaktı. Bunu hak etmişti. Sadece bunu paylaşmaya cesaret edemiyordu. "Hazır değilim."

Ashley'nin omuzları düştü. "Ah, Lex. Benimkini yüksek sesle okumamalıydım. Çok özür dilerim."

"Neden? Senin için her zaman savaştığı için mi?" Lexi ağzından çıkan çirkin sözleri duyabiliyordu ve durduramadı. "Neden üzgün olasan ki? Bu onun gerçeği. Bu onun ölmekte olan gerçeği."

"Sanırım ..." Ashley zorlukla yutkundu. "Bence mektubunun ruhunu tam olarak anlamıyorsunuz. Açıkça pişmanlıkları vardı."

"Yapmamalı." Lexi başını salladı, neredeyse kendi kininden boğulacaktı. "Ona karşı korkunç davrandım. Onu kendimden uzaklaştırdım ve hayatımın geri kalanında bununla yaşamak zorunda kalacağım."

Ashley ayağa kalktı ve Lexi'nin eline uzandı. "Sen sadece bir çocuktun, sonuçlarını anlayacak kadar büyük değildin. Velayet için babanla kavga etmedi. O ... seni kurumaya bıraktı, Lexi. Mektubunda ne yazarsa yazsın, söz veriyorum kendini daha iyi hissedeceksin."

"Bunu bilmiyorsun."

"Ben biliyorum."

Ashley'nin bakışlarındaki bir şey -suçluluk mu?- Lexi'nin donup kalmasına neden oldu.

"Nasıl, Ash?"

"Nereden biliyorsun?"

Kız kardeşi alt dudağını ısırды ve başka tarafa baktı. Lexi'nin midesi rahatsız edici bir şekilde sarsıldı. "*Ash*."

Kız kardeşi ağzına kocaman bir dondurma lokması tıktırdı ve sonra yüzünü buruşturarak özür dilerim ağzım var işareti yaptı.

Lexi kollarını kavuşturdu ve onun çıkmasını bekledi, çünkü üç, iki, bir-

"*Ah!*" Ashley büyük ısırığın etrafında uluyarak başını sıktı. "Aman Tanrım! Tanrım."

"Beyin donması mı?" Lexi sahte bir sempatiyle sordu. "Alacağın bu. Şimdi, tükür onu-"

"Bu saygısızlık," diye mırıldandı Ashley, gözleri sulanmış, başını omuzlarına yaslamıştı.

"Dondurma değil," dedi Lexi. "Senin sırrın. Sırrını tükür."

Ashley dondurmayı yuttu ve başını tutarak yüzünü buruşturmaya devam etti.

"Dilini ağzının çatısına bastır."

Ashley yaptı, sonra yaklaşık on saniye sonra iç çekti. "Daha iyi," dedi usulca. Lexi aynı şeyi söyleyemedi. "Demek mektupları önceden okudun. Ne zaman? Öldükten hemen sonra mı? O zaman geçen yıl boyunca her şeyi biliyor muydun?"

Ashley yavaşça alnını masanın üzerine koydu. "Düşünsene, eskiden aktris olmak isterdim."

Korkunç bir düşünce Lexi'nin midesini ayak parmaklarına kadar indirdi. "Dur tahmin edeyim. Daisy zarfları ikimizin teslim etmesini ya da zarfların aralıklı olmasını şart koşmadı. Bunu ben geleyim diye yaptın. Ve sonra da kalmam için." Kollarını kavuşturdu. "Nasıl gidiyorum?"

Ashley yüzünü kaldırdı. "Lütfen bunu gitmen ve eski işini geri alman için bir bahane olarak kullanma."

Lexi neredeyse sendeleyerek geri çekiliyordu. "O zaman her konuda haklıyım." Sesinin bu kadar sakın, bu kadar umursamaz çıktığına inanamıyordu. "Bütün mektupları vaktinden önce okudun. Benimkini bile. Onları seninle birlikte teslim etmem gerektiği şartını koydun, sonra da işine geldiğinde bu kuralı kolayca bir kenara attın."

"Haklısın ama aynı zamanda haksızsın." Ashley'nin gözleri yaşlarla doldu. "Anlamıyorsun-"

"Aslında çok iyi anlıyorum. Geleceğimden emin olman gerekiyordu, bu yüzden yalan söyledin." Ashley bir şey söylemeye başladığında elini kaldırdı. "Yapma. Yapma işte. İhtiyacım var ..." *Buradan çok ama çok uzakta, düşünebileceğim bir yerde olmaya.* "Gitmem gerek." Mükemmel dondurmasına baktı. Bunu hak etmişti, bu yüzden onu kaptı ve kapıya yöneldi.

"Lexi, bekle," diye seslendi Ashley. "Lütfen, bekle." Ellerini açarak Lexi'nin önüne koştı. "Evet, mektupları okudum. Ve hayır, yapmamam gerekiyordu. Ama sormadan önce içindeki hiçbir şeyin sana zarar vermeyeceğinden emin olmam gerekiyordu. buraya gelip bunu benimle yapmanı istiyorum. Ama zaman dilimi? O ben değildim. Bunu annem istedi, yemin ederim. Altı hafta olayı. O şeydi. beni mektupları okumaya itti. Senden bu kadar uzun süre buraya gelmeni, hayatını askıya almanı, nefret ettiğin geçmişinle yüzleşmeni isteyemezdim, eğer sadece incineceksen."

Lexi pek çok şey olabilirdi ama mantıksız olmak bunlardan biri değildi. Sözleri duymuş, arkasındaki duyguyu anlamıştı ama ihanet duygusu hâlâ içinde uğulduyordu. "Tek yapman gereken bana gerçeği söylemekti."

Ashley yüzünü buruşturdu. "Ben bir hata yaptım. Yaptım. Hepimiz hata yaparız." Lexi'nin çok iyi bildiği bir şeydi bu.

"Lütfen benim hatamı anneme karşı kullanma. O seni seviyordu. Seni çok seviyordu Lex. Kendisi üzerinde çalıştı, daha iyi bir insan oldu."

"Bundan emin misin? Çünkü günün sonunda o da yoldan çıktı. Yani en azından bazı açılardan, her zaman olduğu gibi sözlerini tutmayan biriydi." Kendi gözlerinin de yandığını hissederek kamyonetin anahtarlarını Ashley'e verdi ve elinde hâlâ dondurması olduğu halde dışarı çıktı.

Eve dönmek için beş mil kadar yolu vardı. Dondurmasını içine çekmek için bir kez durdu ve bu zevk yüzünden karnı ağrıdı. Yol sonsuza kadar sürdü, çünkü kız kardeşiyle yüzleşmek için acelesi yoktu.

Ancak ön kapıdan içeri girdiğinde onu bekleyen Ashley değildi. Sadece Heath.

25. Bölüm

Kendisini bekleyen Heath'i gören Lexi, bütün dondurmayı yememiş olmayı diledi. Alkol daha iyi bir seçim olabilirdi. Çünkü Heath bütün hafta boyunca ona rahat bir şefkatle bakmış olsa da

Baştan çıkarıcı arzu, şu anda hiçbir şey ele vermiyordu.

"Dur tahmin edeyim," dedi. "Ashley ispiyonladı-"

"İyi misin?"

Gözlerini kırptırdı. "Um . . ."

Vücudunu sevgiyle saran solmuş bir kot pantolon giymişti, üzerinde boya sıçramaları vardı ve bir dizinin üzerinde tasarımdan değil gerçekten çalışmaktan olduğunu bildiği bir yırtık vardı. Yine boya lekeleri olan uzun kollu tişörtü tam da mavi gri gözlerinin rengindeydi. Üzerinde çalıştığı şey her neyse orman yeşiliydi, en azından çene çizgisinin hemen altındaki çizgiden anlaşılıyordu. Ona garip bir şekilde bakıyordu. Doğru, çünkü ona bir soru sormuştu.

"Ben iyiyim." *Yakınından bile geçmiyordu.*

Başını hafifçe salladı, gözlerinde hızlı bir duygu parladı.

Üzüntü mü? Pişmanlık mı? "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi sessizce.

"Numara yap. Benimleyken olmaz."

"Ama bu işte iyiyim." Aslında bunu hafifçe söylemeye çalıştı, umuyordu ki Alaycı yemi yuttu ve işi ciddiyetten köpüğe çevirdi ama gülümsemedi.

"Benimleyken değilsin."

Bunun doğru olması, onu bu kadar iyi tanıması, kaçmasına neden olmalıydı. Ama ayakları beton bloklar olduklarına karar vermişti. "Seni Ashley gönderdi."

"Senin için endişeleniyordu."

Onu tanıyan, gerçekten tanıyan başka biri. Yıllarca savunmasını o kadar yükseğe, hatta kendisinin bile göremeyeceği kadar yükseğe kurduktan sonra, kimse ona ulaşamamıştı, gerçekten. İki kişi dışında: kız kardeşi ve önünde duran adam. Ama bilmesi gereken şeyler vardı. "Mektupları sen de okudun mu?" Kız başını kaldırıp adamın bakışlarıyla buluşana kadar cevap vermedi.

"Hayır," dedi sessiz bir çelik gibi.

Kadın onu herhangi bir aldatma belirtisi için inceledi ama onu tanıyordu. O hile yapmazdı. Göğsünde bir şey hafifçe gevşedi. O kadar sıkı sarılmıştı ki titriyordu ama kopamıyordu. Yalnız kalana kadar olmazdı. "Ashley'nin olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır." Gözleri çakmak çakmak oldu. "Ashley kendi halinde biri ve ne isterse onu yapıyor ama aynı zamanda düşünmeden hareket ediyor ve her şeyi enine boyuna düşünmüyor. Bu konuda bana gelseydi, ona karşı tavsiyede bulunurdum. Hem de şiddetle."

Göğsünde çok hafif bir gevşeme daha oldu. Başını salladı, sonra başını salladı. "İlk geldiğimde, altı zarf olduğunu ve onları teslim etme zamanı gelene kadar kimin için olduklarını öğrenemeyeceğimizi söylemiştin. Ama geriye dönüp baktığımda, altı kişinin kim olduğunu bilip bilmediğinizi hiç söylemediğinizi fark ettim."

Hiçbir şey söylemedi. Ona sorduracaktı. İyi ya. Hiç gururu kalmamıştı. "Ash ve benim son iki mektup olduğumuzu ne zamandır biliyordun?"

"Daisy öldüğü gün söyledi." "Ve sen bana söylemedin."

"Sormadın."

Öfkenin iyi bir şey olduğuna karar verdi. Bu onun dağılmasını engelleyebilirdi. "Haftalar önce o çadırda gözlerimin içine baktın ve açık bir kitap ol." "Lex-"

"Hayır. Sen bir taraf seçtin." Aklının bir köşesi ona çenesini kapatıp dinlemesini söylüyordu ama bir türlü kendi yolundan çıkamıyordu. Kendini yok etmek çok daha kolaydı. "Ve bildiğim tek şey, hiç kimsenin *beni* diğer her şeye tercih etmediği."

"Bundan eminsin, değil mi?" Sesi alçaktı, o kadar ölümcül bir sakinlikteydi ki kız onun hiç de öyle olmadığını biliyordu. "O zaman bana şunu söyle Lexi. Eğer seni biz seçmediysek, bunca zamandır ne halt ediyorduk? Seni seviyoruz, hepimizi."

Boğazı ateş gibi yanıyordu, gözleri de öyle ama geri adım atmayı reddetti. Yapamazdı. Nasıl yapacağını bilmiyordu. Hayatı boyunca sırtını duvara dayamış, pençelerini çıkarmıştı. Başka bir şey bilmiyordu. "Eğer beni sevseydin, gafil avlanmama izin vermezdin."

Çapraz kollarını indirdi, yüzünde acı ve pişmanlık vardı şimdi. "Daisy'ye verdiğim söze bağlıydım."

Seni seviyoruz. Hepimiz seviyoruz.

Kalbi bunun doğru olmasını istiyordu. Heath hakkında kesin olarak bildiği bir şey varsa, o da asla ciddi olmadığı bir şey söylemediğiydi. Ama bu durumda, sevginin her türlü olduğu da biliyordu. Panik boğazında düğümlendi ve nefes almasını zorlaştırdı, çünkü o da Heath'i seviyordu. Kimseye ona ihtiyaç duyduğu kadar ihtiyaç duymak istemiyordu. İçten içe, paylaştıkları şeyin belki de başka biriyle yaşadığı her şeyden daha fazlası olabileceğine dair gizli bir umut besliyor olsa bile.

Ama sonunda, her zamanki gibi tek başınaydı. Sorun değildi. O biliyordu nasıl yapacağını bilmiyordu. Ama dışarı çıkması, ciğerlerinde cam kırıkları varmış gibi hissetmeden derin bir nefes alabileceği bir yere gitmesi gerekiyordu. "İhtiyacım var-"

"Git. Biliyorum. Yüzünün her yerinde var." Eliyle kapıyı işaret etti. "Ne de olsa annen sana bunu yaptı, bu yüzden onun hatalarını tekrarlamakta haklısın, öyle değil mi? Burada uğruna savaşmaya geçecek kimse olmadığına karar verdin."

"Burada kalmaya hiç niyetim yoktu," diyerek boğazındaki yumruyu geçiştirmeyi başardı. O yumru kalbi olabilirdi. "Bunu biliyordun."

"Konu insanları hayatında tutmak olduğunda mesafeler caydırıcı değildir Lexi." Gözlerinde şimdi bir şey vardı, sessizce yoğun bir şey. "En azından çoğu insan için değil. Ashley için değil. Benim için değil. Ama sen devam et ve sana işini geri vermeyi teklif eden o telefon konuşmasını gitmen ve arkana bakmaman için bir bahane olarak kullan."

Ağzının açık kaldığını hissetti. Adam gerçekten de onun "Başından beri bana karşı net olan *sendin*," dedi öfkesini sesinden uzak tutamayarak. "Aramızda uzun süreli bir şey olmayacaktı."

"Her şey değişir. Bunu ikimizin de bildiğini sanıyordum."

Başını iki yana salladı, kendini o kadar kaybetmişti ki düşüncelerini bile toparlayamıyordu. Adam ona endişe, kafa karışıklığı ve biraz da hayal kırıklığıyla bakarken bu hiç de kolay değildi. Küçük bir anlayışla derin bir nefes aldı. "Bunun daha kolay olacağını düşünmüştün. Benim daha kolay olacağımı."

Kaşları havaya kalktı. "Lex, ve bunu en iyi şekilde söylüyorum, sen tanıdığım en az kolay insansın."

Gözlerini devirdi, ama kısa süreli iyi mizah parıltısı kalıcı olamadı. "Neden bana zarflardan bahsetmedin? Yine de onları teslim etmek için kalırdım."

"Çünkü sana bırakmasını umduğun paraya ihtiyacın olduğu için kalırdın."

Açık sözlülük karşısında nefesini içine çekti ama bunu saklamak için bir neden yoktu. "Evet."

Kolayca başını salladı, çünkü bunu her zaman biliyordu. "Lex, anlamadığın şeyler var-"

"Önemli değil." Önemli olan tek şey onun, Ashley'nin ve annesinin onun adına karar vermiş olmalarıydı. Onunla birlikte değil. Bunun ne olduğundan emin değildi ama aşk değildi.

Bakışları artık kapalıydı. "Tamam o zaman."

Tamam o zaman. Kalbinin kendi üzerine çöktüğünü hissederek, tarihin tekerrür ettiğini bilerek ve bunu nasıl durduracağına dair hiçbir fikri olmadan, "Ben gidiyorum," dedi.

"Hayır, burası senin evin. İzin ver."

Ve sonra adam gitmişti.

Derin bir nefes almaya çalıştı ama alamadı. Adam yürümüştü ama bu seferki tamamen onun suçuydu.

Biri yavaşça el çırpı. Ashley, arkadan fark edilmeden gelmişti. "İyi iş çıkardın," dedi konuşur gibi. "Bu işte gerçekten iyisin, insanları kendinden uzaklaştırmakta. Heath'in insanların onu sadece işlerini kolaylaştırdığı için yanlarında istediklerini düşündüğünü artık biliyorsun. Sadece bir şekilde yardım ettiği zaman değerli olduğu gibi. Bu konuda gerçekten çok iyi, ama bu kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet, içinde derinlerde bir korkuyu tetikliyor.

İnsanların onu etrafta istemesinin tek nedeni onun yetenekleri."

Lexi'nin parçalanmış kalbi sıkışmaya çalıştı ama zaten ikiye bölünmüş olduğu için bunu başaramadı. "Bu çok saçma."

"Güvensizlikler mantıklı değildir Lexi. Bunu sen de biliyorsun."

"Sadece en azından birinin bana son iki zarf olduğumuzu söylemesi gerektiğini düşünüyorum. Bir bakıma neden söylemediğini anlıyorum. O senin annendi ve sen onu koruyordun. Ama Heath bana söyleyebilirdi."

Lexi ortaya çıktığından beri Ashley'in yüz ifadesi ilk kez boştu, hiçbir şey belli etmiyordu. "O ölürken ve kararlarını verirken sen burada değildin, bu yüzden yargılayamazsın."

Yeterince iyi değildi. Yapbozun tüm parçalarına sahip olmayan bir aptal gibi hissederken olmazdı.

"Bu benim anlatacağım bir hikâye değil ama Heath bir söz verdi," dedi Ashley kesin bir ifadeyle. "Ve sözler onun için önemlidir."

Çünkü büyürken ve daha sonra ilişkilerinde pek çok sözünü tutmamıştı. Sızlayan ve hırpalanmış kalbi ayak parmaklarına çarptı. Bir keresinde ona burada geçirdiği zaman, annesi, kız kardeşi ve onların hayatları hakkında bilmediği ya da anlamadığı şeyler hakkında açık fikirli olacağına dair söz vermişti.

Peki ne yapmıştı? İşler zorlaştığı anda sözünü tutmamıştı.

Bu da buradaki tek kötü adamın kendisi olduğu anlamına geliyordu.

Heath kendini kardeşinin evinin önünde buldu. Kendini içeri atamadan Cole kapıyı açtı, yüzüne bir kez baktı ve "Sorun ne?" diye sordu.

Heath onu iterek doğruca mutfığa gitti, çünkü kurabiye kokusu alıyordu. Taze pişmiş kurabiye.

Misty bir eliyle büyük bir kâsedeki kurabiye hamurunun içine çikolata parçaları döküyor, diğer eliyle de Matty'yi kalçasından tutuyordu.

"Unkie Heef!" Matty ona evrensel çocuk dili olan ellerini kaldır, *şimdi!*

Çocuğu havaya kaldırdı ve saf, kolay sevinç çığlıklarını ortaya çıkardı. "Ah, yeniden iki yaşında olmak."

Misty omzunun üzerinden ona baktı. "Gerçekten mi? Yetişkinlere bağırın ve altına kaçırın küçük bir diktatör mü olmak istiyorsun?"

Şey, o böyle söyleyince ...

"Ben de öyle düşünmüştüm-" Yüzünü tamamen ona döndüğünde gülümsemesi soldu. "Neyin var?"

Cole mutfığa girdi. "Ben de bunu merak ediyorum."

Heath bir çekmeceye gidip tahta bir kaşık aldı, hamur kabına daldırıp büyük bir parça aldı, sonra da hepsini ağzına attı. Şeker kan dolaşımına karıştı ve hemen tansiyonunu düşürdü.

"Ben de, ben de!" diye bağırdı Matty.

Çocuğun annesi ona önceden pişirilmiş bir kurabiye verdi ve burnundan öptü.

Cole kardeşine bakıyordu. "Bok gibi görünüyorsun."

"Bok gibi!" Matty neşeyle bağırdı.

Cole yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm dostum, o kelimeyi söyleyebilmek için yaşlı olman gerekir." "Kahretsin!"

Cole içini çekip ona bir kurabiye daha uzattı, sonra da Heath'i işaret etti. "Konuş. Şimdi."

"Benim ağabey olduğumu hatırlıyorsun, değil mi?" Heath sordu. "Endişeli olan benim, sen değilsin."

Cole homurdandı. "Oh güzel, yine şehit kartını oynayacaksın. Harika."

"Buraya gelmek bir hataydı." Heath arka kapıdan çıktı.

Ama tabii ki aptal kardeşi de onu takip etti. "Konu Lexi, değil mi? O ne yaptı?"

"Benim yapmadığımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü onu seviyorsun. Bunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazdın."

"Beni hafife alma. Ve onun hakkında ne hissettiğimi bilmiyorsun."

Cole homurdandı. "Tabii ki biliyorum. Hislerine yumruk yemiş gibi görünüyorsun."

"O zaman neden *ona* yumruk *atmışım* gibi hissediyorum? İnsanların onu önemseyebileceğine inanmadığını çok iyi biliyorum ve ben ne yaptım?" Başını iki yana salladı. "Uzaklaşarak onun haklılığını kanıtladım."

Cole şok olmuş görünüyordu. "Ne? Neden? Hayatında hiç kimseden uzaklaşmadın, uzaklaşman gerektiğinde bile."

"Sanırım beklemek ve yürümeyi onun yapmasına izin vermek istemedim."

Kardeşi bir süre ona baktı. "Tamam, yani bir hata yaptın. Sen bir insansın. Gezegene hoş geldin. Yapmak istediğin buysa git özür dile. Doğru olanı yap."

Heath arkasını dönerek arazinin güney ucuna doğru yürüdü ve aşağıda görünen gölün minicik bir parçasını seyretti. Hiçbir şeyi yalnız bırakamayan Cole onun yanına geldi. "Kız kardeşleri o zarfları kendi başlarına teslim etmeleri için gönderebilirdin, ama Daisy'nin vasiyetini onurlandırmak istedin. Elinden geldiğince yardım etmek istedin. Bunun bir parçası olmak istedin. Kız kardeşler arasındaki ve Lexi ile Daisy arasındaki ilişkileri düzeltmeye yardım etmek istediniz. Kendine engel olamadın. Sen özünde böylesin Heath. Bunu her zaman kabul ettin, o halde neden şimdi kendini ikinci kez sorguluyorsun?"

"Çünkü ben karıştım." Kardeşine baktı. "Bilardo salonu da dahil olmak üzere, Misty'nin zarfları tek başına teslim etmesine izin verir miydin?"

"Dostum, Daisy'nin isteklerine aldırmadan zarfları postalardık. Bu kızlarından istediği çılgınca tehlikeli bir şeydi. Yani yaptığınız şeyi neden yaptığınızı anlıyorum. Hepsini anlıyorum. Ama aynı zamanda şu anda ikiyüzlü davranıyorsun."

Heath ona sert bir bakış attı. "Bu da ne demek oluyor?" "Beni tekmeleyerek ve çılgılık atarak yetişkinliğe sürükledin-"

"Evet, çünkü aptallık ediyordun. Yetişkin olmak ne kadar zor olabilir ki? Faturalarını ödemek, meth içmemek, birkaç yakın arkadaş edinmek, deodorant kullanmak ve barmene her zaman bahşiş vermek."

Cole başını eğdi ve isteksiz bir kahkaha attı. "Doğru, ama o zamanlar bunların hiçbirine hazır değildim. Sağa sola çuvallıyordum ve başım ciddi belaya girecekti - ta ki sen devreye girip bana ne kadar aptal olduğumu söyleyene, bana daha iyi bir yön gösterene ve hayatımı düzeltmemi sağlayana kadar. Ve sana sonsuza dek minnettarım, ama sen kendi hayatını düzeltmek zorunda değil misin?"

"Hayatımın nesi varmış?"

Cole her bir noktayı parmaklarıyla işaretledi. "İnsanların senin hakkında en kötüsünü düşünmesine izin veriyorsun, kendi sorunların dışında herkesin sorunlarını çözüyorsun, hayatı dolu dolu yaşamamak için büyükbabanı bir koltuk değneği olarak kullanıyorsun. Tutmalı mıyım Gidiyor musun?"

"Pas." Dünyaya kızan Heath nereye gittiğini bilmeden dışarı çıktı.

Cole arkasından, "Yine çekip gidiyorsun, bir günde *iki kez*," diye seslendi. "Belki de insan olmayı öğreniyorsundur."

Bölüm 26

Lexi'nin hayatının en zor zamanlarında teselliyi araba sürmekte bulmuştu. Yolda, direksiyon başında olmak zihnini boşaltıyor ve kalbini temizliyordu. Ruhunu yeniden şarj etti.

Ancak Tahoe'nin bazı taşra otoyollarında bilerek kendini kaybettiğinde, bozuk yollarda o kadar sert zıplıyordu ki bir böbreğini kaybedecekmiş gibi hissediyordu, zihnini boşaltamıyor, kalbini temizleyemiyor ya da ruhunu yeniden şarj edemiyordu.

Bu yüzden devam etti.

Arabasıyla Donner Zirvesi'nin tepesine çıktı, sonra da nadiren kullanılan bir yoldan Eagle Falls'a gitti; bir keresinde beşinci sınıfın tamamıyla birlikte yürüyüşe çıktığını hatırlıyordu. O zamanlar sıcak, terli ve kirli olmaktan nefret etmişti ama belki bir yetişkin olarak, on yaşındaki Lexi'nin yapamadığı şeyi takdir edebileceğini düşündü.

Park edip şelaleye kadar yürümek zorunda kalmaya hazırdı ama o zamandan bu yana geçen yıllar içinde bir yangın yolu açılmış, Betty'yi sondaki küçük göle ve gölün uzak tarafındaki şelalenin yürek hoplatan manzarasına kadar götürmesine izin verilmişti.

Bir gece önce biraz yağmur yağmış, ormanın, dağların, suyun tüm canlılığını zenginleştirmişti, hepsi o kadar güzeldi ki herhangi bir olumsuz düşünceye tutunmak zordu. Ama kamyonetin bagaj kapağında otururken, güneşin en yüksek tepeye doğru açısını değiştirmesini, yüz metrelik şelaleyi pembeler, kırmızılar ve turunculara bürümesini ve tüm bunların ciğerlerinden nefesini çalmasını izleyerek eski güzel üniversite denemesini yaptı.

Ya da belki ... belki de bu panikti, çünkü şimdi hareketsizken, yapmayı başardığı her şey üzerine çöktü.

Hayatında her şey demek olan iki ilişkisini de mahvetmişti. Bu durum onu içten içe biraz hasta hissettiriyordu. Dürüst olmak gerekirse ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Ayrılabilirdi. Hayatına geri dönebilirdi. Gidebilirdi. Nefret ediyordu ama bunu yapabilirdi, bu yolculuk onu değiştirmemiş gibi davranabilirdi. Ama bunu düşününce içindeki her şey ürperdi. Orada bir daha asla mutlu olamayacağını biliyordu.

Güneşin artık çok daha alçaldığını, neredeyse dağların tepelerinin arkasına saklandığını fark ettiğinde orada ne kadar oturduğundan emin değildi.

Bu da gitme zamanının geldiği anlamına geliyordu. Burada yaşayan vahşi yaratıklar geceleri yemek için sinsice dolaşırlardı ve onun akşam yemeği olmaya hiç niyeti yoktu. Ama önce yapması gereken bir şey vardı. El feneri uygulaması için telefonunu karıştırdı ve cebinde bir delik açan zarfı açarken parıltının tüm böcekleri kendisine çekmemesini umdu.

İçinden bir mektup ve bir çek çıktı. Kocaman bir çek.

Vücudu kontrolü ele alıp onu derin bir nefes almaya zorladığında nefes almayı bıraktığını fark etti. Çeki yavaşça zarfa geri koyduktan sonra mektubu açtı.

Sevgili Lexi,

Konuya girmenin iyi bir yolu yok, o yüzden gireceğim. Muhtemelen benden duymak isteyeceğiniz son kişi olduğumun farkındayım, ancak bunu okuyorsanız, o zaman zaten tüm önceki zarflar. Teşekkür ederim. Bunun için size sonsuza dek minnettarım.

Söylemem gereken çok şey var ve bunu en az yirmi kez yazdım. Şu anda size nasıl ulaşacağımı bulmaya çalışırken terliyorum, oysa bunu hak etmediğimi biliyorum. Öncelikle ... ve bu en önemlisi . . . Seninle ve kendine çizdiğin hayatla çok ama çok gurur duyuyorum. Beni uzaklaştırmama asla izin vermemeliydim. Sen çocuktun, ben yetişkindim. Bu Senin için ayağa kalkması gereken bendim. Bunun yerine, her zaman yaptığım gibi kolay yolu seçtim. Bunu bir kez bile yaptığını sanmıyorum. Çünkü benden çok önce öğrendiğin gibi, zor yol buna değer.

İkincisi, bunu hak etmiyorum ama umarım geçmiş için beni affedebilirsin ve Ashley'den uzaklaşmanı olabildiğince zorlaştırdığım için de beni affedebilirsin. Yaptığım şeyi bu yüzden yaptım, bu yüzden Heath'ten sana her hafta sadece bir zarf vermesini istedim - hayır, yalvardım. Eğer seni zorlar ve yeterince uzun süre kalmanı sağlarsam Ash'le gerçek bir ilişki kurabileceğinizi düşündüm. Lütfen bunu ikinizi de sevdiğim için yaptığımı bilin. Benden daha fazlasını hak ediyordun Lexi. Çok daha fazlasını. Ben artık yokum ama Ashley hala seninle. Lütfen, başka hiçbir şeye inanmıyorsan, buna inan; sevgiyi hak ediyorsun ve seviliyorsun. Tek yapman gereken uzanıp bunu kabul etmek. Çok geç değil. Asla çok geç değildir.

Aya ve arkaya, anne

Lexi, sonsuz yükseklikteki tepeler ve bulutlarla çevrili o bagaj kapağında oturmuş, sersemlemiş ve gözleri yanıyordu. Tek ses, göğüs kafesine çarpan kalbi ve ona ciyaklayan birkaç kuştu.

Annesi tüm bunların sorumluluğunu üstlenmişti. Eğer biri ona birkaç yüz kelimenin her şeyi değiştireceğini söyleseydi, gülüp geçerdi.

Ama değişmişti. Değiştirdiler.

Çok geç değil. Asla çok geç değildir.

Buna inanmak isteyerek, buna ihtiyaç duyarak bagaj kapağından atladı ve kamyonu tırmandı, tek amacı Ashley ve Heath'e geri dönmektir. Kamyonun motorunu çalıştırıp geri vitese taktı. Belki on adım gitmişti.

Altında bir güm güm güm sesi hissetmeden önce. "Hayır, hayır, hayır, hayır. Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Başını koltuk başlığına çarparak ön camdan hızla kararan gökyüzüne baktı. Kendini bu karmaşanın içine soktuğu için ona güvenmişti. Kamyondan dışarı kayarak bir göz attı ve sol arka lastiğinin gözleme gibi patlak olduğundan emin oldu. Telefonunu çıkardı.

Çekmiyordu.

"Elbette. Hiç şaşırmadım." Havayı maviye boyadı, hatta bunu yaparken birkaç yeni yemin bile uydurdu, sonra yedek lastiği kontrol etmek için kamyonun kasasına tırmandı. İyi görünüyordu. Şimdi tek ihtiyacı olan alet takımıydı ama alet takımı yoktu. Olgun bir yetişkin gibi aşağı atladı ve patlak lastiği tekmeledi, ardından şimdi ağrıyan ayak parmaklarını tutarak sağlam ayağının üzerinde zıplarken biraz daha küfretti.

Acısı dindiğinde başını arkaya eğdi ve gökyüzüne baktı. "Ciddi misin, Karma?" Çok uzun zamandır ilk kez bir birikimi vardı-teşekkürler *anne*. Derin bir nefes alabilirdi ama alamıyordu.

Çünkü heyecanlanmak ve heyecanlanmak yerine hissettiği tek şey göğsünde zıplayan korku ve kederdi.

Ve yalnızlık.

Uzun zamandır içinde taşıdığı olağan ve belirsiz genel yalnızlık değil, çok özel bir yalnızlık. Yalnız kalmak, hep arkasını kollamak istemiyordu. Kız kardeşini istiyordu. Heath'i istiyordu.

Ve ayrıca, lanet olası bir pizza istiyordu.

Kamyonun sıcak kabinine tırmandı. "Tamam, dahi, şimdi Ne?" Midesi guruldayınca yiyecek zulası için etrafına bakındı ve torpido gözünün içinde bir şey buldu.

Ashley'nin organik, tuzsuz, yağsız sade cipslerinden tek porsiyonluk bir poşet. Üzerinde yapışkan bir not vardı:

Lexi-ACI ÇEKERKEN *YİYİN!*

Yarı güldü, yarı hıçkırdı. Açık ara patates kızartmasını tercih ederdi ama idare ederdi. Ön paneli okşadı. "Telefon çekene ya da yardım bulana kadar yürümem gerekecek," dedi kamyonu. "İyi ol."

Yola koyuldu, her birkaç metrede bir telefonunu yukarı kaldırıp çekip çekmediğini kontrol etti. En son ne zaman başka bir araç gördüğünü düşündü - en az bir mil geride, son kavşakta.

Oraya vardığında önce sağa, sonra sola baktı. Hiç araba yoktu.

Ve neredeyse hiç gün ışığı kalmamıştı.

Kendini hiçbir zaman çaresiz olarak görmemişti ve şimdi de görmeyi reddediyordu. Ashley ve Heath'i uzaklaştırmakla hata etmişti ve bunun ironisi gözünden kaçmamıştı. Görünüşe göre, yıllar önce aynısını annesine yapmaktan hiçbir şey öğrenmemişti. Bunu her yaptığında, içinde tuttuğu her şeyin bir patlaması, yalnız kalmaya dair köklü korkularının bir tezahürü olmuştu.

Anlaşıldığı üzere, kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet.

Lütfen, başka hiçbir şeye inanmıyorsanız, buna inanın-sevgiyi hak ediyorsunuz ve seviliyorsunuz. Tek yapmanız gereken uzanıp bunu kabul etmek. Çok geç değil. Asla geç değildir.

Bunun doğru olmasını *gerçekten* ama *gerçekten* umuyordu ve sadece kendisi gibi duygusal açıdan zor durumda olanların uzun sürede elde edebileceği ani bir netlikle, aydınlanması yüzüne çarptı.

Geleceğini garanti altına alacak olan çek değildi. İçeri almasına izin verdiği insanlardı.

Tekrar telefonuna baktı. Bir bar! Daha hızlı hareket etmeye başladı ve yüz metre sonra iki çubuk vardı. Nefesini içine çekerek favorilerine girdi. Orada sadece iki isim vardı. İkisinden birini arayabileceğini biliyordu. Tüm söylediklerinden sonra bile, tek bir kalp atışında, soru sormadan onun için ortaya çıkacaklardı.

Her zaman ne düşünmüş olursa olsun, o tek kişilik bir ada değildi. Hayatında ilk kez, gerçek bağlantılar içeren bir gelecek istiyordu. Onu önemseyen insanlar. Ashley ile bunu istiyordu.

Ve Heath'le.

Onun sesini duymak için can atıyordu ama bazen yürümeden önce emeklemeyi öğrenmek gerekiyordu. Ashley kesinlikle ilk yüzleşmesi gereken ikisinden daha kolay olanıydı. Ona ihtiyacı olursa Heath ortaya çıkar mıydı? Kesinlikle. Onunla konuşmasını bekleyerek onu uğraştırır mıydı? O da evet.

Bebek adımları.

Ashley ilk zil sesiyle cevap verdi, "Lexi? Sen misin? *İyi misin?*"

Gözyaşlarını geri kırıptı. "Evet. Kamyonun lastiği patladı ve lastik kitini bulamıyorum."

"Kahretsin. Kahretsin, çok üzgünüm! Lastik kiti garajda yerde. Yeni bir tane almam gerekti ve kamyona koymayı unuttum. Ama yol yardımım var, bekleyin size bilgi vereyim-"

"Yol kenarının buraya geleceğini sanmıyorum. Eagle Falls'dayım. Zirvede Seksen'den indim, sonra yangın yolunu takip ederek küçük göle ulaştım. Orada."

Ashley cevap vermedi ve Lexi telefona baktı. Arama kesilmişti.

Huzursuzca, yavaş bir daire çizerek döndü. Bir baykuş öttü. Rüzgâr çamları hışırdattı. Ya da en azından rüzgâr olduğunu umuyordu. Alacakaranlık göz açıp kapayıncaya kadar kaybolmuş, yerini gece yarısı mavisini bir gökyüzüne bırakmıştı. El feneri uygulamasına hızla erişirken korku omurgasından aşağı süzüldü. Kamyona doğru koşmaya başladığında zayıf ışık önünde zıpladı. Koşmaktan hiçbir zaman hoşlanmamıştı, bu yüzden vücudunun her bir parçası buna karşı çıkıyordu ama bir de şu yemek istememe meselesi vardı.

Ağızına ya da burnuna girmeye çalışan bir böceğin vızıltısı, kendi ayaklarına takılıp dizlerini ve avuçlarını ağrıtabilecek kadar sert bir şekilde toprağa çarparken bir kız çılgılığı atmasına neden oldu. Hemen geri sıçradı, ellerini havada sallayarak böcek dansı yaptı. Bir çakalın uluması onu tek bir kalp atışı için tamamen hareketsiz hale getirdi.

Tekrar havalandı, kamyona doğru koşmaya başladı, içeri girdi, kapıyı çarptı ve kilitledi.

Sanki çakalların karşıt başparmakları varmış gibi.

Nefes nefese, arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Ashley'le konuşması tam olarak ne zaman kesilmişti? Lexi'nin nerede olduğunu duymuş muydu? Bilmemek zihniyle oynadı, kalbini hızlandırdı. Bir kez daha küçük cips paketini göğsüne bastırdı-

Uh-oh. Birden kamyonun olduğundan daha fazla yana yattığını fark etti. Çok daha fazla. Birden fazla lastik mi patlamıştı? Dışarı baktı Pencereden. Buradan göremezdi. Sadece hızlıca bir göz atacaktı. Kayarak dışarı çıktı ve böcekleri dışarıda tutmak için kapıyı arkasından kapattı.

Evet. İki daire. Ve bu yetenek ister. Bir cips daha yedi ve kamyonu geri dönmeye gitti.

Kapı kilitliydi.

Yolcu tarafı da öyle. Bu da onun bir aptal olduğunu resmileştirdi. Muhtemelen ölü bir salaktı ama daha önce de dibe vurmuştu. Hayatta kalması İçgüdüleri güçlüydü, kaputun üzerine tırmanıp ön cama yaslanmasını sağlayacak kadar güçlüydü. Düşündüğü kadar kötü olmadığını kabul edebileceği cipsleri yerken, bu gece gerçekten gösterişli olan gökyüzüne baktı. Elmas gibi parıldayan yıldızlar ve birkaç çizgili bulutun ışıltısı. Orada oturuyordu, sadece kendisi ve bir zamanlar hayatını değiştireceğine gerçekten inandığı bir çek.

Ama hiç bu kadar yanılmamıştı. Ashley hayatını değiştirmişti. Heath hayatını değiştirmişti.

Onları özlemişti. Ashley'nin ona garip yemekler yapmasını özlemişti. Heath'in ona meydan okumasını, onu güldürmesini... ona bir değeri varmış gibi bakmasını özlemişti.

Bir rüzgâr çıktı, uzun çamları hışırdattı ve karıştırdı. Baykuş yine öttü. Böcekler öttü. Çizgili bulutlar rüzgârın etkisiyle gece yarısı gökyüzünde süzülüyor, birleşiyor, büyüyor, yıldızları ve ayı yavaşça gizliyordu, ta ki gökyüzü üzerine kapanıyormuş gibi hissedene kadar. Ya da belki de sağ tarafındaki mananita çalılarının hışırtısıydı bu. Başını o yöne çevirdi ve sanki görmesine yardımcı olacakmış gibi gözlerini kırıştırdı.

"Hey," diye seslendi. "Burada görececek bir şey yok, sadece ilerlemeye devam et!"

Onun sesiyle bütün orman sessizliğe büründü. El fenerini tekrar açmak için el yordamıyla ilerledi ve zayıf ışını sağ tarafındaki yeşilliklere doğrulttu. Hiçbir şey görmedi ama ... kahretsin ... iki kırmızı parlayan göz.

Hayır, *dört*. Dört parlayan göz. Alçak bir hırıltı eşliğinde ...

Bölüm 27

Eğer ilk hırıltı kalbini durdurmadıysa, ikincisi ve üçüncüsü kesinlikle durdurmuştu. Oh, kahretsin. İşte bu kadar. Bu şekilde dışarı çıkacaktı. Ama . . . "Hayır, bekle! Hatalar yaptım! İyi bir koşu değildi, bir şansa daha ihtiyacım var!"

Şimdi çalırlardan ağır nefesler geliyordu ve ürperdi. Uzaylılar mı yoksa çakallar mı? Gerçekten bilmek istiyor muydu? Ana gemiye geri götürülüp incelenmek istemiyordu ama aynı zamanda lime lime edilip yutulmak da istemiyordu. Çok yavaşça aşağıya baktı. değerli cips torbası. Dört tane kalmıştı. Fedakârlık yaparak bir tanesini çalılıklara doğru fırlatabildiği kadar uzağa fırlattı.

Bir hırlama ve hırlama çılgınlığı yaşandı.

Bir ürperti ile tüm çantayı da fırlattı. Bu da yetmeyince botlarından birini çekip çıkardı ve onu da fırlattı.

Bir şey ciyakladı ve küçük bir memnuniyet gülümsemesi verdi. "Bunun sert olduğunu düşünüyorsun, benim derim daha da sert! İnan bana, bundan bir parça bile istemezsin!"

"Lexi?"

Arkasında bir yerden gelen Ashley'in sesiyle dönüp omzunun üzerinden baktı ve geldiğini duymadığı bir arabanın sert farlarıyla gözlerini kırptırdı.

"Ash?" diye seslendi, sonra farların oluşturduğu halenin içinden çıkan kız kardeşini görünce neredeyse rahatlayarak yere yığılacaktı. Heath'in de gelebileceğini umduğunu itiraf edebilirdi ama köprüleri yaktığında, *köprüleri yakmıştı*.

Ashley'nin buna rağmen, Lexi'ye karşı herhangi bir şekilde, biçimde veya biçimde kesinlikle sıfır yükümlülüğü varken gelmesi, onu hemen hemen yaptı. "Bekle! Dur! Arabaya geri dön, çakallar var- Şey, uzaylı olabilirler, aslında yüzlerini görmedim-"

Ashley geri koşmak yerine Lexi'yle birlikte kaputun üzerine atladı.

Lexi ona bön bön baktı. "Delirdin mi sen? Seni yiyebilirlerdi!"

"Çakallar tarafından mı? Yok canım. İnsanları pek rahatsız etmezler." "Peki ya uzaylılarsa?"

Ashley tedirgin bir şekilde etrafına bakındı. "Seni burada bırakamazdım."

"Seni takip ederdim!"

"İşimi şansa bırakamazdım." Ashley etrafına bakındı. "Neden kamyonunda değilsin?"

"Oh, çünkü çok güzel bir gece, ne çok sıcak, ne de çok soğuk ve ben de tadını çıkarmak istedim."

Ashley ona gerçekçi bir bakış attı.

"Peki." Lexi yüzünü buruşturdu, sonra itiraf etti, "Kendimi dışarıda kilitlemeyi başardım."

Derin bir nefes aldı. İşte her şey başlıyordu. "Öncelikle cipsler için teşekkür ederim. Yeterince tuzları olmasa bile çok değerliydiler. İkincisi, benim için geldiğin için teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildin ama yaptın. Çünkü beni önemsiyorsun. Bunu biliyorum ve şimdi ... şimdi kalbimin kız kardeşi olduğunu bilmeni istiyorum." Bir elini kendi göğsüne koydu, tam ağrının üzerine. "Bundan şüphe etmene asla izin vermemeliydim. Özür dilerim. Açken sana söylediğim her şey için çok özür dilerim-"

Ashley ıslak bir kahkaha attı ve yüzünü buruşturdu. "Sen bir aptalsın."

"Bekle. Neden ağlıyorsun?"

"Çünkü *sen ağlıyorsun!* Bulaşıcıdır!"

"Ağlamıyorum." Lexi elini yüzüne götürdü. "Ohmigod. Neler oluyor?"

Yüzüm ıslak, gözlerim durmadan akıyor. Kim soğan kesiyor bu kadar uzakta?"

Ashley burnunu çekti. "Yine aynı şeyi yapıyorsun, duygusal bir yüzleşmeden kaçınmak için komik ve alaycı davranıyorsun."

Lexi yüzünü koluna sildi. "Bu bir hastalık."

"Hayır, bu mükemmel." Ashley kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı.

"Çünkü artık bunun gerçek olduğunu biliyorum. Bunun için teşekkür ederim."

"Yaklaşan ve yukarıda bahsedilen yenme veya sondalanma nedeniyle bana teşekkür etmeyi ertelemek isteyebilirsin. Ayrıca ..." Lexi tereddüt etti. "Başka bir şey daha var."

Ashley'nin yüzündeki gülümseme kayboldu. "Var," diye kabul etti kız kardeşi. "Benim de sana bir özür borcum var. Dondurmacıda sana o şeyleri asla söylememeliydim. I-"

"Tabii ki onları söylemeliydin. Çünkü onları kastediyordun."

Ashley Lexi'nin eline uzandı. "Tamam, yaptım. Ama onları sana bu şekilde fırlatmak zorunda değildim. Sana yalnız olduğunu hissettirmek zorunda değildim. Her şeyi en başından itibaren sakince konuşarak anlatmalıyım.

Böylece tüm bu zaman boyunca ilişkimiz üzerinde çalışabilirdik. Bunun yerine, içimden taşana kadar her şeyi içime attım."

Lexi sert bir kahkaha attı. "Sanki kan bağımız varmış gibi."

Ashley onun elini sıktı. "Bazen kan bağı olmak abartılır.

Bazen asıl önemli olan aile olmaktır."

"Böyle devam edersen ağlamaya devam edeceğim." Lexi kız kardeşinin bakışlarıyla karşılaştı. "Ben burada oturmuş ölmeyi beklerken-"

"Ya da ışınlanmak ..."

"Evet, ama sanırım şimdi gittiler. Ürkütücü nefes alış verişlerini duymuyorum." Lexi gülümsemesinin kaybolduğunu hissetti. "Buradayken bir şeyin farkına vardım. Çok uzun zamandır bir bekleme düzenindeydim. hayat beni bulmak için. Ve sanırım . . . Belki sen de aynısını yapıyordun."

"Tek berbat durumda olanın sen olmadığını mı ima ediyorsun? Belki de ben O hava aeroibiği dersini bir şey aradığım için mi aldım?" Lexi yüzünü buruşturdu. "Evet?"

Ashley alaycı bir gülümseme verdi. "Bu doğru. İşimi de yaptığım diğer şeyler kadar seviyorum ama bir şeylerin hâlâ eksik olduğunun da farkındayım."

Lexi onun eline uzandı. "Bu gecenin dünyadaki son gecem olabileceğini düşündüğümde, bunun için gösterecek hiçbir şeyim olmadığını fark ettim. Kesinlikle bir şeyleri kaçıırıyordum ama ne olduğunu buldum."

"Öyle mi?"

Lexi başını salladı. "Bir tür tatminin beni bulmasını bekliyordum. Sanırım bunun peşinden gitmem gerekiyor."

"Nasıl?"

"O konuda biraz kararsızım," diye itiraf etti. "Ama sanırım benim için bu yeni bir başlangıcı içeriyor. Kendi işimi yürütmek gibi. Ve ..."

Ashley nefes alıyor gibi görünmüyordu. "Ve?"

"Ve Sunrise Cove'un bunu yapmak için uygun bir yer olabileceğini düşünüyordum." "Benimle dalga geçme."

Lexi gülümsedi. "Etmiyorum."

"Yani birbirimizin ölüm kalım aracı olabilir miyiz?"

"Yani, belki. Ama her zaman ölüm kalım meseleleriyle ilgili sorularım olmuştur. Mesela, nereye gidiyoruz? Peki ölmek zorunda mıyız? Yolda yiyecek bulabilir miyiz? nasıl?"

Ashly güldü ve kollarını Lexi'ye doladı. "Partiyi kaçırıyorum."

Lexi sakın erkek sesi karşısında donakaldı. Heath, arabadan yeni inmişti. Ona bakmak için geri çekildi. "Sen de geldin."

Heath'in bakışları Lexi'yi boydan boya taradı, açıkça yaralarını kontrol ediyordu. Kanayan ya da kaybolan bir şey bulamayınca gözlerindeki endişe azalmadı. Ama ... dışında. "Botun nerede?"

Acı dolu bir gülümseme verdi. "Çalıkların arasında bana hırslayan her neyse ona fırlattım. Sen geldin," diye tekrar nefes aldı.

"Tabii ki geldi," dedi Ashley. "Aradığında benimle birlikteydi. Kanepemizde oturmuş iki telefonumuza bakıyor, senin aramanı umuyordu. İçimizden biri. Bunun ben olacağımdan şüpheleniyordu, çünkü benimle yüzleşmek daha kolay olacaktı. Haklı olduğu ortaya çıktı."

Lexi irkildi. Başarısız olsa bile denemesi ve işleri yoluna koyması gerektiğini biliyordu. Ama şimdi bile, yeterince sevilmediğine dair o inatçı korku çirkin yüzünü gösteriyordu. "Sinyal kesilmeden önce hiç arama almadım."

Heath sessizce, "Çünkü ben aramadım," dedi. "Bu senin kararın olmalıydı, Lex. Gitmek. Ya da kalmak."

Lex şaşkınlıkla sarsıldı, önce Ashley'e, sonra da Heath'e baktı, yıkımını gizlemeye çalışmıyordu. "Siz. ... ikiniz de gittiğimi sandınız. Temelli olarak."

İkisi de konuşmadı ve kalbi ikiye bölündü. "Bazı araştırmacılar siz çocuklar," dedi alaycı bir tonda olduğunu umduğu bir sesle. "Gitmiyordum. Düşünüyordum. Eşyalarımдан hiçbirini almadım. Annemin kamyonetini de kullandım. Senin tek aracını asla almam Ash."

Ashley'nin gözleri doldu. "Mantıklı. Ne yazık ki, her zaman o alanda çalışmıyorum." Lexi'nin elini kavradı. "Ve senin de düşünmeye hakkın var."

"Teşekkürler mi?"

Ashley gülümsedi, sonra Heath'e baktı. "Ne olursa olsun, sen gider gitmez senin peşine düşmek istedi. Ama sana baskı yapmak istemedi. Kanepeye uzanıp senden haber bekleyeceğini sanıyordum."

Heath usulca, "Ash," dedi.

"Öyle mi?"

"Bize biraz izin verir misin?"

"Tabii." Sırıtarak kaputun üzerinden atladı. "İhtiyacınız olursa bana seslenin." Ve Heath'in arabasına doğru koşmaya başladı.

Heath onun gidişini izledi, Ashley kapıyı kapatana kadar Lexi'ye dönmedi.

"Dinlememesi için ona güvenmiyor musun?" Lexi, kalbi sinirden kulaklarına çarparken bile küçük bir eğlence bularak sordu.

"Yenilmeyeceği konusunda ona güvenmiyorum." Bakışları onunkilerle buluştu ve sabitlendi. "Ya da araştırılmayacağına."

Kadın homurdandı ve içinde bir şeyler ısındı. *Lütfen benden vazgeçme.* "Gittiğimi düşündüğüne inanamıyorum."

Adam ona bir bakış attı.

"Tamam," diye itiraf etti. "Sanırım buna inanabilirim. Eski işime geri dönmeye hiç niyetim olmadığını bilmek yardımcı olur mu?"

Bu ona neredeyse bir gülümseme kazandırdı. "Umarım onlara nereye sokacaklarını söylersin." "Söylemeyi planlıyorum." Tereddüt etti. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı, Aralarında işaretliyorlar.

"Bu konuda senden daha iyi değilim." Kadının ellerinden birine uzandı, kendi elini kadının elinin etrafına doladı ve nasırlı başparmağını kadının parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi. "Ama sahip olduğum her şeyi bu işe, bize harcamaya hazırım. Kendimi paylaşma konusunda neden bu kadar kötü olduğuma dair sana söylemem gereken şeyler var. Daisy söz konusu olduğunda yaptığım şeyleri neden yaptığım hakkında. Ve sana." Durakladı ve ellerini saçlarının arasından geçirip geriye iterek nadir görülen bir açıklama yaptı. "Annem karşıdan karşıya geçerken araba çalan on beş yaşında bir çocuğun çarpması sonucu öldü. Asfalta çarpmadan önce ölmüştü. Babam her zaman içki içen biriydi ama birdenbire iki çocuktan sorumlu olmaya başladı. Bu noktada bizi neredeyse görmezden geldi, bu da ona zarar verdi. Cole beş yaşındaydı." Sertçe yutkundu, durakladı. "Ve işler ..."

"Kötüleşti mi?" diye fısıldadı.

Başını salladı. "Aradan birkaç yıl geçtiğinde hepimiz Gus'la birlikte yaşıyorduk ve ben Cole'u yatağından çıkarıp Daisy'nin evine gizlice sokuyordum. O da

ona bir yatak odası verdi ve ölümüne annelik etti, ama o güvendedeydi." "Peki ya sen?" diye fısıldadı.

Adam başını salladı. "Kalmak zorundaydım, yoksa Cole gittiği için kıyameti koparırdı. Ve sonra ..." Yüzünde hayalet gibi bir gülümseme belirdi. "Ben

Daisy'nin bunu nasıl yaptığını, her zaman nasıl bildiğini biliyordum, ama gerçekten kötü gecelerde ortaya çıkmaya başladı. Elinde bir güveç ve yüzünde rahat bir gülümseme olurdu,

zahmetsizce babamı oturup yemek yemeye ve sohbet etmeye ikna ederdi. Babam bayılana kadar kalırdı, karnı toktu, hala yarıdan fazla sarhoştı, ama çoğu gitti."

Göğsü kendi üzerine çökmüş gibi hissetti.

"Kardeşimi kurtardı. Beni kurtardı." Uzun bir nefes verdi. "Daha fazla sayamayacağım kadar çok kez. Ama lise son sınıfa geldiğimde, Cole vahşiydi. Üniversiteye gitmeye korkuyordum ama Daisy ona bakacağına söz verdi." Başını salladı, sesi hayret vericiydi. "Bunu nasıl başardı bilmiyorum ama benim bile yapamadığım bazı ciddi derecede üzücü aptalca maskaralıklara rağmen onu doğru yolda tuttu. Yıllar boyunca, tüm niyet ve amaçlar için, hayatlarımızda umursayan tek otorite figürüydü ve bu ... her şeydi." Onun bakışlarını tuttu. "O değildi Mükemmel. Bağımlılığıyla mücadele etti. Bazen babamın bu yüzden onu hayatımızda hoş gördüğünü düşünüyorum, çünkü onu anlıyordu. Onu ve şeytanlarını anlıyordu. Onları anlıyordu."

Ve şimdi Lexi de ilk kez bir şeyi anlıyordu. Ashley'nin Daisy ile bir ilişkisi olması, annesinin Lexi'ye karşı sevgisizliğinin bir yansıması değildi. Aynı şekilde Heath'in Daisy'yle ilişkisi olması da annesinin Lexi'ye olan sevgisizliğinin bir yansıması değildi. Lexi de buna inanarak bencillik etmişti.

"O ilk gün, havaalanında yürüyen merdivenden inişini izlerken ..." Bir nefes verdi. "Kaybının acısını geri getirdi. Belki ortak bir noktamız vardır diye düşünmüştüm ama sen çok öfkeliydin. Acı çekiyordun. Ve bunu anladım. Hisleriniz kesinlikle geçerliydi. Ama düşündüm, umdum, Burada olmak, Daisy'yi tanıyan insanlara zarfları teslim etmek, Ash ile vakit geçirmek... belki de hiç göremediğin anneni hayata döndürebilirdi. Onu affetmeni istediğim ya da buna ihtiyacım olduğu için değil, belki de geride kalan ailene bir köprü olabilir diye."

"Ashley için," dedi usulca.

"İkiniz için de. Hayat kısa Lex. Hem de çok kısa."

Başını salladı ve zihinsel olarak büyük kız külotunu yukarı çekti. "Daisy ile yaşamak tam bir kaostu. Babam da pek farklı değildi. Sanırım kızmak daha kolaydı. Ona. Ona. Nasıl affedeceğimi bilmiyordum."

"Sen daha çocuktun. Seni bir sürü kez aldattı. Üniversite paranı kumarda kaybetmişti. Baban seni aldı, sonra da varlığını görmezden geldi ..."

"Evet, ama sonra artık çocuk olmadıgımda, yasal bir yetişkin olduğumda ve o değiştiğinde ... Değişmedim." Gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

"Temizlendi ve beni ziyarete gelmeye çalıştı. Ona gelmemesini söyledim. Gelirse onu g rmeyeceğimi söyledim. Yine de geldi. Bir gün işten eve döndüğümde dairemin önünde ydi. Ve ..." Bu anıdan nefret ederek gözlerini kapattı. "Beni gördüğünde *yüzü güldü*. Çok gururluydu, çok mutluydu. Birinci yıl ipini almıştı ve benim de almamı istiyordu. Onu zarafetle alabilirdim ve eğer isteseydim yine de giderdi, ama yapamadım bile. Ona bunu ver.  ylece çekip gittim. O ..." Başını iki yana salladı. "Sonraki birkaç yıl boyunca yılda bir kez denerdi, ama iyi olduğum bir şey varsa, o da kin tutmaktır."

"Lex," dedi adam yumuşak bir sesle, onun adına acı çekerek.

"Onu bir daha hiç görmedim. Vefat etti ve inatçı gururum yüzünden ona veda edemedim. Onunla bir ilişkiyi kaçırdım. Çünkü her zaman bir şekilde zamanın olacağına inandım." Onun bakışlarına karşılık verdi. Kolay değildi, hele az önce bağırsaklarını onun ayaklarına sermişken. "Kendimden utanıyorum Heath ve kendimden başka suçlayacak kimsem yok."

"Babamızla birlikte olmak istemediğimiz için kardeşimin ve benim suçlu olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Tabii ki hayır."

Kız bir i çekerken adam onun bakışlarını tuttu. "Evet, duydum..."

Elleri ceplerinde, bakışları yine herhangi bir tehdidi değerlendirmek için çevrelerini taradı. Görünüşe göre hâlâ güvende olduklarını düşünerek, kap şondan bir santim kadar uzaklaşana kadar yaklaştı, dizleri onun karın kaslarına çarptı.

Bu kadar yalnız hissettikten sonra onun yakınlığı ona bir şey yaptı, nasıl işleyeceğini bilmediği bir şey, bu yüzden gözlerini kapattı.

"Lex." Adamın elleri sonunda ceplerinden çıktı ve kalçalarının iki yanındaki kap şonun üzerine kondu.

Ona bakmak için gözlerini açtı.

"  şey var," diye mırıldandı. "Birincisi, seni hayal kırıklığına uğrattığım için, sana zarflardan bahsetmediğimde seni incittiğim için özür dilerim, çok özür dilerim. Niyetim asla bu değildi ama-"

"Bu senin anlatacağın bir hikâye değildi," dedi sessizce. "Biliyorum, şimdi anlıyorum."

Başını salladı ve yüzünü nazıkçe ellerinin arasına aldı. "İki . . . Seni seviyorum."

Bunu hissetmişti, bunu biliyordu ama yüksek sesle, böylesine şiddetli bir dürüstlükle söylendiğini duymak nefesini kesmişti.

"Ve üç ..." Adamın bakışları kadının açık kalan ağzına kaydı. "Anlıyorum, muhtemelen bana inanmıyorsun ya da inanamıyorsun, son deneyiminden sonra inanmak için bir nedenin de yok, ama bu söylediklerimi daha az doğru yapmaz."

Kalbi kaburgalarından o kadar sert sekti ki, kelimeleri kafasında uydurmadığından emin olamadı. "Sen . . . beni gerçekten seviyorsun."

"Seviyorum. Kendime engel olamadım." Başparmağını hafifçe kızın alt dudağına sürttü. "Buraya ilk geldiğinde çok-"

"Rahatsız edici mi?" diye sordu kendini küçümseyen bir göz devirmeyele.

"*Canlı*." Onun şaşkınlığına gülümsedi. "Ve sana baktığımda, sadece hareketleri yaptığım bir rutine düştüğümü fark ettim. Sen bana kendimi daha iyi hissettirdin."

Göğsünün derinliklerinde sıcak bir şey alevlendi, kalbi tam onun ellerine düşerken uyuyan bir kor canlandı. Fark etti ki Kalçalarının arasında ona yer açtı, sanki ortadan kaybolacakmış gibi gömleğinden bir avuç almak için uzandı. Ama gözleri, o güzel gözler, ona hiçbir yere gitmeyeceğini söylüyordu. Yine de, her ihtimale karşı, onunla birlikte kaputun üzerine çıkana kadar sertçe çekti.

Adamın kucağına tırmanıp ona sarıldı ve adamın elleri anında kalçalarına kayarak onu kendine doğru çekince neredeyse mırıldanacaktı.

"Benim de üç şeyim var," diyebilirdi. "Birincisi, ben de üzgünüm. Sen sadece söz verdiğin gibi istediğimi yapıyordun ve ben de düşme korkumu senden çıkardım. İki, buna rağmen düştüm. Sunrise Cove için. Ashley için. Ailen için." Onun bakışlarını tuttu. "Senin için. Ve üçüncüsü," dedi hemen, adamın gözlerinde şaşkınlık parlayınca, "Seni seviyorum, Heath."

Dudakları kıvrıldı. "İstemediğin halde." "Bir dakikamı aldı."

Onu biraz daha yaklaştıırken gözleri sıcacıktı ve kadın onun gücünü ve sıcaklığını içine çekti. "Bu gerçek ve kalıcı olmadığı anlamına gelmez."

Gülümsedi. "Hayır, değil ve öyle."

"Benim için de öyle." Kadının ellerinden birini göğsüne doğru çekti ve kalbinin üzerine koydu. Avucunun altında kalbi çarpıyordu. Sabit. Güçlü. Ve sormak zorunda kaldı. "Gerçekten bir zamanlar olduğumuz çocukların sahip olabileceğine inanıyor musun? inanıyor musun?"

"Bence kim olduğumuz, kim olmak zorunda kaldığımız için buna sahip olabiliriz." Göğsündeki gerginlik gevşedi ve boşluğu bir şey doldurdu.

Umut.

"Yani ..." Gülümsedi. "Şimdi çıkıyor muyuz?"

O da gülümsedi. "Bu senin için uygun mu?"

Seçimler. Onun için her Şey seçimlerle ilgiliydi ve sırf bu yüzden bile onu sevebilirdi. "Hem de çok."

enesinden kulağının hemen altındaki o büyülü noktaya kadar öptü ve burnuna götürdü. "Peki bu randevular için seni nerede bulacağım? Beş saatlik bir uçuő uzaklığında mı, yoksa ... ?"

"Taşınıyorum."

Gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekildi. "Bildiğim bir yer var mı?"

Gözlerindeki ifadeden bunu söylemesine ihtiyacı olduğu anlaşılıyordu ve bir de *onun* bunu söylemeye ne kadar ihtiyacı *olduğu* vardı. "Şöyle diyelim, sanırım

gidip gelmek gibi."

Gülümsemesi yavaş ve kalp durdurucuydu ve başını eğdi- "Bekle!" Kadın bir santim geri çekildi. "Bir Şey daha var."

Büyük bir kedi gibi çenesini onunkine sürttü. "Peki, Şimdi geri ekilme."

Ne kadar ciddi olduğunu görmesini isteyerek onun yüzünü kavradı. "Biliyorum Hayatındaki insanlara ne kadar değeri verdiğini görüyorum Heath. Her birine kalbini ve ruhunu verdiğini, onların ihtiyaçlarını her zaman ilk sıraya koyduğunu görüyorum. Ve bunu benim için de yapacağını biliyorum, ama ..."

Kaşlarını kaldırdı. "Ama . . . ?"

"Bir Őartla buna izin veririm."

Ağzı kıvrıldı. "Buna *izin* vereceksin-"

"*Ancak* benim de seninle aynı Şekilde ilgilenmeme izin verirsen."

Şimdiye kadar onu hiç gerçekten afallamış grmemiőt, gözleri irileőtmiş, nefesi kesilmiőt. "Ciddiyim," dedi. "Benim de senin için bir Şeyler yapmama izin vermelisin."

Adamın gözlerinde hınzır bir bakış belirdi ve kadın güldü. "Demek istediğim, beni seveceğini bildiğim her Şekilde seni sevmeme izin vermelisin. Bu Şekilde

sen beni *zaten* sevdin."

Neredeyse nutku tutulmuő gibiydi. "Daha önce hiç kimse bana böyle bir Şey söylememiőt."

Ve eğer bu onun gözyaşlarını geri getirmediyse, yine de gülümsedi. "Bunu bir bakım takası olarak düşün."

Kadın ellerini adamın ipeksi sa tellerinin arasına sokup daha da yakınladığında adam usulca güldü. Ashley korna çaldığında öpücük tam da lezzetli bir Şekilde ısınyordu.

"Şimdi dillerinizle bir Şeyleri zdğnze göre, hadi Sahil!" diye bağırdı arabanın camından. "Sabah geri gelebiliriz

lastik değiştirme kitini al ve kamyonu getir."

Lexi gözlerini Heath'inkilerden ayırmadan, "Saat sabahın biri," diye bağırdı. "Ve . . . ?"

Lexi güldü. Ashley mükemmel bir Ashley'di. Ve ona gülümseyen Heath de mükemmel Heath'ti. Ve Lexi kendini garip biri gibi hissetmek yerine, mükemmel bir şekilde kendisi gibi hissediyordu. "Hadi sahile gidelim."

Heath çalılıklara göğüs gererek Lexi'nin botunu aldı -yemeden ya da didiklemeden- ve sonra el ele arabaya doğru yürüdüler.

Göle vardıklarında Ashley arka koltukta derin bir uykuya dalmıştı. Onu uyandırmaya çalıştıklarında mırıldandı ve onlara küfretti. Bu yüzden onu güvende tutmak için arabayı kilitlediler ve elli metre ötedeki sahile doğru yürüdüler. Gece neyse ki ılıktı, ayakkabılarını çıkardılar ve ayak parmaklarını suya sokarak oturdular.

Lexi elini kalbine götürdü. Heath onunkiyle örttü. "İyi misin?"

"Daha fazla." Ve bu doğruydu. "Ben sadece göğsümde hangi duygunun oturduğunu anlamaya çalışıyordum."

"Ne buldun?"

"Memnuniyet." Kendi sesindeki şaşkınlığı duyabiliyordu. Gülüşü alçaktı. Yumuşak. Sıcaktı. "Aynı."

Bir süre birbirlerine baktılar. Kadın bir nefes aldı. "Kendimi hiç böyle bir anda hayal etmemiştim. Romantik hissettiriyor."

"şaşırmış gibisin."

"şaşırdım. Bunun olacağını kesinlikle tahmin etmemiştim. Birbirimize meydan okuyacağımızı, belki birbirimizi biraz kovalayacağımızı ve sonra ..."

"Ve sonra?"

"Ve sonra ..." Ona özür dileyen bir bakış attı. "Belki kovalamaca bittiğinde yoluna devam ederdin."

"Kovalamacayı severim," dedi, sesi alçak ve çakıllı, gözleri onunkilere kilitlenmişti. Parmaklarını çenesinde gezdirdi, başparmağı hafifçe boğazının dibinde, nabzının hızla attığı yerde durdu. Ağzının kenarlarında yavaşça bir gülümseme kıvrıldı. "Sen de öyle. Ama senden uzaklaşmaya hiç niyetim yok Lex. Bunu istiyorum, *bizi* istiyorum, uzun soluklu olmasını istiyorum."

"Benimle olmak istiyorsun."

"Senin olmak istiyorum."

şimdiye kadar duyduğu en tatlı şeydi ama aynı zamanda korkutucuydu. Hayır, bekle. Bu onun varsayılan duygusuydu. Gerçek şu ki, sözleri ona bir dalgalanma getirmişti

adrenalin ve ... o mutlu memnuniyetten daha fazlası. "Peki bu uzun yol ne kadar sürecek?" Açıklığa kavuşturması gerekiyordu. "Dünyanın geri kalanı gibi mi?

Yaz mı?"

Gülümsedi. "Hayatımın geri kalanı gibi düşünüyordum. Ama tabii, yazın geri kalanıyla başlayabiliriz. Ne istersen."

"Herhangi bir şey mi?"

Adam kızın alt dudağını hafifçe ısırdı. "Seni ne kadar sevdiğim hakkında bir fikrin var mı?"

"Sanırım anlamaya başlıyorum," diye başardı, sonra başını salladı. "Ve sana karşılık veriyorum."

"Korkuyor musun?"

"Öyle olmalıyım," dedi ve adam güldü. 7/24 arzuladığı o güçlü, sıcak bedene daha da yaklaştı ve onun rahat, sabırlı bakışlarıyla karşılaşmadan önce, onun yaptığı kadar hafif olmayan bir şekilde onu ısırdı. "Ama ben değilim.

Peki ya sen? Korkuyor musun?"

Sadece onun için gülümsedi. "Azıcık bile değil."

Yazar Hakkında

New York Times çoksatan yazarı **JILL SHALVIS**, Sierras'ta ilginç karakterlerle dolu küçük bir kasabada yaşıyor. Bu ilginç karakterlerle herhangi bir benzerlik

kitaplarındaki karakterler çoğunlukla tesadüfidir. Jill'in çok satan, ödüllü romanlarını kitap satılan her yerde bulabilir, kitap listesinin tamamı ve dağlarda yaşayan şehirli kızın maceralarını anlatan günlük blogu için jillshalvis.com web sitesini ziyaret edebilirsiniz.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Diğer yazar: Jill Shalvis

Sunrise Cove Romanları

Arkadaşlık Anlaşması

Yaptığınız Aile Yedek

Plan

Sevgililer Listesi

Parlak Nokta

Yaz Kaçamağı

Arkadaşlardan Daha

İyi Aşk Düzeltmesi

Wildstone Romanları

Yeni Başlayanlar İçin Aşk

Cennette Ökseotu (novella)

Sonsuz Kız Yaz

Anlaşması

Neredeyse Sadece

Arkadaşız

[The Lemon Sisters](#)
[Yağmurlu Gün](#)
[Arkadaşları](#)
[İyi Şans Kardeşi](#) (roman)
[Kayıp ve Bulunmuş Kız Kardeşler](#)

Heartbreaker Bay Romanları

[Sana Sarılıp](#)
[Oynamak Sıcak Kış](#)
[Gecelerini O](#)
[Öpücük Hakkında](#)
[Tutmak İçin](#)
[Noel Arifesinin Peşinde](#)
[Yanlışlıkla Bilerek](#)
[Ökseotu ile Baş Belası](#)
[Tatlı Küçük Yalanlar](#)

Şanslı Liman Romanları

Milyonda Bir O
Kadar İyi ki
Öpücüğünde
Var
Hayatta Bir Kez
Hep Aklımda Sen
Olmalsın
Sonsuza Kadar ve
Sonunda Bir Gün
Lucky in Love
Head Over Heels

*En Tatlı Şey Karşı
Konulmaz*

Hayvan Manyetizması Romanları

*Tek
İstedğim
Hala O
Sonra Sen Geldin
Söylenti Var
Kalbimi Kurtar
Hayvan Cazibesi
Hayvan
Manyetizması*

Bookperk

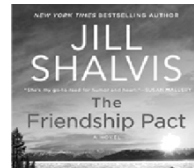
[Bookperk](#)'e [kaydolun](#) ve e-kitap pazarlıkları, ön gösterimler, özel teklifler ve daha fazlasını alın doğrudan gelen kutunuza gönderilir.

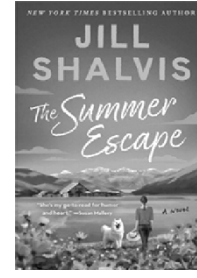
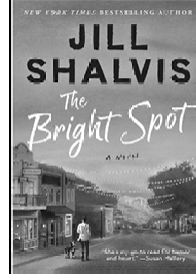
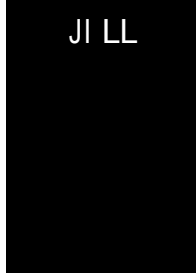
ŞİMDİ KAYDOLUN

Tarafından Daha Fazla Oku

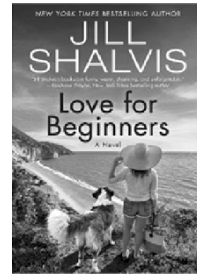
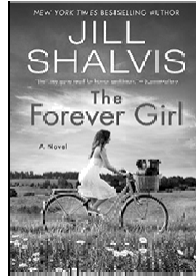
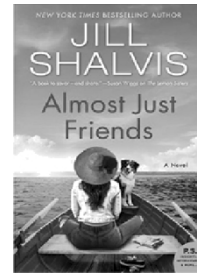
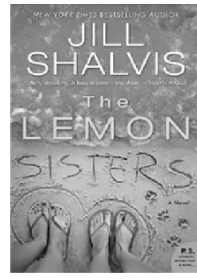
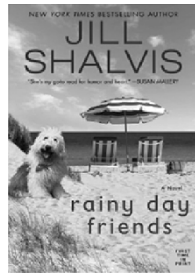
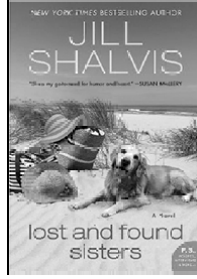
GÜNDOĞUMU KOYU SERİSİ

JILL
SHALVIS

TBE WILDSTONE SERİSİ

HC.COM'DA ÇIĞIR AÇAN YAZARLARI, ÖZEL FIRSATLARI VE DAHA FAZLASINI KEŞFEDİN.

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

AŞK DÜZELTME. Telif hakkı © 2025 Jill Shalvis'e aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins Publishers e-kitaplarının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

Avon, Avon & logosu ve Avon Books & logosu, HarperCollins Publishers'ın Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ülkelerdeki tescilli ticari markalarıdır.

BİRİNCİ BASKI

Kapak tasarımı Alan Dingman'a ait
Kapak görselleri © Stocksy; © Shutterstock Şelale
illüstrasyonu © Danussa/Shutterstock

Dijital Baskı HAZİRAN 2025 ISBN: 978-0-06-335345-9
Baskı ISBN: 978-0-06-335344-2

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street Sydney,
NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd.
Harlequin Enterprises ULC
www.harlequin.com
Bay Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

İrlanda

HarperCollins Publishers
Macken House,
39/40 Mayor Street Upper,
Dublin 1, D01 C9W8, İrlanda
www.harpercollins.co.uk

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street Londra
SE1 9GF, Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

